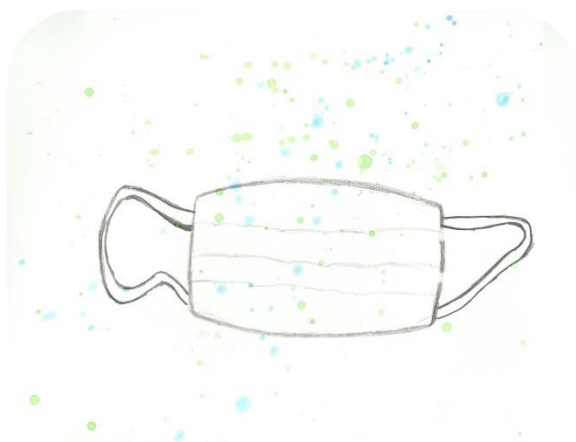

TAL COM RAJA – 2021

21a edició

Tal Com Raja
El llibre dels alumnes del Blanxart

Curs 2020-2021

Índex

Promesa no acomplerta , Yosra Tazaghart	11
Escola Joan XXIII	
Un lleó a la biblioteca del pou de les lletres , Hakim Bagami	13
<i>Il·lustrat per Leomarys Larujal</i>	
La misteriosa biblioteca “El pou de les lletres” , Paula Manzanedo	15
<i>Il·lustrat per Leyre Jiménez</i>	
El mirall màgic , Marta Gil	17
<i>Il·lustrat per Ainhoa Navarro</i>	
Escola La Nova Electra	
Un amor encantador , Ayman Belfaqyh	20
<i>Il·lustrat per Noa Martínez</i>	
El cant del llop , Alessandra Dumitrescu	22
<i>Il·lustrat per Alae Souhani</i>	
La platja , Àlex Cirera	24
<i>Il·lustrat per Jorge Isla</i>	
Blanc i negre , Paula Comendador	26
<i>Il·lustrat per Candela Tovar</i>	
La poesia de la llegenda , Mounir Kebbab	28
<i>Il·lustrat per Leire García</i>	
1r ESO	
Les meves pròpies paraules , Victoria Villacis	30
El meu recorregut entre dues llengües , Ritbel Montes	31
Autobiografia lingüística , Ainara Lanzas	32

Descobrint noves llengües , Eric Fernández	33
La meva autobiografia lingüística , Salma Hamitouch (Premi Blanxart)	34
El camino de la felicidad , Aby Gueye Sarr	35
Vacíó , Laura Torrijos	38
2n ESO	
La meva realitat , Carolina Macià (Premi AMPA)	39
El meu desig de Nadal , David Pareja (Premi Blanxart)	42
Absència , Alexandra Rodríguez	44
<i>Il·lustrat per Zineb Ouyri, 3r ESO</i>	
A l'alba , Luly Giuffré	48
<i>Il·lustrat per Marta Marfil, 3r ESO</i>	
Mi peine más querido , Martina Benito	51
<i>Il·lustrat per Hugo Vior, 3r ESO</i>	
Pasado, presente y futuro , Breogán Mera Simonis	52
La guitarra , Ana Juárez	53
<i>Il·lustrat per Irene Pardo, 3r ESO</i>	
Mi almohada , Alexandra Rodríguez	54
<i>Il·lustrat per Sanae Mouka, 3r ESO</i>	
El teclado , Judith Pareja	56
<i>Il·lustrat per Paula Llagostera, 3r ESO</i>	
Nuestro móvil , María Galán	57
<i>Il·lustrat per Isis Carreño, 3r ESO</i>	
Jellyfish scare , Sara Luna	59
The magic night , Moisés Aloy	61
An unforgettable experience , Yasmin Chichi Belhaj	63
<i>Il·lustrat per Èrik García, 3r ESO</i>	
Enjoying nature in the green ring , Biel Carrasquer ...	65
A manga-con day , Laura Reche	66
Sneaking in , Mohamed El Gorji	69

Spider nest , Taha Kharrobi i Sergio Moya	70
The early risers radio show , Marina Murciano	71
I want to go back home! , Helena García	77
<i>Il·lustrat per Kawtar Cahbil, 3r ESO</i>	
Pretty impressive , Miguel Pérez	79
Last summer , Marta Galan	81
3r ESO	
La caputxeta vermella , Laia Gázquez	83
Pell , Oumaima Diana	94
L'amiga traïdora , Sónia Moreno	97
<i>Il·lustrat per Sofia Mancilla, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Una hora sense profe , Mohamed Hammoud	99
La mort em busca , Fatu Ndiaye	101
La volta del que es pot fer i altres poemes , Ismael Fjouji	103
El monstuo , Laia Gázquez	107
<i>Il·lustrat per Isabella Pazmiño, 1r batxillerat d'Arts</i>	
La puerta , Yaiza Yeste i Rosa Mera (Premi AMPA)	109
¿2020 es una mierda? Sies , Laura Sarmiento, Ariadna Caravaca i Virginia Giménez	112
¿Miedo a morir? , Fatu Ndiaye	113
Scape room-19 , Virginia Giménez (Premi Blanxart) .	115
4t ESO	
Ell , Amina Benlahmar	121
<i>Il·lustrat per Júlia López, 1r batxillerat d'Arts</i>	
La història d'en Daniel , Bilal Charif (Premi Blanxart)	124
El millor paisatge , Pau Blanco	126
Muts per naixement , Paula Gil	127
<i>Il·lustrat per Coral Chevalié, 1r batxillerat d'Arts</i>	

Un viatge a la lluna , Yosra Tazaghart	131
<i>Il·lustrat per Dayhana Sosa, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Netflix, el substitut de les sales de cinema , Laia Lorenzo i Elisabeth Carrasco	134
<i>Il·lustrat per Ariadna Burgos, 1r batxillerat d'Arts</i>	
La pena de mort , Gerard Muñoz i Farah Dagou	136
<i>Il·lustrat per Èrika Canut, 1r batxillerat d'Arts</i>	
La lgthiqfòbia en l'actualitat , Marta Torrijos	139
<i>Il·lustrat per Anastacia Romero, 1r batxillerat d'Arts</i>	
(portada, premi Blanxart)	
<i>Il·lustrat per Aicha el Marrakchi, 3r ESO</i>	
AMD, és la millor empresa de processadors? , Sebastian Adria Hosu	142
Diari d'una àvia en ple confinament , Naia Reyes, Nayely Vargas i Outhman Amuaya	144
<i>Il·lustrat per Mónica Garrido, 1r batxillerat d'Arts</i>	
(premi AMPA)	
Crítica cinematogràfica: la opinió sobre la pel·lícula '365 dies' , Marina Burgos i Mohamed el Ahrach	149
Querida soledad , Abril Ligeró	151
<i>Il·lustrat per César Javier Apraez, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Alfredo y sus impresionantes hazañas , Daniel Rodríguez	153
Las escondidas , Gloria Isabel Felix	154
<i>Il·lustrat per Nicole Salazar, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Normalidad , Marina Laguna	156
WALD CH3B , Saad Elouzzani	158
<i>Il·lustrat per Lucía Fernández, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Anónimo ,	161
History repeats itself , Gerard Muñoz	162

Any day , Ainhoa Rojas	164
<i>Il·lustrat per Elias Rouizi, 3r d'ESO</i>	
The separation of 2 BFF , Farah Dagou	167
<i>Il·lustrat per Nerea Carné, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Am I her? , Lucía Rivas	169
1r Batxillerat	
The blue cat , Mónica Garrido	172
<i>Il·lustrat per Virginia Giménez, 3r ESO</i>	
The love letter , Miley Mendoza i Míriam Slitia	176
Love prohibited at the nazi Germany , Lorena Úbeda (Premi Blanxart)	179
Even after death , Ana María Macías	183
Les fêtes de l'année en France, les mois, les saisons et quelques dictons , Alvaro Rivas, Dinaa Borich, Evelyn Rosalía López, Emely Cristina Hernández, Nadia Albarral i Paula Martínez	185
La imaginació per nadal , María del Rosal Morillo	195
A buen entendedor, pocas palabras bastan , María del Rosal Morillo (Premi AMPA)	197
Etéreo , Jennifer Quixalós	199
<i>Il·lustrat per Ángel Guijo, 3r ESO</i>	
Reflexión , Lissy Valeria Rodríguez	202
Dark dreams , Sara Doménech	204
<i>Il·lustrat per Mireia Alajarín, 3r ESO</i>	
New phase , Nerea Santiño	208
A school day , Luis Miguel Olave	210
2n batxillerat	
El drac invisible , Marta Perán (Premi Blanxart)	212
Les llàgrimes més valuoses , Daniel Griñón	214

L'origen de l'espai i dels estels, Álvaro Ruiz	215
La història dels rellotgers, Karla Belando	217

Il·lustració de la portada (*La lgtbiqfòbia en la actualidad*): Anastacia Romero, 1r de batxillerat d'Arts

Il·lustració pàg. 4 (*Normalidad*): Mohamed Khadama, 3r ESO

Il·lustració pàg. 10 (*Querida soledad*): Hajar Belhani, 3r ESO

Il·lustració pàg 12 (*Un viatge a la lluna*): Yasmine Taibi, 3r ESO

PROMESA NO ACOMPLERTA

Jo plorava sense verbalitzar el que sentia, mentre els altres reien. No m'atrevia a confiar en ningú. El significat d'aquesta paraula em venia gran i creia que no em podrien entendre. Això era abans que descobrís el poder de les paraules. Ara sé que m'escolten sense queixar-se i que sempre hi són. Després de submergir-me en les novel·les d'Albert Espinosa, he sentit com se m'encenia la pell amb cada frase. Ja sóc capaç de percebre el llenguatge de les paraules traçades en volums meravellosos: llegeixo, escolto, entenc, aprenc...

Em presento: soc la Fatou, tinc disset anys i vinc d'Accra, Ghana, d'una família de set germans. Soc la més gran i la que té més responsabilitats. Des de petita m'han ensenyat a cuinar, fregar, escombrar i netejar, però van ignorar l'escola, i és que no es podien permetre portar-m'hi. Encara que no ho creieu, només fa dos anys que vaig aprendre a llegir i escriure, gràcies al mestre Karim, un sacerdot francès perdut pel poble, la persona que m'ha canviat la vida. El vaig conèixer al mercat. Em va preguntar per la meua vida i de seguida em va encomanar les seves ganes d'aprendre. Cap a les vuit m'escapava de la feina, i en un cantó de la mesquita, amb una llanterna del pare, interpretava rengleres de lletres que formaven paraules. Vet

aquí la meva rutina fins fa vuit mesos. El meu company de vida va marxar per sempre i no podrà llegir el llibre que li vaig prometre que escriuria. Ell, que m'incità a expressar-me, a veure la vida diferent de com l'havia vista sempre i, sobretot, a viure-la. Li estaré eternament agraïda per desvetllar la meva passió i deixar-me volar sense controlar-me. Ara visc a Barcelona, exiliada. He deixat enrere les arrels. Sé que és el millor. I tinc el privilegi de formar-me en l'àmbit educatiu.

Alumnes i professors que heu tingut l'oportunitat de reviuire històries escrites amb el cor i les tripes, gaudiu de l'entranyable *Tal Com Raja...*

Yosra Tazaghart
4t B ESO

UN LLEÓ A LA BIBLIOTECA DEL POU DE LES LLETRES

Un dijous vaig entrar a la biblioteca de l'escola per agafar un llibre. De cop i volta vaig sentir algú que plorava. Vaig anar al racó i vaig veure un lleó de color groc. En principi tenia por perquè és un animal molt fort. Jo sabia que era carnívor, però no em va fer res.

–Hola, què et passa? –li vaig dir.

–Estic trist, perquè sóc un lleó i no sóc carnívor –em va contestar.

–I què passa, si no ho ets ?

–És que vull ser carnívor com els altres lleons.

No em podia creure que pogués mantenir una conversa amb un animal tan ferotge.

I el vaig intentar animar.

–No et preocupis, és millor ser un lleó com tu! Mira, cada dia que vagi a la biblioteca et portaré menjar.

–Gràcies –va dir el lleó molt agraït.

–Però m'has de prometre que quan passin alguns dies sortiràs de l'escola.

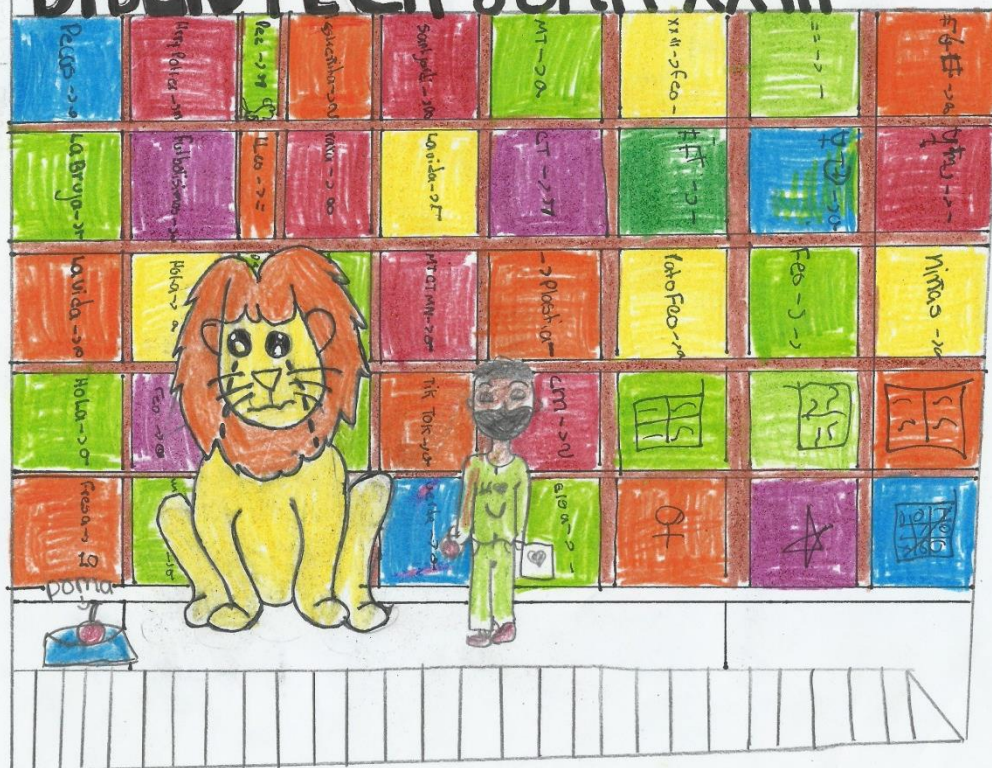
–Sí, sí, clar que sí.

I així va ser com tot es va solucionar.

El lleó se'n va anar i jo em vaig posar molt content.

Hakim Bagani
6è A Joan XXIII

BIBLIOTECA JOAN XXIII

LA MISTERIOSA BIBLIOTECA

“EL POU DE LES LLETRES”

Un dia de primavera, la Marta, una noia de l'escola Joan XXIII, estava intrigada per saber què passava a la biblioteca de l'escola: “EL POU DE LES LLETRES”.

La Marta és una nena baixeta, de cara rodona i cabells llisos, llargs i rossos. Els seus ulls són de color marró fosc i té un nas petit. La boca, les orelles i les mans també són petites. És molt simpàtica, alegre, divertida, atrevida, xerraire, una mica inquieta i valenta.

Tenia la sensació que passaria alguna cosa i estava nerviosa. De sobte, van caure dels prestatges els llibres de la col·lecció “*Diari del Greg*”. La Marta es va quedar molt sorpresa, perquè tots els llibres se li havien posat a sobre.

Va tancar els ulls, i quan els va obrir, va descobrir que era dins d'un llibre d'aquesta col·lecció. Va veure que tot era com un videojoc. Sobre el seu cap hi havia un dibuix que li marcava que havia de fer diverses tasques, fins arribar a l'últim panell: *La gran porta*.

Per passar el primer panell va haver de trobar, entre moltes claus, la que tenia quatre puntes i obria una porta.

Per passar el segon, va encertar una

endevinalla.

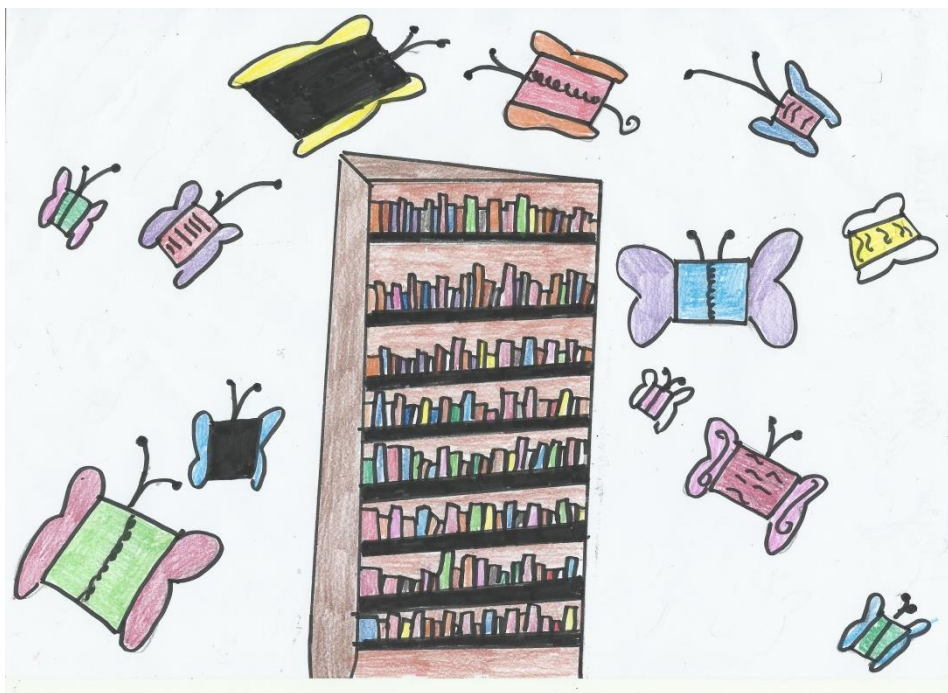
Va superar la tercera tasca fent un cub de Rubik.

Per acabar, havia de trobar un passadís que anés a *La gran porta*, que s'obriria amb un experiment científic. Havia de formar una massa espessa amb forma de clau i va realitzar l'experiment de forma correcta.

Finalment, la Marta va sortir del "Diari del Greg" i va acabar la seva terrorífica aventura.

Paula Manzanedo

6è B Joan XXIII

EL MIRALL MÀGIC

Hi havia una vegada, una nena que anava a l'Escola Joan XXIII. Es deia Tamar, era tímida i li costava relacionar-se. Tenia els cabells castanys i els ulls de color mel. I li agradava molt llegir. A l'hora del pati se n'anava a la biblioteca i llegia sense parar.

Un dia va veure un llibre que li va cridar l'atenció i li va demanar a la professora per emportar-se'l a casa.

El va obrir i començà la lectura. De sobte, el llibre se la va empassar. Es va despertar a un lloc molt tranquil, on hi havia molts arbres i el cel estava serè. Quan va reaccionar, es va posar nerviosa. No sabia on era. Va començar a córrer i va trobar tres cases que li sonaven d'algun conte. Va trucar a la primera porta i va sortir un porquet; l'hi va explicar tot. Quan va acabar, el porc li va dir que més endavant hi havia una nena bastant llesta i que segur que podria ajudar-la. I es va posar en camí. Aviat, en una petita muntanya, va veure una nena amb una caputxa vermella que estava collint flors. La Tamar hi va anar a parlar. Li va preguntar què feia. La nena li va dir que estava agafant flors per a la seva àvia. La Tamar li va explicar tot el que li havia passat i que un porc li havia dit que ella la podria ajudar. La nena de la caputxa li va dir que

havia llegit molt i que sabia com treure-la d'allà: havia d'anar a un castell on hi havia un mirall màgic que podia transportar-la on fos. Hi van anar juntes. Quan van arribar, van veure que era grandíssim. Van entrar i van trobar el mirall màgic, el qual va dir a la Tamar que per entrar necessitava trobar un mirall molt petit en una fotografia d'una llibreria enorme.

La Tamar, amb l'ajuda de la nena de la caputxa, la va trobar. Llavors, el mirall la va transportar, i es va despertar amb el llibre sobre seu.

Finalment, la Tamar va continuar amb la seva vida, però ara tenia amics: havia après que relacionar-se amb la gent no era tan difícil i que valia la pena, ja que amb la seva ajuda havia pogut trobar la solució per sortir del conte i tornar a la vida real.

Marta Gil
6è C Joan XXIII

UN AMOR ENCANTADOR

En un món, una lluna i un sol.

El sol va dir a la lluna:
no puc riure, sense tu
no puc viure.

Jo no tinc or,
però tinc el teu cor.
No m'agrada l'or ni la plata,
només tu, adorada ànima bessona.

M'agrades, m'agrades...
més que les magranes,
amb tu em vull casar
i tota l'eternitat passar.

El nostre amor és secret,
t'abraçaré en silenci
i mai, mai no et deixaré.

Ayman Belfaqyh
6è A La Nova Electra

EL CANT DEL LLOP

Fugint estic
amb la meva família.
Que caòtic
i trist i humiliant!

És una nit freda,
quin bosc més espantós!
Estic aterrit,
que fosc ho veig tot!

–Per què fugim, mare?
–Els humans ens capturen!

Se'ns emporten i diuen:
–Vine cap aquí, que m'has de servir,
i riuen.

I continuen manant:
–Llop, no m'ataquis.
Soc l'amo!"

–Llop?, què és això?,
udola el llobató més petit.
–Nosaltres!
Som nosaltres.

Alessandra Dumitrescu
6è B La Nova Electra

LA PLATJA

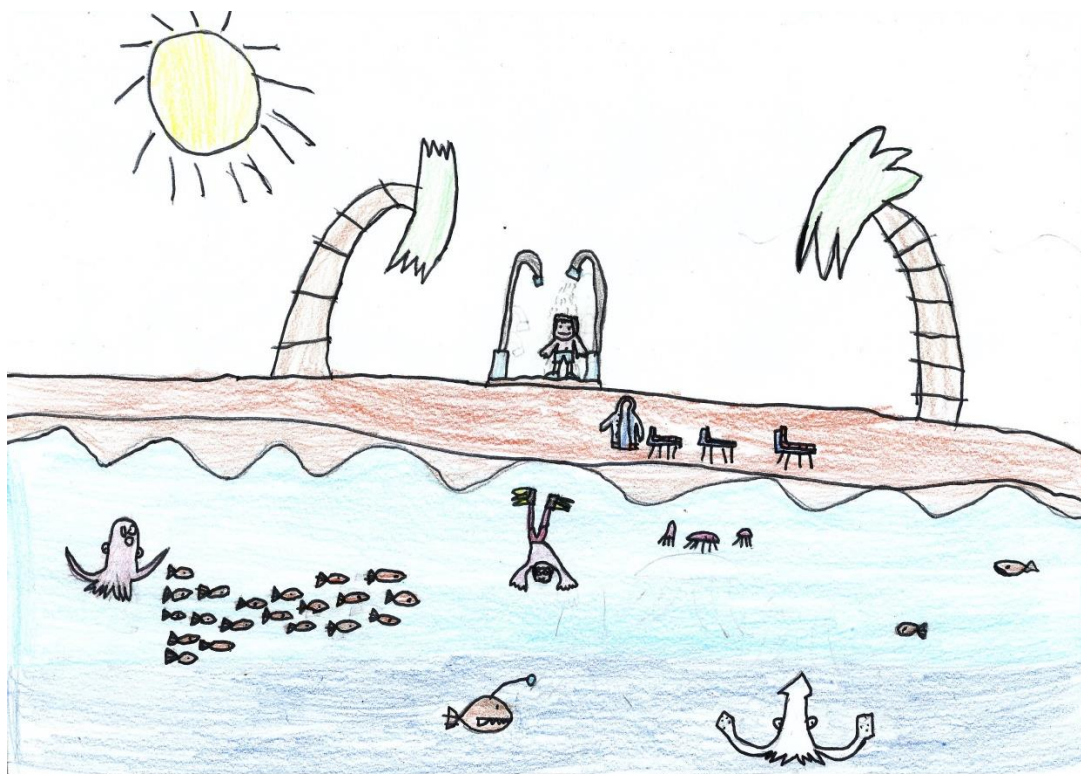
Si vaig a la platja
agafaré les xancles.
I cap a Barcelona!
Volaré en una ona!

I un cop estirada
tocaré la sorra.
Per veure les palmeres
em posaré les ulleres.

A l'aigua em banyaré
i peixos buscaré.
Si em pica una medusa,
per fugir, quina excusa!

Després dinaré.
La migdiada faré,
em trauré la caputxa
i de cap a la dutxa!

Àlex Cirera
6è C La Nova Electra

BLANC I NEGRE

Dues persones diferents,
com el sol i el vent.
Les dues, estranyes a la societat,
com la lava i el mar.

Una duu roba negra
i no sembla alegre.
L'altra duu roba verda,
el color de l'esperança.

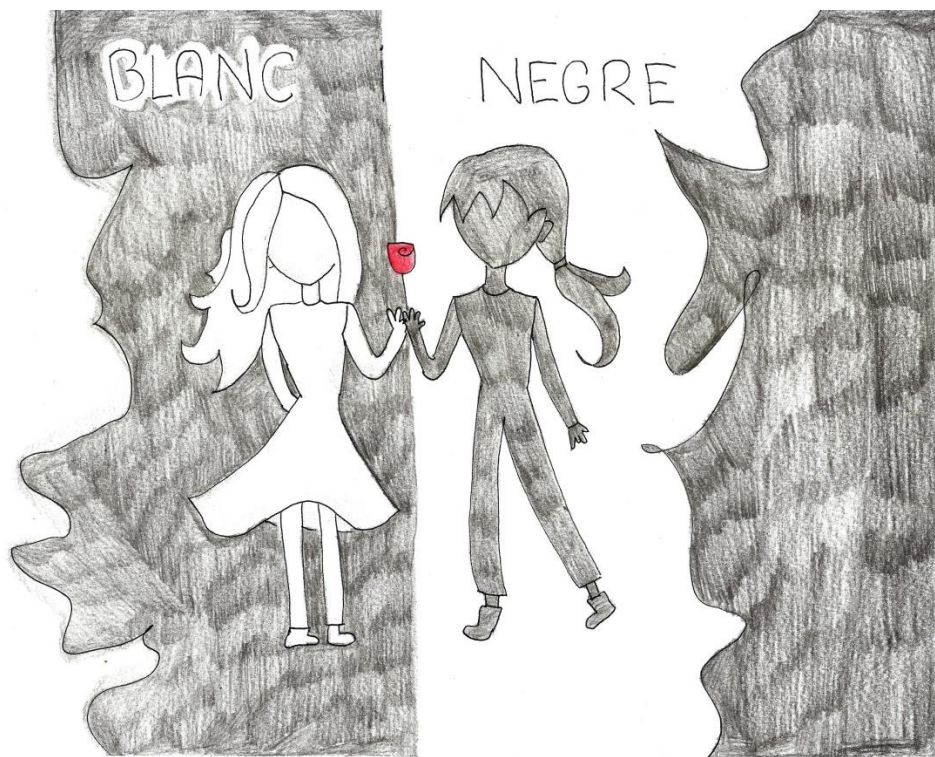
Un bon dia rebran
una rosa cadascú.
I veuran els colors,
s'ompliran de valor.

Senten una flama al cor
que creix com una flor,
una aroma que és amor
ressona pel seu interior.

Els dos es trobaran
i la rosa es donaran.

El destí els ha ajuntat...
i el poema s'ha acabat.

Paula Comendador
6è D La Nova Electra

LA POESIA DE LA LLEGENDA

La rosa, ben vermella,
arrenca el vol
i va cap a la princesa,
la noia més bella.

La princesa té por,
molta por del drac.

El drac, fort i ferotge,
té l'estómac buit,
quina gana!
Veu la princesa
I es llepa els bigotis.
Se la vol menjar ja!

Però sant Jordi la salvarà.

Sant Jordi el cavaller
cavalca bosc endins
amb la bella princesa
de la rosa vermella.
Quin cavall més veloç!
Com salta i brinca pel bosc!

Mounir Kebbab
6è E La Nova Electra

LA POESIA DE LA LLEGENDA

LES MEVES PRÒPIES PARAULES

Em dic Victòria, soc de 1r A, tinc dotze anys i soc de Catalunya, Espanya. El meu idioma matern és el castellà i el català, però com que els meus pares són de Sud-amèrica, parlo més en castellà.

A l'escola estudio tres idiomes obligatoris, que són el castellà, el català i l'anglès. Soc molt bona en anglès, així que no em costa tant, però hi ha algunes coses que són més difícils. El català tampoc és fàcil, em costa molt la gramàtica. I sobretot l'ortografia! Soc molt dolenta en tot el que té a veure amb l'ortografia.

Ara a l'institut no ha canviat res, de fet, vull parlar dos idiomes més: el xinès i el japonès. El xinès perquè m'agradaria viatjar a la Xina alguna vegada. I el japonès perquè soc fan de les sèries japoneses o millor dit de l'*anime*. Vull veure *anime* sense subtítols, i poder entendre millor aquest idioma.

Victoria Villacis
1r A ESO

EL MEU RECORREGUT ENTRE DUES LLENGÜES

Em dic Ritbel, vaig néixer el 12 de maig al Perú i visc a Espanya des de 2017. La meva llengua materna és el castellà, però els meus avis parlen quítxua i aimara, que són llengües originàries del meu país.

Des que visc aquí estic aprenent català. El primer lloc on vaig tenir contacte amb aquest idioma va ser a l'Escola President Salvans, ara coneguda com a Escola Auró, de Terrassa. L'estratègia amb què vaig aprendre més ràpid va ser llegint llibres en català que m'agradaven. Ara intento aprendre anglès. Aquest idioma em costa més, però sé que és molt important per conèixer món. Em costa perquè no conec gaires persones amb qui poder practicar, al contrari del català, que practico amb els mestres i companys, i el castellà amb la família.

Aprendre idiomes no és el meu fort, però en un futur m'agradaria saber japonès i alemany, perquè m'agradaria viatjar a aquests països.

Ritbel Montes
1r B ESO

AUTOBIOGRAFIA LINGÜÍSTICA

Soc l'Ainara, soc catalana i visc a Terrassa. Vaig néixer el 28 de juliol de 2008 a la Mútua de Terrassa. Les meves llengües maternes són el català i el castellà. El castellà és la llengua que estic acostumada a parlar amb la meva família, mentre que a l'institut m'expresso en català i castellà.

Estic aprenent anglès i si em dius una frase podria traduir-la. A classe d'anglès llegim un llibre (en anglès, és clar) que es diu *Les aventures de Tom Sawyer*. És *xulo*, el llibre! Un dels mètodes que faig servir per aprendre idiomes és escoltar música. La música que més escolto és en anglès. El meu pare diu que tinc facilitat amb les diferents llengües. M'agrada saber idiomes!

M'agradaria aprendre japonès, ja que m'encanta l'*anime/manga*: quan en veig alguna sèrie, em poso l'àudio en japonès i els subtítols en castellà. Per això sé dir alguna cosa en japonès: *arigato* (gràcies), *nani* (que) *baka* (tonto), *ohayo* (bon dia), *gomenasai* (perdó)... M'encantaria viatjar al Japó, la veritat és que seria una passada!

Ainara Lanzas

1r C ESO

DESCOBRINT NOVES LLENGÜES

Em dic Eric, tinc dotze anys i visc a Terrassa (Barcelona). Des de petit a casa la llengua que es parlava era el castellà i una mica de català. En començar l'escola, vaig aprendre el català i també l'anglès.

Les llengües que entenc, llegeixo i parlo són el castellà, el català i una mica l'anglès. Les utilitzo diàriament en el meu entorn. Quan jugo amb els amics, faig servir paraules en anglès i algunes en àrab que m'han ensenyat ells. Aprenc anglès escoltant cançons, em serveix per perfeccionar l'idioma. M'agradaria viatjar per conèixer altres idiomes i poder enriquir-me.

Eric Fernández
1r D ESO

LA MEVA AUTOBIOGRAFIA LINGÜÍSTICA

Em dic Salma i tinc 12 anys, vaig néixer a Terrassa el 10 d'octubre de l'any 2008. Actualment estic cursant primer d'ESO a l'Institut Investigador Blanxart. La meva llengua materna és l'àrab, encara que no sàpiga llegir-la, ni tampoc escriure-la. A més, parlo, entenc, llegeixo i escric castellà i català. També conec l'anglès, però no en sé prou.

Totes les llengües que formen part del meu dia a dia les vaig aprendre mitjançant la comunicació i observació. En primer lloc, vaig tenir contacte amb l'àrab des que vaig néixer, gràcies a la meva família. En segon lloc, vaig començar a comunicar-me en català i en castellà a partir dels tres anys amb la televisió i l'escola. Finalment, vaig conèixer l'anglès quan anava a primària. Les estratègies que em van servir per aprendre el català i el castellà van ser llegir llibres i escoltar música.

Al nostre món hi ha una gran diversitat lingüística, les llengües per a mi són importants perquè ens permeten conèixer altres països. Personalment, em sento més còmoda parlant castellà i àrab. M'agradaria aprendre francès, perquè de gran vull viatjar a França.

Salma Hamitouch

1r E ESO

EL CAMINO DE LA FELICIDAD

¡Hola! Querido o querida lector/a, me llamo Aicha, y te voy a contar la historia de mi vida, una historia de superación y que, vista ahora, me proporciona una gota de alegría.

Yo nací en 1998, en un hospital de África, en una familia muy humilde, esas familias con más de cinco hijos y dos padres que no llegan nunca a fin de mes, una familia con pocos recursos.

Todo comenzó cuando yo tenía siete años y vivía con mis seis hermanos en una pequeña casa de cuatro habitaciones. Era un día oscuro, lluvioso, un día en el que el sol no salió ni un solo minuto, ese día vino mi padre con una carta de Hacienda. Esta carta cambió de repente toda nuestra vida.

Decía: “En atención al señor Alkader, esta carta es un aviso de embargo de 100.000\$ por no pagar el impuesto de la Renta. Si usted no hace efectivo este importe en menos de cuarenta y ocho horas, perderá todos sus derechos civiles”.

Cuando mi padre leyó la carta, cayó al suelo desconsolado.

–Soy incapaz de pagar tanto dinero. ¿Qué vamos a hacer?

Mi hermano mayor, que ya tenía dieciocho años, le contestó medio llorando:

–Conozco a unos señores que podrían

ayudarnos.

–¿Cómo quieres que nos ayuden? – gritó mi padre.

–Estos señores son los reyes de la mafia y llevan a inmigrantes en patera hacia las costas de Europa.

Mi padre se le quedó mirando con cara de asombro. Después de un silencio incomodo, se dirigió a todos con un tono desgarrador:

–Preparad vuestras cosas. Nos vamos a Europa.

Esa misma noche, mi hermano habló con los señores y a las tres de la mañana, subíamos, junto a diez personas más, en una camioneta negra, camino de la playa.

Allí nos esperaba una lancha inflable, en la que subimos unas veinte personas.

Llevábamos un par de horas en el mar, cuando alguien gritó:

–¡Un tiburón! ¡Hay un tiburón en el agua!

Efectivamente, un gran tiburón iba directamente hacia nosotros, mordió la lancha y caímos al mar. Yo solo escuchaba a gente rezando y gritando, hasta que, de repente, dejé de escuchar. Todo se volvió negro.

Una señora me tocaba el hombro, hablaba un idioma que yo no entendía. Me encontraba en un gran barco. Me levanté y empecé a buscar a mi

familia. ¿Dónde estaban?

Un hombre se me acercó y me dijo:

–Tu familia ha muerto.

Yo me lo quedé mirando y le contesté.

–Eres un mentiroso, tú no conoces a mis padres, ni a mis hermanos.

–No ha sobrevivido nadie más. Ellos ya no están, tendrás que aceptarlo.

A las dos semanas me llevaron a un centro de menores. Allí pasé seis años de mi vida.

Ahora resido en Barcelona, con mi marido y mis tres hijos, y me considero una persona afortunada.

Esta es mi historia, espero que os haya gustado.

Aby Gueye Sarr
1r A ESO

VACÍO

Había sido un día largo, pero Blanca, por fin, había llegado a casa del instituto y podría descansar.

Lo primero que notó al entrar fue una mala presencia que hizo que se le pusiera la piel de gallina, la ignoró y se dirigió al salón. Al entrar se quedó paralizada, todo estaba patas arriba. Al no ver a su madre, se acordó del mal presentimiento que había tenido. Reaccionó rápidamente, ¿y si algo o alguien seguía dentro de la casa? Corrió hacia la cocina, cogió un cuchillo y revisó toda la casa, habitación por habitación. No había nadie. Asustada, cogió el móvil. Se disponía a pedir ayuda, cuando de repente se cortó la luz.

Blanca salió casi llorando, se proponía ir a casa de su amiga Valeria. En la calle no había nadie. Todo estaba vacío, comercios cerrados, ninguna persona, ni coches circulando. Nada.

Solo quedaba ella...

Laura Torrijos

1r A ESO

LA MEVA REALITAT

Em dic Lili i he viscut una aventura impactant. La mare sempre em diu que els meus somnis no tenen significat, però jo crec que sí.

Estava segura que el que havia somiat era real, era jo i podia controlar-me. Hi havia un noi de la meva edat molt atractiu i que encara recordo, es deia Haru i vivia al Japó. Jo només hi havia viatjat una vegada, però esperava tornar-lo a veure al meu somni.

No m'havia adonat de l'hora, era tard i havia d'anar a col·le. Quan vaig arribar, l'hi vaig explicar tot a l'Ikari, la meva millor amiga. Com sempre, va pensar que estava boja, mai ningú creu el que dic. Quan va acabar la classe, vaig córrer cap a casa, em vaig posar directament al llit i em vaig adormir.

Em vaig despertar en un lloc desconegut, en un ambient diferent, em sentia estranya. Em trobava en una habitació blanca sense fi. Al capdavant es veia la silueta d'un noi, vaig suposar que era l'Haru, i així va ser, era ell. Em vaig emocionar. Ell es va apropar i em va acostar la mà, quan jo li vaig donar la meva, la nostra roba es va convertir en vestits de ball antics molt bonics, jo duia una faldilla tan llarga que s'arrossegava. El meu vestit era blanc i el seu, negre.

Em va invitar a ballar i de sobte van

començar a sortir rellotges de terra i quadres i llums i llargs cortinatges, mentre sonava una música de vals sentimental. Vam ballar hores i hores. Tot allò era massa per a mi, no sabia què passava, però m'agradava molt i em vaig enamorar de l'Haru.

No volia trencar aquell moment màgic, però li vaig preguntar on podia veure'l a la vida real. Immediatament em va dir que allò no podia passar mai, perquè ell no existia. En aquell instant em vaig marejar. Tot feia voltes, la música s'accelerava, s'intensificava..., fins que va parar i vaig caure a terra: un túnel infinit que s'anava enfosquint. No tenia fi, mai vaig arribar a caure a cap lloc concret. L'Haru em mirava des de dalt amb un somriure fred i una expressió sense vida, mentre s'allunyava i em deixava caure.

Jo m'havia deixat portar pels meus sentiments, engegada per tot. No volia admetre la meua malaltia. Mai havia somiat res. Sempre vaig voler imaginar un món només per a mi, però la realitat supera la ficció. Estic malalta. Sóc esquizofrènica. Mai vaig tenir bons amics, ni una bona vida. Mai vaig aconseguir els meus objectius. Vaig ser egoista.

Finalment vaig caure a terra. Això suposava la meua mort. Així va ser. Sempre havia patit per tot, la meua malaltia no em permetia viure com

una nena normal i patia una contínua depressió. Finalment podré descansar en pau.

A la vida real, em trobava al meu llit, ajaguda i adormida. La mare va entrar a l'habitació i intentà que m'aixequés del llit, però no va obtenir resposta del meu cos. Era morta. Els somnis sempre van ser la meva realitat i la vida real, una fantasia, amb aquesta tràgica conseqüència.

Em sap molt greu, mare.

Carolina Macià
2n B ESO

EL MEU DESIG DE NADAL

Era una nit d'hivern, justament el 24 de desembre de 1994, i en Jack es disposava a dormir. En Jack era un nen de catorze anys que vivia en un poble d'Austràlia i estava molt nerviós pel 25 de desembre. El dia de Nadal només volia llevar-se, obrir els regals i després passar tot el dia jugant.

Aquella nit era freda i plujosa, per això en Jack no podia dormir i va decidir anar a la cuina a beure aigua. De l'aixeta sortia aigua gelada i allò li va semblar estrany, per això va tancar i obrir els ulls. Llavors va veure com de l'aixeta sortia una mena de fum que el va deixar adormit.

Es va despertar en una habitació fosca, a terra va trobar una lot i una nota que deia que havia de respondre unes preguntes per avançar; davant tenia un llarg camí i si no responia correctament no podria avançar. Tot anava bé, fins que va arribar a la pregunta: Què és el que més desitges aquest Nadal? Ell va contestar: Que fàcil! La Play 5. Però llavors no va avançar, el que més volia era allò i no entenia per què no avançava. Després d'una estona pensant, va canviar d'opinió: el que més volia era estar amb el seu avi, que vivia lluny i mai havia passat les festes de Nadal amb ell. Llavors va avançar.

El dia de Nadal, en llevar-se, es va adonar

que tot havia estat un somni i es va posar trist, perquè el desig de veure el seu avi no es faria realitat. De sobte, va sentir que algú trucava a la porta i va anar corrents a obrir. Sorpresa! Era el seu avi. Per fi van poder passar junts les festes.

David Pareja
2n C ESO

ABSÈNCIA

Estimada àvia,

Sempre m'has ensenyat a ser valenta, a respectar els altres, a saber afrontar els problemes per difícils que siguin, a no tenir por de dir el que penso i a donar la meva opinió. M'has estimat sense condició i m'has ensenyat a estimar sense esperar res a canvi, he après que la família és el més important i que les amistats de veritat s'han de cuidar. Però mai em vas ensenyar a omplir el buit que em deixaries al cor quan haguessis de marxar.

Observo l'avi, la mare, els oncles i cosins, i no tinc resposta. Ells tampoc saben com afrontar-ho. Potser participant en les seves converses trobaré la solució per a aquesta tristesa tan gran que sento.

Intento animar-me recordant els millors moments que vaig passar amb tu, el teu somriure i les teves abraçades, que tant em reconfortaven. Ho intento, de debò que ho intento, m'esforço cada segon a omplir aquest buit. És inútil, i em pregunto: sap algú com es cura l'absència d'un ser estimat? Perquè això és el que sento: absència.

Diuen que el temps ho cura tot, que mai oblides aquesta persona, sempre la portes al cor. A tu t'hi duré sempre, vora el penjoll que em vas deixar: una estrella, el sol i la lluna.

Recordo els últims moments al teu costat, la darrera setmana a penes beviess i no menjaves. Et parlava, però estaves absent, la veritat és que no sé d'on vas treure les forces per dir-me les últimes paraules. Em vas assenyalar amb la mà l'onada superior de la porta de l'habitació i em vas preguntar: Què és allò que hi ha allà? Jo vaig contestar: No hi ha res. Però tu vas insistir: Sí, aquella llum que brilla tant. Jo seguia sense veure-la. Mai vaig pensar que aquell mateix dia seria l'últim que rebria un petó teu.

El divendres, en arribar a casa, la mare em va dir: Alexandra, prepara la motxilla, anirem a dormir a casa dels avis. Jo li vaig preguntar si havia tingut un pressentiment, i em va contestar: No, carinyo.

Divendres va venir tota la família a visitar-te, i quan van marxar, em vaig posar còmoda. Havent sopat, ens vam posar a jugar a l'Uno. Després d'una estona, van trucar al fix. La mare va despenjar i jo des de la cadira vaig veure que estaves una mica destapada. Em vaig aixecar per tapar-te i que no agafessis fred. En entrar a la teva habitació una sensació estranya va recórrer el meu cos i em vaig quedar parada. Vaig observar-te durant uns quants segons. El llençol no pujava i tampoc baixava. El pànic em va paraitzar, no sabia què fer, llavors em vaig armar de valor i vaig posar

la mà sobre el teu pit. En aquell moment el meu cor es va trencar a trossos perquè em vaig adonar que ja no hi eres, havies deixat de respirar. Vaig sortir corrents de l'habitació i vaig dir a la meva mare entre plors: Mama, a l'àvia li passa alguna cosa, no respira!

Aquest relat no l'he escrit per fer pena, sinó per deixar constància que cada segon de la nostra vida és un tresor, sobretot quan estem amb les persones que estimem.

Alexandra Rodríguez
2n D ESO

A L'ALBA

Sona el despertador, les sis del matí. Em llevo lentament, pensant en el dia que m'espera. Travesso l'habitació amb compte de no ensopegar amb totes les caixes, maletes i bosses que encara no he desfet. Per fi arribo al lavabo i l'aigua gelada de la dutxa fa que em circuli la sang. En sortir, em paro un moment al mirall. Una dona observa fixament cada tret i cada cicatriu del meu cos: els ulls marrons, impenetrables, recollits sota unes llargues pestanyes; el nas, estret i petit; la boca, fina però ferma. Tot recollit dins una cara ovalada amb un to rosat i acabada en punta. Començo a pentinar-me la llarga cabellera, esbullada com sempre, en el doble recollit tan meu.

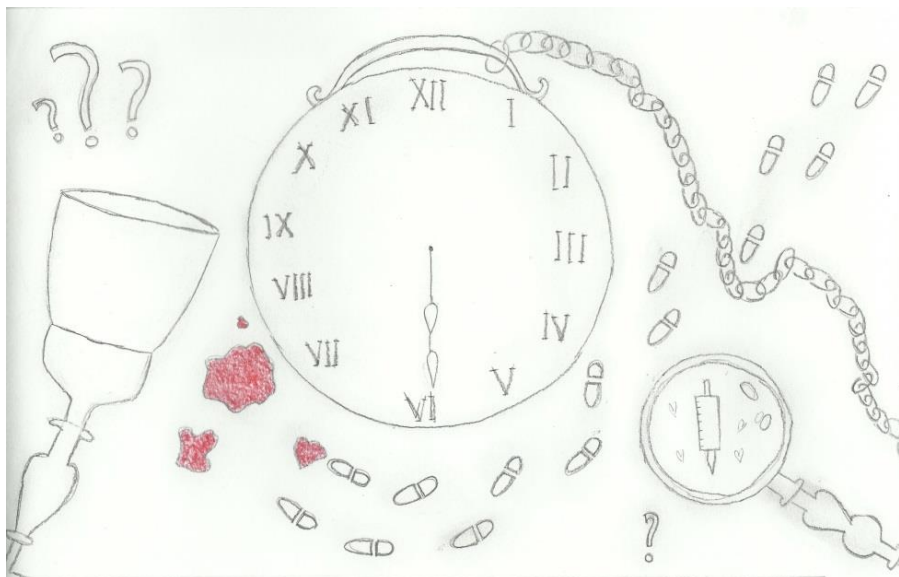
En acabar, vaig a la cuina, on el gran rellotge color carbó de la taula m'avisa que ja són dos quarts de set; faig tard el meu primer dia a la nova feina. Agafo un cafè i una torrada i surto corrents del pis. Al carrer m'espera el taxi que vaig avisar ahir.

Després d'uns minuts, arribo a l'estació d'investigació, on m'espera qui suposo que és el meu cap, un home d'edat avançada, amb els cabells blancs, ulls blau cel i complexió grassa. Em pregunta si sóc la nova, li dic que sí, secament, i ell es presenta com el meu nou cap, en Daniel Grau,

encaixem, m'ensenya les instal·lacions i em presenta les persones amb qui treballaré.

Com a última parada anem al meu nou despatx. Ens hi espera una noia d'uns vint-i-cinc anys, la Clàudia Moragues, també de complexió prima, aquí s'acaben les nostres similituds. Mentre parla, em fixo en el seu curiós accent mallorquí. I una mena d'alarma m'alerta que tenim un nou cas.

En quinze minuts som a l'escena del crim, una mansió a Pedralbes, a Barcelona. Hi ha dos homes estirats al llit, tots dos amb aliances i agafats de la mà. La Clàudia troba unes marques als braços que indiquen un possible enverinament injectat. El personal de neteja els ha trobat a l'alba i els amics de les víctimes asseguren que eren feliços.

Em passo la nit en blanc. Hi ha alguna cosa que no quadra. M'arriben els resultats de les autòpsies, la causa de la mort és enverinament, com ja suposàvem. Hi ha una altra cosa: a en Bruno Vives –ell–, li havien diagnosticat feia poc un càncer terminal, dolorós i llarg. Sento com al cap se'm fa un embolic i intento aclarir-lo: una parella morta per enverinament, probablement indolor, s'estimaven molt, un d'ells tenia càncer terminal...

Els meus dubtes s'esvaeixen: i si no podia viure un sense l'altre?

Luly Giuffré,
2n D ESO

MI PEINE MÁS QUERIDO

¡Oh, peine mío,
tú que eres tan querido!
Entre todos mis enredos,
siempre has sido el primero.

Cuando tengo problemas,
tú siempre me salvas con destreza,
me dejas el pelo
como una princesa.

Te llevo en el bolso,
también en mi bolsillo,
siempre que te necesito,
llamo a mi peinecillo.

Martina Benito
2n A ESO

PASADO, PRESENTE Y FUTURO

Hace unos años nadie estaba preocupado:
el último virus que había pasado
fue neutralizado.

Pero, ahora, la tranquilidad se fue a la porra,
vino otro virus,
¡y no, no era un brote de cólera!

Pero si seguimos confinados
y a las autoridades escuchamos,
de este virus nos olvidaremos,
tirándolo por el vertedero.

Después de que lo derrotemos,
todo el mundo se merece
otra oportunidad más
para, como todos haremos,
volver a empezar de cero.

Breogán Mera Simonis
2n B ESO

LA GUITARRA

Tu forma curvada hace resplandecer
tu bonita figura al atardecer.
Sintiendo tus gotas al caer,
como los días de lluvia al anochecer.

Acariciando tu suave filamento,
cómo suena tu melodía al viento.
En hermosa armonía sueño,
cada día, en cada momento,
que no se acabe lo nuestro.

Ana Juárez
2n E ESO

MI ALMOHADA

Mi mayor confidente,
que estrecho fuertemente.

Mi paño de lágrimas,
cuando cuento mis desgracias.

No escucho sus quejidos
y aguanta mis ronquidos.
Como cemento te noto,
si contigo me enojo.

Si fiebre, tos, mocós... yo tuviera,
tú siempre a mi vera.

De enero a Nochevieja,
la quiero aunque sea vieja.

Le importa un pimiento,
aguantar mi mal aliento.

Cuántas patadas has recibido
y firme te has mantenido.

Oh, almohada mía,
objeto de devoción,
te abrazo con pasión.

Te deseo tanto,
que no te comparto.
Si algún día te perdiera,
de pena yo muriera.

Alexandra Rodríguez
2n D ESO

EL TECLADO

Teclado,
hermoso y alargado,
siempre te utilizamos.

Con tus preciosas teclas
que parecen dados,
siempre te presionamos.

Contigo redactamos,
soñamos, creamos...
Mientras nosotros disfrutamos,
tú trabajas sin cesar
y para decírtelo, tecleamos.

Con diferentes estampados,
como el dorado o el azulado
yo quiero este teclado.

Judith Pareja
2n C ESO

NUESTRO MÓVIL

Rectángulo, tecnológico;
¿qué puedes enseñar al mundo:
la escala musical del do
o algún hecho histórico?

Tus conocimientos superan
todas nuestras expectativas,
a todos encandilas
con tu sabiduría.

Por no hablar de tu estilo,
por el que nos tienes en vilo.
Tu piel muda de todos los colores,
o de cualquier objeto que imagines.
Como haya elegido el vestido
la persona que te ha adquirido.

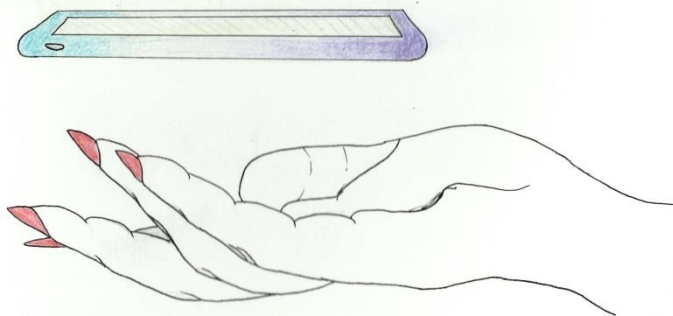
Cada versión nueva de ti
siempre es mejor.
Por eso, cuando te vi,
me olvidé del anterior.

Tus ojos negros cristalinos
reflejan lo que ven muy definido,
y lo guardan con sigilo
en un lugar clandestino,

al que para acceder
la contraseña del escondite has de tener.

Porque tu interior más profundo
es un secreto para el resto del mundo.

María Galán
2n F ESO

JELLYFISH SCARE

Two years ago, I went to Menorca with my parents and my friend Emma. We decided to go to the beach, and when we arrived, there were boats to rent, so Emma and I took one. We had to play some games, like going from buoy to buoy, surround a buoy, and so on.

When we were at sea, we saw lots of jellyfish. We got scared, and my friend fell out of the boat. We couldn't stop laughing: Then, I tried to help her, but I fell into the sea, too. We were really scared, and at the same time, having fun. I could get onto the boat again and I helped my friend climb in. Luckily, no jellyfish stung us.

When it all finished, we were still laughing, and we were so tired, too! I really enjoyed that day, and Emma, too.

Sara Luna
2n B ESO

L'ENSURT DE LES MEDUSES

Fa dos anys vaig anar a Menorca amb els meus pares i la meva amiga Emma. Vam decidir anar a la platja i, quan vam arribar, hi havia vaixells per llogar, de manera que l'Emma i jo en vam agafar un. Havíem de jugar a alguns jocs, com anar de boia en boia, envoltar una boia, etc.

Quan érem al mar, vam veure moltes meduses. Ens vam espantar i la meva amiga va caure del vaixell. No podíem parar de riure, Vaig intentar ajudar-la i també vaig caure al mar. Teníem molta por i, alhora, ens divertíem. Vaig poder pujar al vaixell i vaig ajudar-la a ella. Per sort, no ens va picar cap medusa.

Quan tot va acabar, encara rèiem, i estàvem ben cansades. Aquell dia m'ho vaig passar molt bé, i l'Emma també.

THE MAGIC NIGHT

When I was eleven years old. I went to a school event with my friends and classmates called “The Magic Night”. The event consists in staying for one night at the school. We did a lot of activities like play hide-and-seek, search for treasures, and we went to The Spooky School. When we finished all the activities, we went to bed, at 03.00 a.m.

When we woke up, a terrifying thing surprised us, all the people in the room had make-up on their faces! I saw my reflection in a mirror, and I couldn't stop laughing.

At the end of the event, I was a little sad because I wanted to spend some more time in that event with my friends, but at least, I had a very good time in there.

Moisés Aloy
2n B ESO

LA NIT MÀGICA

Quan tenia onze anys, vaig anar a un esdeveniment escolar amb els meus amics i companys de classe anomenat "La nit màgica". L'esdeveniment consisteix a romandre una nit a l'escola. Vam fer moltes activitats, com jugar a fet i amagar o buscar tresors, i vam anar a l'Escola Fantasmagòrica. Quan vam acabar,

vam anar a dormir, eren les tres de la nit.

Quan ens vam despertar, ens va sorprendre una cosa terrorífica: totes les persones de la sala tenien maquillatge a la cara. Vaig veure el meu reflex en un mirall i no podia parar de riure.

Al final, estava una mica trist: volia passar més temps en aquell lloc amb els meus amics. No va ser possible, però almenys m'ho havia passat molt bé.

AN UNFORGETTABLE EXPERIENCE

I remember it as if it were yesterday, the magnificent festival of Coco Chela. This precious was on June 11th, 2019, a date that I will never forget. My father, my mother, my brothers and me took a flight to the United States, Los Angeles. It was a long flight, but it was worth it.

I felt extremely good, my family and I were very happy. This experience was impressive. I danced, sang and enjoyed every second of the festival. Happiness and excitement were the two things I felt at that moment.

Finally, my family and I, at the end of the event, we went to New York City. In short, it was an unforgettable experience!!

Yasmin Chichi Belhaj
2n C ESO

UNA EXPERIÈNCIA INOBLIDABLE

El recordo com si fos ahir, el magnífic festival de Coco Chela. Aquest fantàstic festival va tenir lloc l'11 de juny de 2019, una data que no oblidaré mai. El meu pare, la meva mare, els meus germans i jo vam agafar un vol als Estats Units, a Los Angeles. Va ser llarg, però va valer la pena.

Em sentia de faula, la meva família i jo estàvem molt contents. L'experiència va ser impressionant. Vaig

ballar, cantar i gaudir de cada segon del festival. Quina emoció! Felicitat pura.

Finalment, la meva família i jo, en acabar l'acte, vam anar a la ciutat de Nova York. En poques paraules, va ser una experiència inoblidable!

ENJOYING NATURE IN THE GREEN RING

Last March, before the Corona virus Covid-19, my family and I went to “The Green Ring”, that is, “L’Anella Verda”, in Terrassa. L’Anella Verda (in English, “The Green Ring”) is a natural park around Terrassa, and it has a lot of plants, trees and little rivers.

We walked around the mountains, and we walked a lot. We walked for four hours! We were very exhausted,

In the end, I felt more relaxed because it ended, but it was very funny because I did exercise, enjoying nature in the Green Ring, and we walked so much.

Biel Carrasquer
2n C ESO

GAUDINT DE LA NATURA A L'ANELLA VERDA

El passat mes de març, abans del Corona virus Covid-19, la meva família i jo vam anar a “L’Anella Verda”, a Terrassa. L’Anella Verda és un parc natural al voltant de Terrassa, que té moltes plantes, arbres i rius.

Vam caminar molt per les muntanyes, quatre hores! Estàvem esgotats.

Quan va acabar, em vaig relaxar. Va ser molt divertit: vaig fer exercici gaudint de la natura a l’Anella Verda, caminant molt.

A MANGA-CON DAY

A year ago, I went to a Manga-Con, also known as “Manga Convention”, with my family and a couple of friends of my sister’s. They were funny people. It was around October-November, and we spent that day in Barcelona.

There were a lot of things to do; see manga stuff and probably buy some of them, taste Japanese food, watch the cosplayers... I thought we were never going to end! I also spent my money in otaku stuff, clothes... But I also bought a kimono. It was made in Japan, so it was exclusive, that’s why it cost 50€, but, as I always say, all good stuff has its cost.

When we were hungry, we went to a restaurant and we ate ramen, a typical Japanese food that I recommend it a lot, because there are many types and flavors, beef, pig, vegetables, spicy... In my opinion, the pig ramen is the best, delicious!

After eating, we kept watching and walking around. There, my sister found a big Naruto bag with many things inside. Actually, nowadays she keeps it in her room.

A friend of my sister’s made a trade with one of the sellers. He traded boxes of Ferrero Rocher for a chibi anime figure. We laughed a lot!

It was a really funny day, so I was truly happy! But I felt sad. I wanted to be there more time.

We went to my dad's car, and I felt reeeeeaaaalllyyy... tired. I fell asleep in a jiffy.

Laura Reche
2n D ESO

UN DIA AL SALÓ DEL MANGA

Fa un any vaig anar a una Manga-Con, també coneguda com a "Saló del Manga", amb la meva família i un parell d'amics de la meva germana. Era gent divertida. Va ser cap a l'octubre-novembre i vam passar el dia a Barcelona.

Hi havia molt a fer: mirar coses de manga i, probablement, comprar-ne alguna, tastar menjar japonès, veure els cosplayers... Pensava que no acabariem mai! També vaig gastar diners en coses d'otaku, roba... I vaig comprar un quimono fabricat al Japó, de manera que era exclusiu, per això valia 50 €, però, com sempre dic, el que és bo té un preu.

Quan vam tenir gana, vam anar al restaurant a menjar ramen, un menjar típic japonès que us recomano molt, perquè n'hi ha de molts tipus i sabors, de vedella, porc, verdures, picant... Pel meu gust, el ramen de porc és el millor, és deliciós!

Després de dinar, vam continuar mirant i caminant. La meva germana va trobar una bossa gran de Naruto amb moltes coses a dins. Avui la guarda a la seva

habitació.

Un amic de la meva germana va fer un intercanvi amb un venedor. Va bescanviar caixes de Ferrero Rocher per una figura d'anime chibi. Vam riure molt!

Va ser un dia divertit, així que vaig sentir-me veritablement contenta!, per això al final em vaig posar trista: m'hauria agradat quedar-m'hi més temps.

Vam anar al cotxe del meu pare, i em vaig sentir moooooooooolt... cansada.

A la nit em vaig adormir en un tres i no res.

SNEAKING IN

Last July in Marbella, my uncle and I went to an amazing festival. It was The Festival Of Marbella.

At the festival, there was a fight, and we had no tickets, so we decided we could try sneaking in, and so we did. We sneaked in! At that moment, we were afraid, but after a while, we were no longer afraid of having sneaked in. We went around the back and jumped the fence.

After the festival, I took a photo with an artist. After that, I was tired but happy. We really enjoyed the event because it was very great fun.

Mohamed El Gorji
2n D ESO

ENS HI VAM COLAR

El juliol passat a Marbella, el meu oncle i jo vam anar a un festival increïble. Era el festival de Marbella.

Hi va haver una baralla i no teníem entrades, així que vam decidir que podríem provar colar-nos a dins, i així ho vam fer, ens hi vam colar! Vam donar la volta pel darrere i vam saltar la tanca. Quan vam entrar, teníem por, però al cap d'una estona ja no.

Després del festival, vaig fer-me una foto amb un artista. Vaig acabar cansat, però content. Ens va agradar molt l'esdeveniment: va ser molt divertit.

SPIDER NEST

It was a rainy afternoon. I was with my friend in her house to study, when a spider appeared on my friend's book. When she saw it, my friend hit it with another book.

When she killed it, she saw a spider nest full of mini spiders in the book where the now dead spider had been, so we went to tell her parents, and her parents called for fumigation. After a week, they fumigated the entire house.

Those who fumigated told them that there were many more spiders in the whole house, not only those they had seen at first.

So, they had to move, and I never saw her again.

Taha Kharrobi i Sergio Moya
2n D ESO

SPIDER NEST

Era una tarda plujosa. Jo estudiava amb la meva amiga a casa seva, i va aparèixer una aranya al seu llibre. Ella la va matar amb un altre llibre, i descobrí un niu d'aranyes ple de miniaranyes just on hi havia l'aranya morta. Vam dir-ho als seus pares i al cap d'una setmana van fumigar la casa, perquè hi havia milers d'aranyes. Es van canviar de casa i no vaig tornar a veure més la meva amiga.

THE EARLY RISERS RADIO SHOW

Jack Jackson: Hello, fellow third world workers! Yes, I'm talking to you, the ones that have to wake up at 4 a.m. to go to work! Today, at the Early Risers radio show, we are gonna discuss a topic that some of you might consider controversial for all the arguments it's caused. Yes, you guessed right: We are gonna discuss the following phrase: The best things in life are free. And, as always, we are gonna hear some listeners' opinions. If you wanna participate, call the following number: 123-456-789. We'll start, after a little message from today's sponsor:

Sponsor: *Have you ever wanted to stand up? Now, with I Stand You Up, no more days of just sitting on your couch. With I Stand You Up, you'll feel the joy of standing up again!*

Jack Jackson: Now, the guys on set and I will start the discussion, and then, it will be your turn to call. So, what do you guys think?

Linda: Well, I think I agree with it because...

John: Oh, stop talking Linda we agreed I was gonna talk first!

Linda: God, John, there's no reason to be so upset about it it's just a...

John: I will have to disagree, and here's

why: It is true that the things you can't buy are the best and blah blah... But let's face it; we are in 2020! If you really thought people were gonna care about things like lOvE or sentimental stuff, you were definitely wrong.

Linda: But John isn't the way you think about humanity kinda sad?

Jack Jackson: Guys let's not fight remember we're live.

Linda and John: WE DON'T CARE, JACK!

John: Okay (clears throat, being sarcastically polite). Linda, sweetheart, why don't you explain your point of view if you may?

Linda (is sarcastically polite too): Sure, John! I think that the best things in life cannot be bought because they are priceless! And I think that is something we can all agree on!

John: Well, actually, there's this guy who calculated the value of lif...

Linda: STILL, things like love cannot be bought.

John: I disagree, you see, in cases like mine, when you're rich you can actually buy...

Jack Jackson: And that's gonna be it! Now, if Lisa and John let us, we will listen to your calls and discuss the topic with you! After some adverts:

Sponsor: *I always wanted to learn German, but I couldn't. Now, with German Learn Man, I*

can speak it fluently! Download German Learn Man for 99'99 USD \$ a month”.

Jack Jackson: So, this is our first caller: Let's welcome Brent all the way up from Ohio! How are you, Brent?

Brent: Wait, I thought this was Taco Bell... (call ends).

Jack Jackson: Off to the next call! So, this is Henry from North Carolina; let's give Henry a huge welcome!

Henry: I don't even know why I called, I guess I'm just looking for some human affection, you see; my wife just left me and my kids hate me so...

Jack Jackson: Yeah, right; but let's stick to the topic Henry will you?

Henry: Sure... I... I'm just tired, it's 4 a.m. and I still haven't drunk my coffee yet but yeah... I agree with it, and here's why: My wife left me man, I don't think I will ever find love again I'm just so tired of being alone... (call ends).

Jack Jackson: Oops I accidentally must've clicked some button *not an accident* but we lost contact with Henry. We'll just leave it here and let's go over to Molly's Hobbies... Take it away Molly! (program ends).

Marina Murciano
2n E ESO

RÀDIO MATINERS

Jack Jackson: *Hola companys del tercer món! – va dir Jack Jackson–. Sí, estic parlant amb vosaltres, els Matiners que us desperteu a les quatre de la matinada per anar a treballar! Avui, al programa de ràdio Matiners, debatrem sobre un tema que alguns podríeu considerar controvertit per tot el que s’ha comentat. Sí, ho heu encertat, analitzarem la frase: Les millors coses de la vida són gratuïtes. I com sempre, escoltarem les opinions dels oients. Si voleu participar, truqueu al número 123.456.789. Començarem després d’un petit missatge del nostre patrocinador:*

Patrocinador: *“Alguna vegada has volgut posar-te dret? Ara, amb Jo Et Poso Dret, no més dies de seure al sofà. Amb Jo Et Poso Dret sentiràs l’alegria de tornar a posar-te dret!”*

Jack Jackson: *A continuació, els nois del plató i un servidor començarem el debat, després serà el vostre torn. Vinga. Som-hi, nois! Què us sembla la frase d’avui?*

Linda: *Bé, crec que hi estic d’acord perquè...*

John: *Oh, deixa de parlar, Linda, vam acordar que parlaré jo primer!*

Linda: *Per Déu, John, no hi ha cap raó per estar tan molest, només és que...*

John: *Hauré d’estar en desacord i, per això, és cert que les coses que no es poden comprar són les millors i bla, bla, bla... Però siguem sincers; som al 2020! Si realment pensàveu que a la gent li importarien temes com l’AmOr, o coses sentimentals, definitivament us*

equivocaríeu.

Linda: *John, no és trista aquesta manera de pensar teva sobre la humanitat?*

Jack Jackson: *Nois, no ens barallem, recordeu que estem en directe.*

Linda i John: *NO ENS IMPORTA GENS, JACK!*

John: *D'acord. (S'aclareix la gola, i sarcàsticament educat). Linda, preciosa, per què no expliques el teu punt de vista, sisplau?*

Linda (també sarcàsticament educada): *Clar, John! Crec que no es poden comprar les millors coses de la vida perquè no tenen preu. I crec que en això podem estar d'acord tots!*

John: *En realitat hi ha un noi que va calcular el valor de la vid...*

Linda: *TOT I AIXÍ, coses com l'amor no es poden comprar.*

John: *No hi estic d'acord. Ja veieu, en casos com el meu, quan sou ric, realment podeu comprar.*

Jack Jackson: *Ja hem acabat! Ara, si la Linda i en John ens ho permeten, escoltarem les vostres trucades i parlarem del tema amb vosaltres. Després d'alguns anuncis.*

Patrocinador: *"Sempre he volgut aprendre alemany, però no he pogut. Ara, amb Aprèn Alemany Company, puc parlar-lo amb fluïdesa. Descarregueu Aprèn Alemany Company, per 99'99 USD al mes".*

Jack Jackson: *Ja tenim el nostre primer oient, donem la benvinguda a Brent, des d'Ohio. Com estàs, Brent?*

Brent: *Espera, creia que era Taco Bell (finalitza*

la trucada).

Jack Jackson: *–Anem per la propera trucada. Es tracta de Henry, de Carolina del Nord; donem-li a Henry una gran benvinguda.*

Henry: *Ni tan sols sé per què he trucat, suposo que només busco una mica d'afecte humà, ja veieu; la meva dona m'acaba de deixar i els meus fills m'odien.*

Jack Jackson: *Sí, oi; però seguim amb el tema, Henry, voldràs?*

Henry: *Clar... jo... estic cansat, són les quatre de la matinada i encara no he begut cafè, però sí, hi estic d'acord, i per això: la meva dona em va deixar, espero poder tornar a trobar l'amor, estic cansat d'estar sol... (acaba la trucada).*

Jack Jackson: *Vaja, per casualitat he d'haver fet clic en algun botó equivocat i hem perdut el contacte amb Henry. Ho deixarem aquí. Anem pels Hobbis, de la Molly, que ens prenen el relleu. Et toca, Molly! (fi del programa).*

I WANT TO GO BACK HOME!

Hi, Laura!

Last Friday, my brother turned 15, but obviously, he couldn't celebrate it with his friends because we are at my grandparents' town and we don't have many friends here, mainly because we don't even like this stupid town, in fact, we hate it. I want to go back home!

Anyway, my grandma decided that it was a good idea to organize a party for my brother, and invite some of her friends, I repeat, HER FRIENDS.

It was the most awkward thing, you could see in my brother's face that he wasn't enjoying it at all, surrounded by 70-Year-old grandmas playing cards and talking about their lives.

Now, a week after that traumatic experience, my brother makes jokes about it, but he was definitely not laughing then.

P.S. I swear I have nothing against my grandma.

Hugs,
Helena,

Helena García
2n E ESO

VULL TORNAR A CASA!

Hola, Laura!

Divendres passat el meu germà va complir quinze anys, però, òbviament, no va poder celebrar-ho amb els amics perquè som a la ciutat dels meus avis i no tenim amics aquí, ni tan sols ens agrada aquesta ciutat estúpida; de fet, la detestem. Vull tornar a casa!

De tota manera, la meva àvia va decidir que era una bona idea organitzar una festa per al meu germà i va convidar alguns dels seus amics, d'ella, repeteixo, ELS SEUS AMICS, ELS D'ELLA.

La situació era força estranya i incòmoda, es veia ben clar a la cara del meu germà que no en gaudia gens, tot envoltat d'àvies de setanta anys que jugaven a cartes i parlaven de les seves vides. Ara, una setmana després d'aquesta experiència traumàtica, el meu germà en fa bromes, però aleshores no reia gens.

*P.S.: Juro que no tinc res contra de la meva àvia.
Abraçades,*

Helena,

PRETTY IMPRESSIVE

Last summer, when I was in Brazil, I decided to go to a Rolling Stones concert. I wasn't expecting too much because we all know that the Stones are not very young, but it turned out to be one of the greatest concert's I've ever been to.

It all started with spectacular visuals on those supersized screens that were all about the Maracaná Stadium. It was not only just an overwhelming, experience, but also a unique event.

There even was a ceiling covered with screens, and on them you could see 3D monster images trying to reach the audience. It was very modern, high-tech and scary, but fun. It continued with the band jamming a little while without the lead singer, Mick Jagger,

Later, Jagger appeared, but he didn't sing. He just danced for some minutes, and the dancing was, as always, outstanding. It was just energizing. Everybody stood up and started dancing on the seats. Then they played for about 4 hours non-stop, something pretty impressive, coming from those old school rockers. Actually, I think the drummer is in his mid-90's.

Miguel Pérez
2n E ESO

MOLT IMPRESSIONANT

L'estiu passat, quan era al Brasil, vaig decidir anar a un concert dels Rolling Stones. No n'esperava gaire, perquè tots sabem que els Stones no són gaire joves, però va resultar ser un dels millors concerts en què he estat mai.

Tot va començar amb visuals espectaculars, en pantalles de grans dimensions desplegades entorn l'estadi Maracanã. No només va ser una experiència fantàstica, sinó també un esdeveniment únic.

Fins i tot hi havia un sostre cobert de pantalles, i sobre elles es podien veure imatges de monstres en 3D intentant arribar al públic. Era tot molt modern, d'alta tecnologia, i feia por, però era divertit. El concert va continuar amb la banda improvisant una estona sense el cantant, Mick Jagger.

Més tard, en Jagger va aparèixer, però no va cantar. Va ballar uns minuts i el ball va ser, com sempre, excel·lent. Simplement, energitzant. Tothom es va aixecar i va començar a ballar als seients. Després van tocar durant quatre hores sense parar, una cosa bastant impressionant, provinent d'aquests rockers de la vella escola. Crec que el bateria te uns noranta-cinc anys.

LAST SUMMER

Last summer, my family, with my two dogs, my cousins and I, went to a wedding for two weeks in a house in Perelló.

The house had a private pool, and a little bit of campsite. In these two weeks, we had fun in the pool and enjoyed the sun at the beach, we visited the towns around Perelló and ate at a restaurant. At night, we swam in the pool, and my dog, “Trasto”, played with the sprinklers. It was so much fun!

I enjoyed so much this summer. I suppose I felt a bit sad because I like these days more.

Marta Galan
2n F ESO

EL MEU DARRER ESTIU

L'estiu passat, la meva família, amb els meus dos gossos, els meus cosins i jo, vam anar a un casament durant dues setmanes a una casa del Perelló.

Tenia una piscina privada i una mica de càmping. Durant aquestes dues setmanes, ens vam divertir a la piscina, vam gaudir del sol a la platja, vam visitar els pobles dels voltants del Perelló i vam menjar en un restaurant. A la nit, nedàvem a la piscina, i el meu gos Trasto jugava amb els aspersors. Va ser molt divertit!

*He gaudit aquest estiu. Suposo que, en acabat,
em vaig sentir trista perquè m'agraden més aquests dies.*

LA CAPUTXETA VERMELLA

Hi havia una vegada una nena, amb els cabells i els ulls del color de la xocolata, la pell pàl·lida i les galtes rosades. Independentment del clima, sempre portava una caputxa vermella que li havia fet la seva àvia. Per això, tots al seu poble l'anomenaven Caputxeta Vermella.

Un dia la mare la va cridar. Li va lliurar una cistella amb diversos pastissos i alguns flascons de melmelada, perquè els portés a la seva àvia, que estava malalta. La mare la volia acompanyar, però ella va insistir que podia anar-hi sola, i la mare finalment hi va accedir, amb un sospir resignat. La va acomiadar amb l'advertència que no se sortís del camí i que no parlés amb desconeguts.

La nena caminava tranquil·lament, seguint el sinuós camí a través del bosc. Gaudia d'un dia d'estiu brillant, i anava parlant amb les papallones i les abelles. Mentre caminava, es va fixar en unes margarides del camí. Va recordar que, quan era més petita, l'àvia sempre li'n portava quan la visitava. I com li agradaven! Per què ara ella no li'n portava un pom? Així doncs, es va aturar i començà a collir les flors.

Una silueta observava la nena des dels pins. L'enorme llop blanc es va acostar sigil·losament a la Caputxeta, que no es va adonar de la seva

presència, i es va quedar just darrere seu. El llop va obrir el seu immens musell i va emetre un so suau, dolç i melodiós.

La Caputxeta es va girar i li va somriure. No semblava espantada per l'aparició d'aquest animal gegantí, sinó més aviat fascinada. Va estirar la mà i li va acariciar el cap, com si entre tots dos no hi hagués una diferència de dos metres d'alçada.

El llop li ho va permetre, i lentament, per no alarmar-la, es va tombar al seu costat. Va emetre aquell so suau una altra vegada, una barreja de miol, lladruc i ronc. Els seus grans ulls daurats van seguir la nena quan el va rodejar per pujar al seu llom. No va fer res per impedir-li-ho.

Es van quedar allí ajaguts molt de temps, el llop i la nena, gaudint dels plàcids raigs de sol i de la brisa lleugera que bufava i removia les fulles. La Caputxeta acariciava el pelatge blanc del llop, més suau que res que hagués tocat abans. La calma i la pau del moment li van arribar, i no va tardar a quedar-se adormida.

El llop es va incorporar bruscament i va grunyir als arbres, despertant la nena. Ella, mig adormida, va descendir de l'animal. Encara desconcertada pel somni, va observar, però no va acabar de comprendre l'escena que es desenvolupava davant els seus ulls: el llop, grunyint i udolant, va espantar l'ós, que s'havia

acostat, atret per l'olor del menjar que la Caputxeta portava a la cistella.

La cistella! La Caputxeta va recordar sobtadament per què havia anat al bosc. Va observar el cel, nerviosa. Els últims raigs de sol brillaven feblement a través dels arbres. Aviat seria de nit. La Caputxeta es va estremir. La seva mare s'enfadaria per la tardança i no tornaria a deixar-la anar sola enlloc. Va enterrar la cara entre les mans i arrencà a plorar.

Una llengua enorme, rosada i aspra, la va distreure. Va apartar les mans de la cara i es va adonar que el llop la mirava fixament. Els seus ulls daurats semblaven voler dir-li alguna cosa. Es va tombar sobre la seva panxa i va tornar a mirar-la. La Caputxeta ho va comprendre i va grimpar fins al llom del llop, que es va incorporar.

La nena li va assenyalar el camí i el llop va córrer molt més ràpid del que la Caputxeta hagués anat mai. Es va marejar i va enterrar el rostre al pelatge del llop, per no veure el paisatge desdibuixar-se per la velocitat. Uns minuts més tard, l'animal es va aturar. La Caputxeta va baixar-ne, encara marejada. Quan es va recuperar, va comprovar que, efectivament, havia arribat a casa de la seva àvia.

Es va girar per agrair-li al llop, però aquest mirava la casa amb el pelatge estarrufat i un

grunyit entre les dents. La Caputxeta va tornar a mirar l'habitatge, però no va trobar res que justificués l'actitud del llop. Va tractar de calmar-lo, i ell udolà. Es va quedar callat un moment i després va tornar a grunyir.

La Caputxeta va decidir deixar-lo fora i entrar directament a la casa, però el llop es va interposar al seu camí. Volia protestar i ell ho va impedir amb la mirada. Aquells ulls daurats tan dolços s'havien omplert d'una ràbia terrible. La Caputxeta es va guardar les preguntes i es va amagar rere del llop, que havia adoptat una postura defensiva entre ella i la casa. El pelatge estarrufat va començar a brillar amb un fulgor blavós. Va tornar a udolar, i aquesta vegada va haver-hi resposta: la porta es va obrir.

Un home que mai havia vist va sortir de la casa amb un somriure sàdic i una lluentor salvatge. Tenia les mans tacades d'un líquid vermell. La Caputxeta va tardar a adonar-se que era sang. Quan ho va fer, se li va regirar l'estómac. No va poder evitar baixar la vista.

Allà, a terra, amb les extremitats escampades com un ninot trencat, hi havia la seva estimada àvia, amb els ulls desorbitats de la por i la boca oberta de l'espant. Al seu pit tenyit d'escarlata portava incrustat un punyal.

Era morta.

La realitat va caure sobre ella com una llosa de la qual no podia desprendre's. Va notar que els ulls se li entelaven. Un dolor més gran del que havia conegut mai li travessà el cor, amenaçant de rebentar-li el pit. Va notar un odi irracional contra aquell home, que havia mort la seva àvia.

Havia mort la seva àvia!

I va cridar.

La Caputxeta va alliberar la ràbia, el dolor i l'odi amb aquell crit gutural, i, com si hagués estat esperant el seu senyal, el llop es va abraonar sobre l'home, amb les gargamelles obertes i un grunyit que ressonà des del fons de la gola.

L'home es va treure un ganivet del cinturó i es va llançar al seu torn contra l'animal gegantí.

Paralitzada pel dolor i l'odi, i ara també per la por per de l'animal, la Caputxeta va observar com l'home i el llop lluitaven en feroç baralla. El llop tenia l'avantatge de la força, però l'home era més petit i àgil, i per tant més veloç. El llop era un adversari formidable i la contesa estava igualada.

Veient que li minvaven les forces, l'home va recórrer a un truc brut i llançà sorra als ulls del llop, que va quedar momentàniament cec.

La Caputxeta va córrer cap al llop, però s'havia allunyat massa durant la lluita i no va poder arribar abans que l'home li clavés el ganivet al cor.

Va veure com l'animal es desplomava amb

un udol de dolor. Quan va arribar, va engaltar a l'home un cop de puny formidable, amb una força que no sabia que tenia, encoratjada per la ràbia i el dolor.

L'home va trontollar i reculà uns quants passos, però la Caputxeta no feia atenció. Li era igual si la matava. Va caure de genolls al costat del llop, plorant. Li va aixecar el cap i el va sostenir sobre la falda, deixant-li xop el pelatge amb les llàgrimes. Ell la va mirar una vegada més amb els seus ulls daurats, transmetent tot el que volia dir-li. Després, va expirar el seu últim alè i restà immòbil.

En el moment en què va morir, el seu pelatge va començar a enfosquir-se. Va perdre la lluentor blava i es va tornar de color marró, després gris i finalment negre. La Caputxeta li va observar els ulls: ara eren blaus i miraven el no-res. El dolor li va tornar a envair el cor, i va plorar amb renovada intensitat, com si la transformació del llop n'hagués fet més real la mort.

L'home li va agafar del braç. Els seus ulls tornaven a brillar, salvatges. La Caputxeta va tenir por. Va tractar de desfer-se de l'agressor, però la força semblava haver-la abandonat. L'home se la va emportar, fent-li abandonar els cossos del llop i l'àvia.

La Caputxeta pensava que la mataria.

No va tardar a descobrir, horroritzada, que

l'home tenia plans molt més terribles per a ella.

* * *

Durant cinc anys l'home va infringir una tortura horrible a la Caputxeta, divertint-s'hi tant com volia. Les primeres setmanes ella havia tractat de fugir, i havia fracassat. Ell s'havia enfadat i la noia encara en conservava les cicatrius.

Havia après a tenir por. Portava un terror i un dolor a sobre que cada dia l'enfonsaven una mica més. Ja no qüestionava el que li ordenava l'home, temorosa de desencadenar la seva ràbia. Quan no abusava d'ella, la tractava com una esclava, castigant-la si considerava que no feia el que li havia ordenat prou de pressa. Si la sentia plorar a la nit, la feia callar a cops de cinturó.

La Caputxeta s'havia rendit. Ja ni es recordava de com era la seva vida abans de conèixer aquell home; amb prou feines recordava la seva mare. Totes les nits plorava en silenci, sentia com si se li estripés el pit de dolor.

Pensava que la seva vida no podia ser més miserable, fins que un dia l'home va tornar a casa més tard de l'habitual. Portava la raó sobre les espatlles.

Una pell de llop immensa, d'un negre més intens que la mateixa foscor. Era impossible que fos

el mateix, però els seus ulls blaus van ser els que van confirmar a la Caputxeta que era el llop que havia mort intentant salvar-la. Una ràbia superior a la de sempre la va inundar.

L'home va deixar la pell en una cadira i es va girar cap a la Caputxeta, que no va fer res per evitar que se li acostés i comencés a treure-li la roba. La seva mirada estava plena de fúria, però l'home no ho va veure, i se li va acostar encara més. No es va adonar que, ansiós per ficar-se al llit amb ella, havia oblidat guardar el seu revòlver. La Caputxeta sí que se n'havia adonat: hi tenia la vista clavada.

Un tret va ressonar a la nit. La Caputxeta havia agafat l'arma i sense cap vacil·lació, amb la por oblidada, oculta sota l'odi, li havia disparat al pit, just al cor. L'home li va mirar els ulls, plens d'ira, que es clavaven als seus, i per primera vegada a la vida va tenir por. Després va sentir el dolor més intens que havia sentit mai i es va desplomar.

La Caputxeta va mirar al cadàver. El rostre que tant havia odiat s'havia retorçat en una ganyota. Va gaudir de la sensació fugaç que l'home hagués patit pe culpa d'ella, encara que estava enfosquida per la fúria que li produïa que hagués tingut una mort tan ràpida.

Tot i així, se n'alegrava, sabia que encara que hagués passat la vida torturant l'home, encara

que li hagués infligit l'infern que ell li havia imposat a tan primerenca edat, encara que l'hagués mort mil vegades, no hauria estat suficient. L'havia mort per defensar-se i venjar-se, i no se'n penedia, s'alegrava que l'home no l'hagués obligat a convertir-se en monstre.

De sobte, va saber que no podia passar ni un minut més en aquell lloc infernal. Va tornar a vestir-se, i abans d'anar-se'n, va escopir a la cara del cadàver. Va agafar la pell del llop i va sortir de la cabanya que durant tant de temps havia estat la seva presó. Va deambular, encara sense assimilar el que acabava de fer. Li semblava increïble que per fi fos lliure. Fins que no hi va arribar, no va saber què havia estat buscant.

Prop d'allà corria un rierol. A la llum de la lluna, les aigües platejades es tornaven blanques, un color que li va recordar el pelatge del llop. Per intuïció, va dipositar la pell sobre l'aigua, que va brillar amb un fulgor blavós, es va tornar blanca i es va esvair.

Un udol va ressonar a la nit. La Caputxeta va mirar al voltant, buscant-ne l'origen. Quan el va tornar a sentir-lo, va aixecar la vista.

Dotze llops blancs, tots amb els ulls daurats, suraven davant seu, amb una aurora boreal a l'esquena que els conferia un aspecte màgic. De fet, ho eren. La Caputxeta es va preguntar com no se

n'havia adonat abans. Cap animal ordinari seria tan magnífic i elegant, tan fort i tan bondadós. Els va somriure i ells van udolar com a resposta. Semblava que esperessin alguna cosa.

De sobte, va saber què era. Va mirar una última vegada endarrere, cap al món que tan malament l'havia tractada, i va sentir com si s'escapés d'un llarg malson. El dolor, l'odi, la ràbia, tots aquests sentiments que portava arrossegant durant tant temps van abandonar el seu cos i la van deixar lliure i plena d'esperança. Va mirar als llops i tornà a somriure.

Va caminar cap a ells, i a poc a poc, va notar com li creixia el pelatge i augmentava de grandària. Va notar els seus sentits aguditzar-se. A poc a poc, es va convertir en una lloba blanca, idèntica als que suraven just damunt seu. Els va observar de nou i, seguint l'instint, va saltar tant com va poder.

En comptes de caure, va notar que surava. Es va dirigir cap a ells, que l'esperaven. La van acollir amb carícies i suaus llepades, com si fos part de la seva família, i ella es va sentir com si realment ho fos. Va avançar cap a l'Alfa, el més gran. Ell es va inclinar i ella li retornà la reverència. Un cor d'udols va sonar al seu al voltant, i ella s'hi va unir, sentint-se finalment completa.

Els esperits dels llops van començar a córrer pel firmament, amb la lluna darrere i l'aurora

boreal acompanyant-los en el viatge. La lloba va mirar als seus companys, que feien cabrioles mentre corrien, gaudint de la velocitat i la llibertat que aquesta els donava. Va sentir com se li contagiava l'alegria i udolà al cel nocturn. La resta la va secundar.

Els llops guardians van ascendir encara més, i com un de sol, van solcar el firmament, buscant un nou ésser per protegir.

Laia Gázquez
3r C ESO

PELL

La Laila tenia divuit anys. Era alta, de pell pàl·lida, cabells negres i ulls blau cel. Vivia amb la seva família, que era racista. Ella no, ho trobava estúpid.

Quan va començar el curs, va conèixer persones d'altres cultures. Ella estava contenta amb les noves amistats, però la seva família no. Una vegada, parlant amb un amic japonès al costat de casa seva, el seu pare la va veure.

–Laila, entra ara mateix!

–Ara mateix –va respondre ella, i es va acomiadar de l'amic.

–Què feies amb aquell noi? –li va preguntar el pare.

–Parlàvem sobre un treball de física que farem. Passa res?

–No vull desconeguts a prop de casa.

Després de tres mesos, la Laila era la parella del noi japonès, contra la voluntat de la seva família. I va haver de triar: la família o la seva parella.

Abans va decidir parlar amb els pares. Va ser difícil entendre's, però al final ho van acceptar. Ella estava contenta del canvi dels seus pares. O això creia.

Divendres la Laila va anar a casa del Marc,

feliç de poder-lo veure amb l'aprovació del seu pare.

–Vinc a veure el Marc –va dir a la mare del noi..

–És al seu dormitori.

La Laila s'hi va dirigir. Va veure la porta oberta i el llum apagat. Que estrany! Ell no solia tancar. Hi va entrar i va veure el seu cos estirat a terra, enmig d'un bassal de sang.

–Marc!

La mare del noi va venir corrent.

–Fill meu!

–Truca a l'ambulància –li va dir la Laila, plorant.

El Marc va arribar mort a l'hospital. La Laila va sospitar que el seu pare hi podia estar involucrat. Però també el podia haver mort una altra persona.

La policia va dir que l'havien apunyalat amb unes tisores. La Laila va anar a casa seva, va entrar al lavabo i va trobar el pare amb les mans plenes de sang.

–Què és això?

–No és el que et penses, filla.

–I com saps què penso jo?

Després de sentir-lo, la Laila estava segura que ell havia acabat amb el Marc.

–Jo... –es va posar vermell.

–L’has assassinat tu? Què t’ha fet?

El pare va endurir la veu i crispà els músculs:

–No et convenia. Et vaig dir que tallessis amb ell i no em vas escoltar, aquí tens les conseqüències.

–Assassí! –va agafar el mòbil i trucà a la policia.

El pare l’hi va prendre i l’estavellà contra terra.

–Quieta!

–Ets boig? Tu no ets el meu pare!

La Laila va sortir de casa i va anar corrent a comissaria. Odiava el pare a causa de l’odi que ell sentia pels estrangers.

El pare va fugir abans que arribés la policia i després de deixar una nota amenaçant la Laila de mort.

Ella no va poder aguantar la pressió i es va suïcidar.

La seva família va col·laborar amb la policia i finament van localitzar i detenir el pare.

El van condemnar a deu anys de presó.

Oumaima Diana
3r D ESO

L'AMIGA TRAÏDORA

"y la verdad desagradable asoma".

Jaime Gil de Biedma

Quan era petita, sempre volia estar envoltada de gent i sentir-me estimada. Possiblement, tenia por de la soledat. Però a mesura que anava creixent, m'adonava que cada cop estava més sola. Cosa que mai hagués imaginat.

Un dia, tancada a l'habitació, vaig començar a donar voltes i voltes a les mateixes qüestions. Sense adonar-me'n, vaig agafar un full de paper i un bolígraf, i vaig començar a escriure sense parar.

Em sentia lliure, potser alleujada amb mi mateixa. Estava alliberant tot el que guardava dins meu en un paper, i no amb una persona. Canviava alguna cosa? No, era el mateix; o potser, millor i tot: el paper no podia jutjar-me; una persona, sí.

De cop i volta, vaig entendre-ho tot. Des d'aquell moment, la soledat es convertí en la meva companya; fins i tot, en una amiga. Crec que finalment puc dir que la solitud és la meva amiga: m'escolta quan ho necessito i em fa companyia les vint-i-quatre hores del dia.

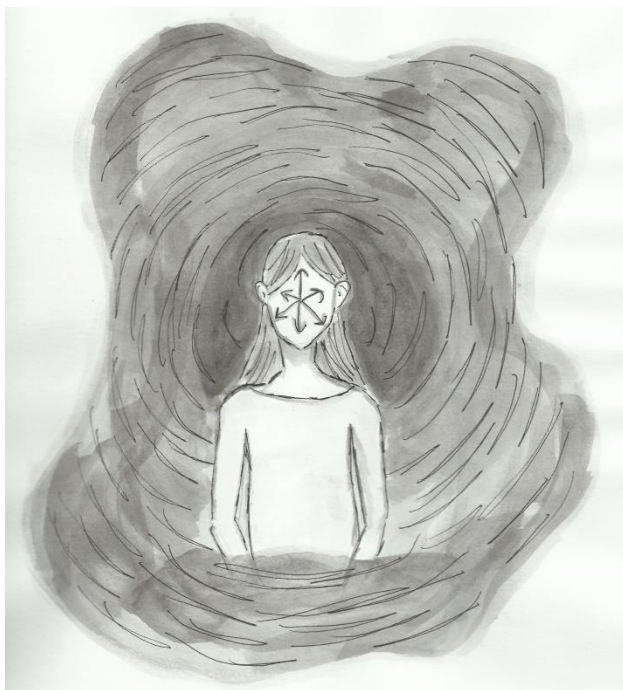
* * *

Han passat molts anys des que vaig dir-vos allò. Ara soc una vella amb els cabells grisos i arrugues per tot arreu.

La solitud encara m'acompanya, però ja no és tan agradable com abans. Per culpa seva, em vaig quedar completament sola, i això va fer que a poc a poc anés deixant de parlar, fins que vaig oblidar què és comunicar-se cara a cara. Ja no recordo l'última vegada que vaig sortir al carrer. Ara em miro i no em reconec. Jo sempre havia sigut una noia alegre i ara...

Soledat, has acabat amb mi. En una altra vida, desitjo ser la nena juganera de sempre.

Sònia Moreno
3r F ESO

UNA HORA SENSE PROFE

Mai t'havia passat, quan encara estudiaves a l'institut, que algun profe no havia vingut i et quedaves una hora sencera sense profe?

L'altre dia vaig despertar-me sense ganes d'anar a l'institut, com sempre, però els dimecres és diferent, ja que a primera hora tenim llengua castellana i el profe em cau fatal. Quan vaig arribar set minuts tard a l'institut, vaig veure que el professor no hi era. Els meus companys em van dir que callés, perquè així ens podíem quedar sols, i ho vaig fer.

Dos minuts més tard, vam començar tots a mirar uns cosa rosa i lila que sortia de la paret, era un portal màgic! Vam acostar-nos-hi corrent tota la classe per a entrar a veure a on anàvem a parar. Vam aparèixer en un lloc meravellós, com el paradís dels adolescents. Hi havia diverses portes. Una donava a una sala plena de menjar. Una altra sala estava plena de videojocs. Una altra, de roba... Hi havia portes que donaven a llocs molt bonics per a fer-s'hi fotos. Al final, hi havia una habitació plena de joguines i ninots sexuals. Jo vaig entrar a tot arreu i m'ho vaig passar súper bé, sobretot a l'habitació de menjar: hi havia hamburgueses de tot tipus, pastissos de mil menes...

De sobte, va sonar un timbre i vam
aparèixer tots a classe. Un company estava mig
despullat, perquè venia de la sala sexual.

Silenci!

No vam dir res a ningú.

Mohamed Hammoud

3r F ESO

LA MORT EM BUSCA

–Pots córrer tant com vulguis, tard o d'hora t'atraparé –em va dir la mort.

Com bé has llegit, la mort em parla. Saps per què? Perquè vaig vendre la meva ànima al diable amb l'objectiu que em perdonés.

He comès molts pecats en el passat, i vaig pensar que l'única manera que me'ls perdonés era així, venent-li l'ànima.

Recordo molt bé les últimes paraules que em va dir:

–Pot ser que et quedin mesos, setmanes o dies perquè et vingui a buscar –i em xiuxiuejà a l'oïda–. El perdó no es compra. No et fiïs del diable: tard o d'hora et vendrà.

I se'n va anar mirant-me per última vegada, amb aquell esguard gèlid i buit, característic d'ella.

D'això fa sis mesos.

Acabo de tornar de la feina i he trobat una nota al coixí del llit:

Ja vinc.

Att: La mort

Un calfred m'ha recorregut tot el cos després de llegir la curta, però aterridora carta. Només de pensar que amb dues paraules em té als seus peus, m'aterreix. Tinc el cos tens, tremolo com

una branca colpejada pel vent del nord i tinc la cara pàl·lida com un xuclasang.

Em reclino al sofà per pensar amb claredat, encara que la meva ment continua en xoc, donant voltes al que acabo de llegir.

De cop i volta, tot i tenir totes les finestres de casa tancades, el que hi ha a la sala surt volant, com fulles caigudes d'un arbre. M'aixeco desorientat, a causa d'un cop al cap. Quan recupero l'equilibri, descobreixo una gran ombra intimidatòria al meu davant: la mort!

–Et pensaves que no tornaria, oi? –somriu, com si es tractés d'un acudit–. Ja és hora –sentencia, fent-me estremir de cap a peus. Aquestes tres paraules són les últimes que he sentit, abans de sumir-me en la foscor eterna.

Prepara't, el proper pots ser tu...

Att: La mort

Fatu Ndiaye
3r F ESO

LA VOLTA DEL QUE ES POT FER

Ho vols? Ho sents?

Potser sí o encara no.

Això és l'estiu, un gran canvi
arriba com un lladre a la nit,
encara la cuina ella mateixa
se n'emporta el més valuós,
per un llarg i despert matí.

Ara és hora de fer camins,
i aprofitar-se'n per suar la mascareta.

Sense tremolors ni tremolar,
del llit t'has de llevar.

Si la feina és el primer,
posar la efa al xat anirà després.

L'ÈPOCA FINAL

–Seraff, agafant vi

no els faràs contents –va dir.

Després, que la decepció es tornarà angoixa

i una gran decepció,

i mentre pensp què em diu, agafo les dues.

L'endemà, seient al seient,

m'arriba la decepció

amb el bolígraf corresponent,

i un: "Felicitats!"

I les nostres vacances,
que eren indefinides,
ara semblen infinites,
com recuperaria el salari
perdut en ampolles de vi,
més invisibles que l'amic més fi?

ANTICS BROTS DE GENT

Roig foc, ulls desperts,
lila fúcsia, molt competent.
El groc ho sap tot, el negre té potencial;
l'esquerra no arriba al dilluns,
el rosa diu poc d'ell,
alhora creu que es pot fer tot,
pobre i afortunat el coix,
que no pot veure's de lluny
i la resta el veu diferent,
vet aquí les possibilitats de tot,
infinites i llunyanes,
millor que estiguem junts
i que la vida ens sigui veritat.

DIFAMACIONS OCULTES

El seient més còmode i inigualable
l'anomeno George,
m'escalfa una llar de foc
de la millor plata que he trobat,
té un color estrany, i poc recomanat,
fins i tot per als rics.

QUALSEVOL DIA SURTO CREMAT!

M'agradaria més que es cremés la brutícia
que l'envolta de negre.
Juntament amb els mossecs
i l'olor del còmode seient de dorimir,
vivint en constant escolta i observació del carrer
i soroll d'una ciutat on la gent mor de gana.
I continuen dient-me:
–Quina sort que tens,
hi ha qui té menys que tu.
He perdut rimes, però l'última és aquí.

TRASTORNS DEL PODER

Cavall cap per avall,
el tossut cap per amunt,
groller a manar,
cap de suro, a xerrar!

Els cavalls moren i perden ossos,
no pas pels gossos,
ells no són els poderosos.
Les lleis no hi són per a ells.

Qui mana, mata,
capità del vaixell,
força i que sobrevisqui el bedell!
Un menys per a ells,
També per als altres,
el que està bé ho imposa el que més,
qui no ho vulgui, serà menys!

Plantejat el panorama
per què no ho valorem com se'ns mana?
Potser cal dir el que no volen sentir:
–Us queden quaranta-vuit hores,
no és amenaça, és una garantia.

Ismael Fjouji Martín
3r F ESO

EL MONSTRUO

La mujer se tambaleó y cayó al suelo, donde permaneció un momento, respirando entrecortadamente. El monstruo avanzó con su sonrisa sádica brillando en su rostro y las manos manchadas de sangre. Ella se puso en pie y trató de atacarle, pero él la abofeteó, tirándola al piso de nuevo.

El monstruo agarró a la mujer y la lanzó contra la pared. Aterrizó sobre su muñeca y se oyó un crujido. Soltó un alarido de dolor. Se levantó a duras penas, agarrándose el miembro roto. Tenía el rostro lleno de sudor y sangre, el cuerpo plagado de heridas. Tosió, una tos áspera y prolongada, y se estremeció. Cuando la retiró de su rostro, su mano estaba manchada de la sangre que acababa de toser.

El monstruo se acercó. La sonrisa se ensanchaba cada vez más. Caminó con lentitud, alargando deliberadamente el momento, disfrutando del miedo y dolor de la mujer. Le mostró el objeto que tenía en la mano. La mujer palideció y trató de escapar, pero el cinturón la alcanzó antes de que pudiera huir.

Gritó y cayó al suelo de nuevo. Aunque trató de retenerlas, las lágrimas pronto inundaron su rostro, y soltó un nuevo alarido cuando el cinturón volvió a alcanzarla.

Durante el resto de la noche, el monstruo torturó a la mujer una y otra vez. Al cabo de un tiempo, ella perdió la conciencia, pero eso no le impidió continuar golpeándola. Su cuerpo inconsciente se estremecía cada vez que el cinturón caía sobre ella y su sangre inundaba el suelo.

Al alba, la mujer yacía muerta. El monstruo, disfrazado burdamente de hombre, tenía un brillo de locura en sus ojos. Se llevó los dedos a los labios y lamió la sangre que los empapaba. Contempló a la mujer y siguió sonriendo. La sonrisa se ensanchó más y más. Un ruido escalofriante rompió la aparente quietud del amanecer.

El monstruo reía.

Laia Gázquez
3º C ESO

LA PUERTA

Abrí la pequeña y astillada puerta de madera que se mostraba frente a mí. Expectante, atravesé el misterioso umbral.

Lo primero que sentí fue un rayo de sol nublando mi vista. Me cubrí la cara con los brazos, maldiciéndome a mí y a mi “aplastante lógica” de mirar al cielo al notar que no estaba a oscuras.

Después de recuperar la visión, pude mirar a mi alrededor.

Un hermoso cielo azul se escondía sobre mi cabeza tras miles de hojas verdes, que dejaban filtrar pequeños rayos de sol, que parecían focos para que cientos de motas de polvo bailasen delicadamente hacia el suelo, el cual, repleto de una suave y mullida tela verde, me hacía cosquillas en los pies.

Una cálida sensación de verano inundó mi alma al sentir como el bosque le hablaba al sol, y este abrió un camino entre su agradable techo, dándome la bienvenida.

Decidí apoyarme en uno de los árboles para descansar, pero en vez de notar el natural tacto rugoso de su corteza, sentí un escalofrío recorrer mi espalda y me aparté rápidamente de él, pues fue como tocar una dura pared de hormigón.

Una brisa suave acarició mi pelo y las hojas

despertaron.

La brisa se convirtió en viento, sentía cómo abofeteaba el cielo, la tierra, y cómo me decía al oído:

–¡Corre!

Demasiado tarde.

El cielo se tornó gris y el sol abandonó el bosque. Las hojas murieron, la hierba se derretió sobre mis pies y creó una prisión sobre ellos. Los árboles se ensancharon y cubrieron mi cabeza, sus ramas formaron esquinas, y para cuando quise darme cuenta, estaba atrapado.

Las paredes de una nueva habitación se cernían lentamente sobre mí, paredes grises que parecían volverse cada vez más oscuras y que casi podía sentir a mi lado.

Hacía tanto frío que sentía pinchazos en los huesos, la sensación de aplastamiento iba creciendo y apenas podía moverme.

Conseguí torcer mi brazo lo suficiente como para poder mirar mi reloj: sus manecillas giraban cada vez más y más rápido, a medida que la sala se hacía más pequeña.

El techo chocó con mi cabeza y me obligó a agacharme, los muros apisonaban mis brazos y me abracé a mí mismo, esperando que todo pasara, deseando despertar de aquella horrible pesadilla. Cerré los ojos.

Ya no sentía nada.

“Últimas noticias. Un hombre tuerto de mediana edad es encontrado muerto en su casa junto a unos papeles llenos de jeroglíficos desconocidos. Los detectives afirman que no tienen sentido. Probablemente el hombre padecía algún tipo de demencia, por lo que todo apunta a un suicidio”

Yaiza Yeste i Rosa Mera
3r C ESO

¿2020 ES UNA MIERDA? ✨SIES✨

Por culpa del virus España no ha cobrado un duro.

Con el confinamiento nos hemos trastocado,
pero aquí estaba Tik Tok para sacarnos del apuro.

No había aburrimiento con la Davida y la D'Amelio,
Anonymous sacando trapos sucios,
y Luisito y AurEonplay provocando un gran incendio.

Las enfermedades más inesperadas nos invadieron.

Liquidamos sin pensarlo el papel higiénico.
Quizá fue lo único que los Simpson no predijeron.

La policía por desgracia no ha dado buen ejemplo.

Provocaron el *Black live matter*
sin saber las consecuencias.

Y con la invasión del Capitolio
no intervinieron a tiempo.

Twitch despegó con una fuerza arrasadora
Y el *Among Us*, "atendiendo" a clases online.
He de confesarlo: Anabelle es la impostora.

Con la Tercera Guerra Mundial te presentaste
y acabaste bajo la mesa con otra cepa.

2020, en serio, ¿dónde te sentaste?

P.D: 2021, ¿tú harías daño a una mujer?

**Laura Sarmiento, Ariadna Caravaca i
Virginia Giménez
3r F ESO**

¿MIEDO A MORIR?

Mucha gente le tiene miedo a la muerte, pero... ¿sabrán qué es morir?

Quizá la vida es un simple sueño y la muerte nos despierta de este mundo lleno de hipocresías.

Puede ser que hayamos sido engañados desde un principio y que, en realidad, una persona no muera sino que despierte de un sueño que abandonará al sumirse en la oscuridad eterna para así vivir de verdad y no estar encerrado en ese sueño que te hace creer que la muerte es tu fin, y no tu principio.

Cuando uno se acerca a su fin o a su despertar, tiene miedo, miedo a cerrar los ojos y a no volverlos a abrir o a despertar del sueño de nuestras vidas.

Cuando uno se acerca al fin de sus días en este mundo lleno de mentiras y de esperanzas de deseos que seguramente no se cumplirán, se despide de sus seres queridos inconscientemente.

Su mente se va preparando para descansar sin que la persona se dé cuenta, ¿por qué?, ¡fácil!: alguien que siempre duerme y despierta no está preparado para cerrar los ojos y no volverlos a abrir. Eso es algo que nadie quiere admitir. Todos

tenemos algo que amar y no estamos preparados para dejarlo ir.

Cuando uno pierde a una persona cercana, le invade un sentimiento de tristeza, algunos sienten rabia, decepción, culpa o incluso impotencia. Estos seres tienen tales sentimientos porque acaban de perder a la persona que alegraba sus días, o a la que les ayudaba a mantenerse en pie.

Esa persona no solo es un familiar, amigo, pareja o incluso el vecino de al lado; puede ser tu orgullo, tu modelo a seguir o el pilar que te mantiene en pie.

La muerte sabe que en un momento dado te irás de este mundo, y tiene todas las de ganar, incluso te da una vida entera de ventaja para intentar superarla, pero ¿a quién engañamos? Estamos viviendo una muerte lenta y dolorosa a la que llamamos vida.

Fatu Ndiaye Mbengue
3r F ESO

SCAPE ROOM-19

Lo único que ilumina la estancia en la que me encuentro es la luz que se cuela por una puerta entreabierta. No me genera mucha confianza, pero algo me dice que tengo que entrar. Dentro, me recibe una manada de niños que se acercan felizmente a una mesa repleta de regalos, con un pastel en el centro, cuyas velas se encarga de soplar un niño extrañamente familiar. Alrededor hay muchos globos y se escucha música de fondo.

¡Ah!, ya recuerdo, este fue mi quinto cumpleaños. Mis padres nos miran, sonriendo, al lado de una puerta, pero está cerrada. También tengo un contador, parece que tengo un minuto para abrir esa puerta. No veo llaves por ningún lado, ni siquiera tiene cerrojo.

No puedo evitar fijarme en la escena, todavía recuerdo este momento (aunque vagamente) con cariño. Uno de los regalos que voy abriendo me ha descolocado un poco: un termómetro; no recuerdo haber recibido ninguno, ni siquiera sé qué pinta el termómetro en toda esa escena.

En cuanto lo he cogido, se ha oído un ruido. Era la puerta, de la nada está abierta. Tendré que avanzar aunque me duela no continuar con este

bello recuerdo. En la siguiente habitación todo está oscuro, solo puedo escuchar dos voces.

–¿Cómo se encuentra?

–Parece estable, quizá podamos despertarlo pronto, tenemos que ver cómo evoluciona estos días.

Quisiera saber de qué hablan, pero ahora que la puerta se ha abierto no me voy a quedar a investigarlo.

Dentro me veo a mí con mis padres en la sala de estar de casa. Debo de tener unos trece años y llevo algo entre los brazos.

Fue el día que rescaté a mi preciosa gata de la calle. ¡Lo que me costó convencer a mis padres para que se pudiera quedar! Pero valió la pena, esa gata era maravillosa y no me arrepentiré nunca de haberla sacado de la calle antes de que continuaran maltratándola. La estaban pateando y, por interponerme, me llevé una paliza. Puede parecer un recuerdo amargo, pero si hubieras estado con ella aunque fuera un momento, tú también te hubieras enfrentado a quien fuera con tal de protegerla.

En esta estancia también tenía un minuto para abrir la puerta. Como sabía lo que debía hacer, fue sencillo reconocerlo: entre los juguetes había unos guantes de látex. Al cogerlos, la puerta se abrió.

Otra vez a oscuras. Esta vez solo se oye una voz.

—Y ahora pasamos a las noticias del día. El número de contagios sigue subiendo escandalosamente por todo el país. Solo ayer hubo [...] muertos y [...] contagios nuevos. La situación....

De repente la voz se ha cortado, no entiendo de qué hablaba. Lo importante es que la puerta hacia la siguiente habitación se ha abierto. Estoy en la playa y hay otro yo de unos veinte años con una chica. ¿Cómo olvidarlo?, este fue sin duda el día en que me declaré. Aproveché lo que le gustaban los atardeceres para llevarla a ver uno a la playa. Y ella es el amor de mi vida. Había tenido otras parejas antes, pero como ella ninguna. A pesar de la cantidad de años que he pasado a su lado, la sigo amando como el primer día.

Ahora que lo pienso, hace mucho que no hacemos algo así de romántico. La parejita se está dando un primer beso de los muchísimos que vendrían luego. Supongo que es cierto eso de que los años van deteriorando las relaciones, aunque suene triste. Ni siquiera me había parado a pensar en lo poco que nos hablábamos últimamente. De repente la estoy echando de menos, si la tuviera delante ahora mismo le daría un beso tan apasionado como los de aquella cita. Cuando la vea, le diré lo mucho que la quiero, hace tanto que no

se lo digo que temo que se le haya olvidado. Ahora que lo pienso, sería buena idea hacer algo romántico juntos de nuevo, no podemos dejar que lo nuestro termine así.

Con la tontería solo me quedan diez segundos en el contador. A primera vista no veo nada. ¡Mierda!, no me puedo quedar aquí. Siete, seis... No hay nada por la arena... cuatro, tres, dos... ¡Lo tengo! Había un bote de desinfectante en la orilla. Por los pelos, ¡qué miedo he pasado!

Oscuro de nuevo y otra vez las mismas dos voces de hace un rato.

–Está empeorando por momentos, ¿qué hacemos?

–Estamos colapsados, no podemos centrarnos solo en una persona. Sé que es cruel, pero los respiradores no caen del cielo.

La siguiente puerta está abierta, pero la conversación me ha descolocado por algún motivo.

Estoy de repente en una habitación de hospital. Como en las otras, soy solo un visitante de mis recuerdos. Este es sin duda el día más feliz de mi vida. El nacimiento de mi hijo. Y pensar en lo grande que se ha puesto, me ha emocionado mucho ver a mi niño (ya prácticamente un hombre) convertido en un bebé de nuevo. El tiempo pasa tan rápido que asusta. Está dormido en los brazos de mi otro yo. ¡Ojalá pudiera cogerlo!, me haría tan

feliz solo poder tocarlo. Ahora mismo quisiera volver a estar ahí de verdad, en ese hospital, con ese pequeño en mis brazos y pensando en la gran aventura que nos esperaba a ambos a partir de ese día.

Quiero seguir apreciando ese momento, pero tengo que avanzar. Después de recoger la mascarilla de la cuna del recién nacido, me veo en la obligación de cruzar la puerta.

Vuelven esas dos voces.

—¿Sabes? Un chaval ha pedido verlo a lágrima viva hace un rato.

—¡Qué lástima!, es muy triste no poder ver a un padre, aunque sea para despedirte.

Ya no puedo escuchar más. Eso me acaba de crear muchas dudas, pero algo me dice que eso es mejor que escuchar la respuesta.

Ahora mismo me encuentro en una cena. Está toda la familia reunida. De hecho, ese recuerdo es bastante reciente. Juraría que hace escasos días de eso, pero no sé exactamente cuánto tiempo llevo encerrado aquí. Todo esto significa que posiblemente sea la última habitación, solo tengo que conseguir abrirla. Pero no encuentro nada que sirva para ello y ya llevo un minuto buscando.

—¡Ahora un brindis, por poder reunirnos todos y porque no hay coronavirus que valga!

Todos brindan, como ya lo hicieron hace unos días, y se abrazan, se besan...

El tiempo pasa pero sigo sin hallar nada que desentone de la escena, nada referido a la pandemia... Quizá es ese el punto, que no hay nada, cuando debería haberlo no sólo en esta pesadilla en la que estoy, también debería haberlo habido en esa cena. De hecho, puede que ni siquiera debería haber habido cena. Puede que me tomara la pandemia muy a cachondeo, pero cuando te toca a ti todo cambia.

Todo lo que he ido recogiendo, eso es lo que debería estar en esta sala.

Pero ya es tarde para lamentarse, el reloj indica que el minuto ha pasado y el bullicioso comedor se convierte de pronto en una sala de hospital, en la que puedo ver a una persona en una camilla, inerte.

–He llegado tarde...

Y un estruendoso pitido pone fin a mi existencia.

Virginia Giménez
3r F ESO

ELL

Tot això va començar quan jo tenia nou anys. Sovint vaig arribar a pensar que estava boja i que mai no tindria solució. No volia explicar a ningú el que em passava pel cap i vaig decidir reprimir els meus sentiments. Volia superar-ho per mi mateixa i poder-ho explicar a les persones de confiança que m'importen.

Des de petita vaig patir amb la presència del tiet Joan, no m'agradava gens la seva manera d'actuar, em posava nerviosa la forma com em mirava. Tot i semblar estrany per una nena tan petita, jo sempre he sigut espavilada i més madura del que pertoca a la meva edat.

Un dia ennuvolat vaig arribar a casa amb la mare, després d'una llarga sortida comprant regals per a l'amic invisible. Em va sorprendre veure el tiet Joan assegut amb el pare. Em vaig amagar a l'habitació. Tinc gravats a la ment els detalls del que va passar aquella nit mentre vaig conservar la consciència. La pitjor nit de la meva vida.

Els pares no van entendre la meva reacció perquè va ser tot molt sobtat. Ni jo ho entenc encara. Després d'una llarga conversa entre ells que no m'interessava, vam sopar. Jo vaig pensar que ell se n'aniria i tot tornaria a la normalitat. No va ser així. Es va quedar. Tot i que la mare no entenia el

meu comportament, d'alguna manera va fer servir aquell sisè sentit que tenen les mares i no em va cridar per parar la taula.

Malauradament, vaig haver de baixar al garatge a buscar la jaqueta, que m'havia oblidat al cotxe. De sobte, vaig escoltar passos. Era el tiet. No l'esperava. De primer, no em vaig moure. El cor em volia saltar per la boca. Quan sortia del cotxe amb la jaqueta, ell es va interposar, em va aconsellar que m'estigués quieta i no cridés. Llavors es va ajupir i em va fer un petó. No em va agradar. Em sentia incòmoda, bruta. Li vaig suplicar que marxés. Ell va fer veure que no em sentia. I em va començar a tocar...

La mare em va explicar que em va trobar llançada a terra amb sang i em va dur a l'hospital on vaig estar ingressada molts dies. Els metges ens van explicar el que imaginàvem: el tiet m'havia violat sedant-me amb alguna droga.

La memòria és selectiva i no em deixa recordar uns fets que em farien més mal.

Des d'aquell dia no puc viure com els altres i rebo ajuda psicològica.

Ara tothom entén aquelles reaccions que consideraven “tonteries de nena petita”.

Amina Benlahmar
4t B ESO

LA HISTÒRIA D'EN DANIEL

Hi havia una vegada un grup d'amics de vint-i-nou anys que van fer una festa en una casa abandonada. En Joan i la Carla van anar a una habitació i van fer l'acte sexual sense que els altres ho sabessin. Una setmana després la Carla va anar a casa d'en Joan amb un predictor de color rosa. En Joan va tancar la porta i es va preparar per viatjar a un país on ningú el pogués trobar.

Cinc anys després, la Carla vivia amb el seu fill, que tenia quatre anys i es deia Daniel. Era un nen molt bonic i jugava bé a futbol. Als deu anys en Daniel va ser fitxat pel millor equip del món: el FC Barcelona. Ja era el crack del seu equip, el seu talent no passava desapercebut i aviat va esdevenir el capità del cadet A. Com que a més era atractiu, la companyia Nike el va contractar com a model per una quantitat extraordinària de diners.

Als setze anys el seu talent no parava de créixer i un dia l'entrenador del primer equip del Barça va anar a l'entrenament d'en Daniel per interessar-se per ell. Volia parlar amb el seu pare i el noi li va explicar la situació: "Només tinc una mare que s'esforça molt per veure'm arribar el més amunt possible."

L'entrenador i la directiva van decidir que amb la seva edat ja podia jugar al primer equip. Una setmana després va debutar contra el Betis.

El pare, que va veure un resum del partit per la televisió, va descobrir que aquell noi era el seu fill. Estava al Japó i va agafar el primer vol cap a Barcelona. Va esperar el noi després dels entrenaments, es va presentar i li va proposar d'invertir en un negoci que els faria milionaris. En Daniel, en veure que el seu pare només es movia per diners, li va dir que marxés per on havia vingut i que no tornés. El pare se'n va anar tot enfurrunyat.

La mare d'en Daniel estava contenta d'haver lluitat per donar un bon futur al seu fill. Al cap d'un any el noi va ser *pichichi* de la lliga.

Quan va guanyar la primera pilota d'or, va fer un discurs molt emotiu en què va explicar com va créixer, i va donar públicament les gràcies a la seva mare per haver-li dedicat la vida. Finalment, li va regalar el trofeu, afirmant que si hi havia algú que mereixia aquell guardó, només podia ser ella.

Bilal Charif
4t B ESO

EL MILLOR PAISATGE

Quan vaig arribar a dalt de la muntanya, em vaig adonar que tot el camí que havia fet havia valgut la pena. La vegetació que es veia des d'allà canviava la forma de mirar el paisatge. Els ocells, en grup, cantaven i bategaven les ales coordinadament, quin espectacle per a l'oïda i la vista! La ciutat, ben lluny d'on ens trobàvem, es veia minúscula i era impossible distingir els models dels cotxes. Cap al fons, s'apreciava la superfície blavosa del mar.

Pau Blanco
4t B ESO

MUTS PER NAIXEMENT

Dos bessons anomenats Jayden i Jones vivien en una ciutat d'Amèrica anomenada San José. Tota la família es va mudar a Anglaterra durant set anys, ja que al pare li va sortir una bona feina a Londres.

Després de passar una llarga temporada allà, van tornar als Estats Units.

El nou col·legi va suposar una experiència traumàtica per als bessons. En aquella època, aquella ciutat i aquell centre, no era usual veure gent de pell negra. La seva era una de les poques famílies *de color* que vivien allà. Els bessons van sentir-se rebutjats: els assetjaven al pati, a classe, al carrer... Això els va fer centrar-se en ells mateixos i aïllar-se de tothom; fins i tot es van inventar un idioma que només ells entenien. La seva relació va esdevenir tan estreta que no parlaven amb ningú, ni amb els altres membres de la seva família.

Els psicòlegs van investigar el cas; els interrogaven, els feien proves per separat, i van arribar a la conclusió que si un dels bessons s'intentava suïcidar, l'altre també ho faria. Els seus pares van separar-los canviant-los de col·legi. Ells van agafar una conducta estranya: s'autolesionaven i passaven hores immòbils, contemplant el sostre.

Els pares els van treure de l'escola i van fer les classes a casa. Com a conseqüència, la família sencera es va aïllar de la gent. Paulatinament, van anar perdent el contacte amb la resta de la comunitat. Els bessons van desenvolupar uns costums peculiars. Un dels seus rituals més pertorbadors consistia a decidir qui dels dos es llevava primer al matí; fins que no ho feia, l'altre no podia gairebé respirar.

Més endavant, van perpetrar actes de vandalisme: incendis de contenidors i altre mobiliari urbà, lluites al carrer...

Tot i que sovint es barallaven, segons ells també "s'estimaven molt". La seva era una relació complexa, estranya i difícil d'entendre.

Després de molts incidents, judicis, rehabilitació psiquiàtrica durant catorze anys i diverses teràpies, els psicòlegs van descobrir que en Jayden tenia enveja del seu germà perquè el Jones era millor en tot.

Els especialistes van concloure que tots dos eren esquizofrènics.

El cas va cridar l'atenció d'una periodista, i el volia exposar mundialment. Per aconseguir-ho, va guanyar-se la confiança dels bessons. Després de d'observar-los, va descobrir que tots dos havien fet un pacte: un s'havia de sacrificar per alliberar

l'altre, que seria feliç i viuria lliure. Per això s'intentaven matar.

Una nit, sense que ningú se n'assabentés, en Jones va matar en Jayden i va quedar alliberat. Va canviar d'identitat i abandonà el país, disposat a portar una vida normal.

Ningú va saber més d'ell.

Ni la família, ni els veïns.

I la policia encara el busca per tancar-lo a la presó.

Paula Gil Castro
4t B ESO

UN VIATGE A LA LLUNA

S'obre la porta mentre tots dormim; puc visualitzar el menjador gràcies a un petit reflex des del meu llit. Veig el patiment de la mare, escolto els seus crits i les paraules despectives que l'home li diu. El cor em batega de pressa i sento llàgrimes d'impotència als llavis. No poder fer res em devora i sembla que aquest cop la tortura no té fi.

Hores després m'acomio d'ella per última vegada.

Mare, t'escric des de l'altra punta de l'univers per dir-te tot el que no vaig poder. M'agradaria agafar-te la mà i treure't d'allà, i donar-te les nits que no vas dormir, ¡les vegades que has fet coses que no t'agradaven per no endur-te aquella bufetada! Demanaves ajuda. Quina tristor, els teus ulls! Cada cop que els mirava brillaven com estels. El nus que t'escanyava no et deixava parlar ni mostrar el que senties. Quin horror, el controlador que portaves quan sorties de casa. Recordo aquella roba que t'agradava tant i no t'trevies a portar. I aquells somriures que feies a la gent com si fossis feliç.

Ja no sóc una nena, m'he convertit en una dona com la que t'hauria agradat ser tu. Cada dia lluito per nosaltres, per aquelles que ja no hi sou. Ara formo part d'un equip de psicologia en un

hospital a Dublín, mai m'havia imaginat arribar fins aquí i n'estic orgullosa. Aviat, però, tornaré a casa. Fa unes setmanes em van trucar de la presó de Barcelona per dir-me que el pare havia mort. Sí, mare, de la presó. Sempre vaig saber que allò teu no va ser un suïcidi i ho vaig negar davant d'un tribunal, em vaig atrevir a cursar les denúncies que tu no gosaves posar.

Avui, per tu. Demà, per ella.

Yosra Tazaghart
4t B ESO

NETFLIX, SUBSTITUT DE LES SALES DE CINEMA

Netflix és una pàgina web/aplicació on es poden veure sèries i pel·lícules, tan antigues com noves. Aquesta plataforma digital et proporciona un catàleg de pel·lícules i sèries noves i originals, amb una gran varietat d'idiomes a escollir, sobretot en anglès. A més, hi ha diferents opcions de subtítols d'àudio, fet que facilita poder aprendre idiomes.

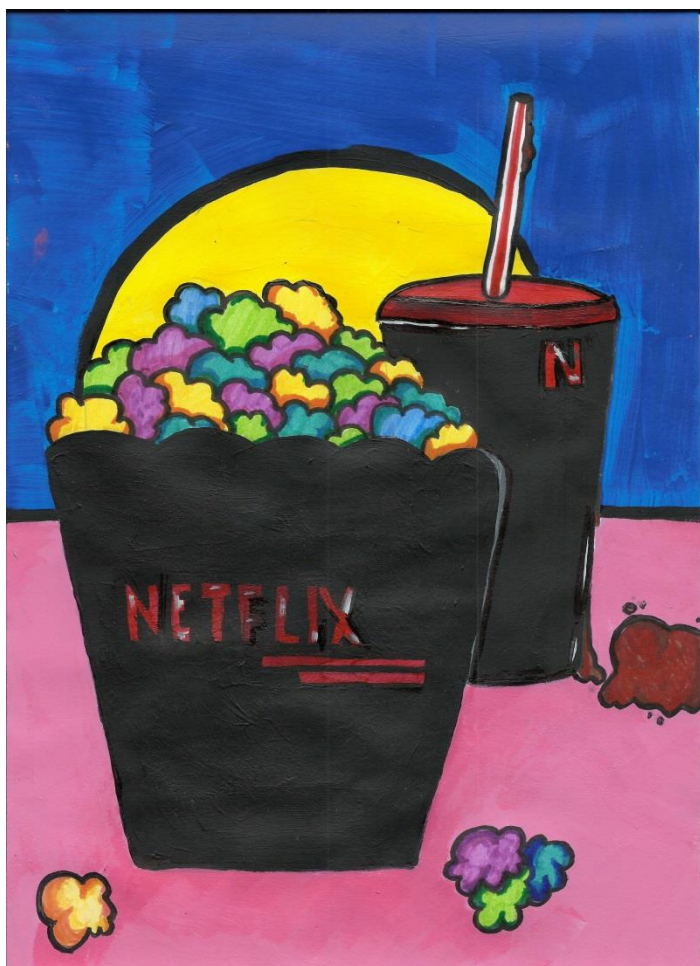
La web proporciona tota mena de gènere cinematogràfic, per diferents tipus de públic i amb temàtica diversa. T'ofereix contingut informatiu i entretingut al teu gust. Nosaltres creiem que és una bona inversió, ja que el preu estàndard és d'11,99€ al mes. No és gaire en comparació amb el que t'ofereix. Pots veure molt contingut audiovisual en un mes pel preu esmentat; en canvi, et costaria el mateix anar dues vegades al cinema i no podries parar la pel·lícula, o posar subtítols.

Netflix et dona l'opció d'utilitzar fins a cinc comptes individuals per si vols compartir-lo amb els teus amics, o família i dividir el preu per pagar menys. A part, tots poden tenir l'aplicació en qualsevol dispositiu, per si, per exemple, te'n vas de viatge i vols seguir veient la teva sèrie preferida.

En conclusió, és una pàgina web que val la

pena: tens a la teva disposició milers de sèries, pel·lícules i documentals tant nacionals com internacionals a un preu raonable.

Laia Lorenzo
Elisabeth Carrasco
4t A ESO

LA PENA DE MORT

Malauradament se sap que no tothom té la mateixa opinió sobre la pena de mort (per alguna cosa som tots diferents). El que cal entendre és que matar una persona no és la millor solució per frenar els crims, ni molt menys. La pena de mort s'utilitza des de temps immemorials, però, per sort, ja està prohibida a molts països. Els mitjans més coneguts utilitzats per executar aquesta pena són la injecció letal i la cadira elèctrica.

La pena de mort té escassos punts favorables. Un d'ells és la igualació de drets entre assassí i víctima. Un altre és que també ajuda a mantenir l'economia: l'estat estalvia per cada presoner 1500 € al mes. Però, encara que puguin existir aquests punts favorables, crec que no tenim dret a decidir quan s'acaba la vida d'un ésser humà, ni per part de l'assassí ni per part del jutge.

Un dels arguments en contra i el que, segons el nostre punt de vista, té més pes, és que amb la pena de mort es produeix la violació del dret bàsic i fonamental dels éssers humans: la vida. Com hem dit abans, ningú té cap dret a treure-la a ningú.

En definitiva, el que cal entendre és que assassinar una persona no és la millor solució per

frenar els crims, ni de bon tros. S'ha de treballar com a societat per millorar la situació de les persones en aspectes que poden ser millorats, per disminuir així la necessitat de sortir a cometre delictes.

Gerard Muñoz
Farah Dagou
4t B ESO

LA LGTBIQFÒBIA EN L'ACTUALITAT

Per començar el meu article d'opinió, m'agradaria plantejar la qüestió: Què és la Lgtbiqfòbia?

Has escoltat el titular: “Parella de lesbianes colpejada brutalment en atac homofòbic en un autobús de Londres”? Doncs bé, això és la Lgtbiqfòbia.

Per aprendre bé el significat d'aquest concepte potser hauria de definir-ne un de més comú: l'homofòbia. Segons alguns diccionaris, l'homofòbia és “l'aversion, el rebuig, la por, el prejudici, o la discriminació cap als homosexuals”. La Lgtbifòbia és el mateix concepte, però aplicat a tota la comunitat LGTBIQ+. Personalment, no estic d'acord amb aquesta definició, les persones homòfobes no tenen por dels homosexuals i no entenc per què la paraula homofòbia ha de estar composta per l'expressió “fòbia”. En una fòbia l'emoció que la motiva és la por i l'homofòbia és motivada per l'odi. Considero que una bona definició d'homofòbia seria: "Rebuig, persecució, discriminació i odi que presenta un individu cap a la comunitat LGTBIQ+ perquè li han inculcat que per ser heterosexual o cisgènere té dret a maltractar persones amb un gènere o una orientació sexual diferent de la seva”.

Parlem sobre l'homofòbia al llarg de la història. La gent de la comunitat LGBTIQ+ ha estat perseguida, discriminada i condemnada a mort durant molt temps. Per aquest motiu les persones d'aquest col·lectiu han estat reprimides des de sempre. Es podria afirmar que la lluita contra aquest odi va començar amb “La Revolta d’Stonewall”, que va consistir en una sèrie de manifestacions en protesta contra una baralla policial que va tenir lloc la matinada del 28 de juny de 1969, al pub Stonewall Inn, on hi havia molta gent del col·lectiu. A partir d'aquest fet podem destacar a un personatge històric, Marsha P. Johnson, una dona negra, transgènere i activista del moviment d'alliberament de les persones LGTB. Va participar en els disturbis d’Stonewall, i més endavant, en la lluita contra la SIDA a través de “l'ACT UP”.

Què és el dia de l'Orgull? Molta gent, avui dia, pensa que és una festa innecessària. Potser has escoltat frases com: "La festa de l'Orgull és només per donar importància a gent que no se la mereix". "Per què no existeix un dia de l'Orgull hetero?". "L'Orgull és una despesa innecessària". "L'Orgull no hauria d'existir, ja hi ha igualtat"... Doncs bé, primer de tot l'Orgull no és una festa, és una reivindicació dels drets de les persones del col·lectiu, que se celebra el 28 de juny i té la

finalitat de commemorar els disturbis d'Stonewall. No existeix un Orgull heterosexual perquè ser heterosexual no és il·legal en 72 països i tampoc està condemnat de mort en 12, avui dia. Per molt que el col·lectiu LGTBIQ+ estigui més visibilitzat que mai, això no és sinònim que visquem en una societat igualitària, encara. Crec que és un tema important, que hauria de tenir més rellevància, ja que avui dia se segueix intentant reprimir a la gent per ser qui són i es continuen utilitzant paraules com "maricó" o "bollera". S'hauria de normalitzar el fet que no se suposés el gènere de la gent per l'aparença física i la utilització d'un llenguatge inclusiu i absolutament respectuós.

Marta Torrijos 4t C ESO

AMD, LA MILLOR EMPRESA DE PROCESSADORS?

AMD (Advanced Micro Devices) és una empresa creadora de dispositius tecnològics d'ordinadors. Va ser fundada l'any 1969 per un grup d'executius d'una empresa anomenada Fairchild Semiconductor, Inc., on hi havia Jerry Sanders III, Edwin Turney, John Carey, Steven Simonsen, Jack Gifford i tres membres més. Després d'un temps de fer microprocessadors, aquest grup es va dividir en dues organitzacions. Una s'encarregava de realitzar processadors, i l'altra fabricava microprocessadors. Amb aquesta manera de treballar, AMD es va convertir en el principal competidor d'Intel Corporation i d'Nvidia, empreses que també produïen targetes gràfiques i altres elements informàtics.

Crec que últimament AMD ha millorat les condicions de les seves eines tecnològiques, i ha aconseguit endur-se al seu terreny gran part del públic del mercat informàtic d'Intel i Nvidia. Aquesta última temporada AMD s'ha apoderat del mercat de processadors de forma completa.

Doncs, qui és millor? AMD o Intel? Ho podem veure comparant els seus processadors gràfics. Però no només equilibrant aquestes eines. Amb la comparació dels processadors, també es

veuen notables diferències. Ara, comparem el nombre de nuclis, la velocitat dels processadors, i els punts de la mateixa gamma de processadors:

RYZEN 9 5950X= 16 nuclis, 3.4 GHz, 46597 punts
INTEL I9 10900K= 10 nuclis, 3.7 GHz, 24274 punts
RYZEN 7 5800X= 8 nuclis, 3.8 GHz, 28655 punts
INTEL I7 10700K= 8 nuclis, 3.8 GHz, 19690 punts
RYZEN 5 5600X= 6 nuclis, 3.7 GHz, 22228 punts
INTEL I5 10500K= 6 nuclis, 4.1 GHz, 14633 punts
RYZEN 3 3300X= 4 nuclis, 3.8 GHz, 12782 punts
INTEL I3 10300= 4 nuclis, 3.7 GHz, 9322 punts

En definitiva, podem veure que en el camp de processadors, el guanyador és AMD. A més, s'ha de dir que aquests processadors amb gràfica integrada, tenen molta potència com a eines informàtiques en ordinadors i ofereixen grans gràfiques a les pantalles. Com a dada a destacar dels processadors d'AMD, cal dir que són més barats i amb molt bona relació qualitat-preu.

Sebastian Adria Hosu
4t D ESO

DIARI D'UNA ÀVIA EN PLE CONFINAMENT

5 de març de 2020

Ja fa uns dies que va circulant a tot arreu que hi ha un nou virus anomenat Covid-19. Es veu que es va originar a la Xina i és extremadament contagiós i mortal. Hi ha el rumor que a les persones de tercera edat els afecta més. Tinc por.

6 de març de 2020

Avui ha mort una dona de vuitanta-set anys amb patologies prèvies, aquí a Badalona. Era molt amiga meva. Ho he comentat a la meva filla i al meu nét, que han vingut a casa per veure com va la cosa. M'han dit que no em preocupi, que el govern ho arreglarà de pressa. Jo no n'estic tan segura.

13 de març de 2020

Avui ens han confinat a tota Catalunya durant quinze dies. Han tancat escoles, instituts, establiments no essencials en general. Ho veig una bona mesura. Espero que això s'acabi ràpidament, aquesta situació no és bona per a una àvia com jo, ni per ningú.

16 de març de 2020

Això és una completa bogeria. He hagut d'anar al supermercat, i no al mercat, perquè estarà

tancat durant una temporada per aquesta situació. Quan hi he arribat, tot semblava calmat i m'he tranquil·litzat. Estava equivocada.

No sé si això passa a tots els supermercats, però hi havia gent barallant-se pel paper de vàter. De debò, paper de vàter! Què li passa, a la gent?

20 de març de 2020

Després del problema de l'altre dia, no he tornat a sortir. A més, la situació està empitjorant. Un amable veí s'ha ofert per fer la compra per a la gent gran del barri. És per persones així, que jo no perdo la fe en la humanitat.

23 de març de 2020

Com ja es respirava a l'ambient, han ampliat l'estat d'alarma quinze dies més. Espero que això acabi ja. Mentalment no és bo. Ahir, després que diguessin a les notícies quins són els principals símptomes de la malaltia, em va començar a fer mal el cap, em vaig capficar i em va pujar la temperatura. Per sort, ja m'ha passat.

10 d'abril de 2020

Ha passat temps des de l'últim dia. Ara estaré a casa de la meva filla i el meu gendre, a Tarragona, hi ha rumors que no et deixaran sortir de la comarca, ni de la ciutat, ni fins i tot del barri!

24 d'abril de 2020

Ahir va ser Sant Jordi i no vaig poder sortir de casa! Amb el que m'agrada a mi Sant Jordi! No m'havia perdut mai l'olor de llibre nou i el bé de Déu de roses vermelles tan ben decorades que venen a la plaça del barri! Aquest dilluns dia vint-i-set, santa Montserrat, també és l'aniversari del meu nét. Alguna cosa podré celebrar!

28 d'abril de 2020

Al final no va haver-hi festa d'aniversari. Jo que havia preparat per al meu angelet, que ja té una edat, un pastís de xocolata amb vainilla, com quan era petit! Va arribar a les sis de la matinada, borratxo. Crec que va anar a una festa sense mascareta. No vaig dir-li res. No volia molestar. Per una part sentia que ja no volia celebrar més l'aniversari amb mi, i me les tindria si li deia a la meva filla.

1 de maig de 2020

Es veu que uns dels amics del meu fill que va estar a la festa ha donat positiu de Covid. Ens han donat hora per fer-nos la prova dintre de dos dies. Espero que surti negatiu. Si l'agafo, pràcticament estic morta.

8 de maig de 2020

Han tardat una mica a donar-nos els resultats. Gràcies a Déu, ningú ha donat positiu!

Quan em van fer la prova, quina experiència més dura! Vaig plorar, i al meu gendre li va sortir sang del nas. Al final, la meva filla s'ha adonat que el meu nét i els seus amics van anar sense mascareta i per òbvies raons ara està castigat. Quins joves més irresponsables!

18 de maig de 2020

Aquesta serà la meva última entrada al diari. El meu gendre treballa telemàticament i necessita una llibreta, i aquesta és l'única que tenim, per culpa de l'estat d'alarma. Valoro el treball que fa. Després que despatxessin la meva filla de la feina, tenim pocs ingressos i el sou del meu gendre és aigua de maig. Quan pugui, tornaré a casa, no vull molestar més.

Espero que tot acabi sense desgràcies...

Naia Reyes
Nayely Vargas
Outhman Amuaya
4t E ESO

CRÍTICA CINEMATOGRAFICA: OPINIÓ SOBRE LA PEL·LÍCULA *365 DIES*

Tracta temes sobre la moralitat de forma incorrecta, es normalitza el masclisme, el segrest i les relacions tòxiques. Entre altres coses, aquesta pel·lícula, un cop visionada i segons el nostre punt de vista, ho té tot malament.

El guió, escrit per Barbara Bialowas, Tomasz Klimala, Tomasz Mandes i Blanka Lipinska és pla, i els personatges no arriben a ser desenvolupats. Els sentiments de la parella protagonista no evolucionen: un dia s'odien i l'endemà la noia l'estima i es casen de forma instantània. Credibilitat zero.

Els personatges no tenen personalitat. La noia, interpretada per Anna-Maria Sieklucka, no té somnis, aspiracions, pors... Res, és massa neutra i l'espectador no connecta ni empatitza amb ella. Els dos actors (el noi, interpretat per Michele Morrone) tenen la mateixa expressió durant tota la pel·lícula i fan un mal treball, tot és inversemblant. En aquest llargmetratge, a més, no hi ha cap personatge poderós, o creat amb alguna finalitat educativa.

Es tracta de dues hores de metratge senceres per a una trama que en mitja es podrien haver solucionat i el final no és creïble. L'únic que

salvem és la fotografia, creada per Bartek Cierlica, els colors estan tractats de forma magistral i el paisatge és realista.

Però l'argument cau pel seu propi pes: agafa els fonaments d'un film eròtic com el va definir Adrian Lyne a la pel·lícula *Nou setmanes i mitja* i l'actualitza per als temps que corren, amb un estil a mig camí entre el videoclip de Maluma i *L'illa de les temptacions*.

Marina Burgos
Mohamed el Ahrach
4t F ESO

QUERIDA SOLEDAD

Tan odiada, tan temida, relacionada con la tristeza y la desesperación. Todos en algún momento te hemos odiado, incluso maldecido.

Hasta hace poco yo pensaba igual. Tenía pavor y creía que, poco a poco, me consumirías y tendría una gran sensación de vacío por tu culpa. No obstante, me desprendí de aquellos erróneos pensamientos y empecé a encontrar belleza en ti.

Ahí comenzó nuestra amistad, aventuras y reflexiones profundas. Creamos momentos bonitos y tristes. Aún recuerdo como, gracias a ti, superé aquellos temores que no me dejaban dormir.

Desbloqueaste mi pasión de caminar hasta que duelan los pies. Para algunos es insignificante; para mí, indispensable. Cuando deambulo por calles estrechas con mis auriculares y la música a todo volumen, descubro el placer de elegir la canción, el camino y hasta pensamientos o recuerdos olvidados.

Amiga mía, me he vuelto adicta a tus encantos: me has hecho crecer, superar y despertar mi curiosidad, ordenando mi mente devastada.

Curioso, ¿no crees? Te temía y ahora no creo poder vivir sin ti.

Abril Ligero

4º B ESO

ALFREDO Y SUS IMPRESIONANTES HAZAÑAS

Alfredo estaba sentado en un banco cuando vio a un chaval atracando a una anciana indefensa. Reaccionó al instante, corriendo tras él. Aunque Alfredo era más rápido, el ladrón se escondió en un callejón. Alfredo, patidifuso, se dirigió hacia el otro lado, pero el ladrón consiguió despistarle.

Frustrado pero persistente, Alfredo volvió el día siguiente al mismo lugar convencido de que encontraría al delincuente. Así fue; el joven estaba apoyado sobre un muro en actitud provocadora. Alfredo llamó a la policía para que lo arrestaran, lo interrogaran y devolviera lo robado a su propietaria.

El ladrón ingresó en la cárcel y Alfredo obtuvo el reconocimiento y la gratitud del cuerpo de policía.

Daniel Rodríguez
4º B ESO

LAS ESCONDIDAS

Estoy muy feliz, ya que estoy jugando con mi hermana, siempre al mismo juego: “las escondidas”. Ella se esconde y yo la busco; yo siempre la busco, no me importa, me parece divertido. La quiero mucho, aunque a veces me asusta, dice cosas extrañas.

Una vez escuché a nuestros padres hablando; decían que ella estaba mal, que tenía problemas mentales. Pero yo la seguía queriendo; siempre estaría con ella.

La sigo buscando y por fin la encuentro. Está en el armario. Cuando me ve, empieza a decir cosas extrañas: “aléjate de mí, ¿qué es lo que quieres?”. Grita y dice cosas sin sentido. Nuestros padres intentan tranquilizarla, pero es imposible, así que le ponen su sedante, cae dormida y la llevan a su habitación. Después lloran, y eso me pone triste pero no puedo hacer nada porque... estoy muerto!

Gloria Isabel Félix
4º B ESO

NORMALIDAD

Un día de marzo del cual no quiero acordarme, nos mandaron para casa, a estar confinados quince días. Al principio pensé que era guay, porque podría salir con mis amigos y no había clases ni nada, pero no fue así.

Nos mandaron para casa y no fueron quince días sino dos meses, los peores de mi vida.

Era una rutina loca levantarse al mediodía, hacer algún que otro ejercicio que no había realizado durante la jornada anterior, tirarme toda la tarde con un tarro de palomitas viendo Netflix y acostarme muy tarde.

Y así día tras día.

Llegó un momento en el que decidieron poner fases para poder salir, pero en cada una de ellas había normas. Me alegró saber que se podía hacer deporte o salir con amigos, y decidí ir con mis tres vecinas a nuestra terraza a hacer ejercicio. Al principio fue duro, nuestros padres exigían distancia entre nosotras, pero al cabo del tiempo decidieron que las mascarillas ya no eran obligatorias.

Comencé a salir con mis amigos y nos reuníamos con mi familia el número de personas que decía la fase. Llegó el verano, la playa y el calor. Desgraciadamente, subieron los contagios al

permitir quitarse la mascarilla; así que las autoridades, desbordadas, volvieron a decretar su uso obligatorio.

Todo resultaba caótico y parecía contradictorio, pero lo aceptamos. Cuando regresamos de Tarragona, sólo quedaban dos semanas para empezar el colegio, ¡no podía creer que hubieran pasado seis meses! El tiempo, que al principio transcurría lento, de repente se iba en un suspiro, y al día siguiente ya me estaba levantando temprano para ir al insti.

Me costó mucho y fue duro empezar, a pesar de haber deseado tantas veces volver a la “normalidad”.

Aún no entendía que no volvíamos al pasado que conocíamos, sino a un presente muy distinto.

Marina Laguna
4º B ESO

WALD CH3B

Me llamo Aiman y os voy a contar la historia de mi vida. Nací en Marruecos el 9 de mayo de 1945, en el seno de una familia de clase media tirando “pa alta”. Cuando tenía tres años, murió mi padre y un mes después mi madre, y nos dejaron, a mi hermana y a mí, una herencia muy grande. Ella solo tenía quince años, no podía quedarse con la herencia y se la llevaron mis tíos, que nos dejaron tirados. Yo crecí con mis hermanas sin apenas dinero y muchas dificultades. Salí de la escuela con doce años para traer dinero a casa. Desesperado, empecé a robar. Una de las cosas que más me gustaba era jugar a fútbol, pero mi hermana no me dejaba, incluso me pegaba, preocupada por mi futuro. Yo salía con gente peligrosa, me aficioné al tabaco cuando era demasiado pequeño para saber que era malo.

Pasaron los años. Por suerte, un día me cansé de esa vida de delincuente y fui al pueblo donde vivía mi hermana, que se había casado. Empecé a trabajar limpiando zapatos. En Tánger fui albañil a los quince años. Ahorré pensando casarme, pero no salió bien. Luego fui a trabajar a Francia, donde tenía familia, pero mi primo me denunció porque no tenía papeles y me echaron del país.

Volví a Marruecos a los veintitrés años. Allí estuve tres pululando por las calles, hasta que se me ocurrió subir a España: la tierra de los sueños.

En Fez vivían dos de mis cinco hermanas. De allí fui a Tánger, donde emprendí mi viaje en patera. Afortunadamente salió todo bien y nos dejaron en la costa de Melilla. Tras el desembarco en la península, cogí un autocar que me dejó en un pueblo de Málaga, donde no conocía a nadie, ni tenía donde dormir. Tuve suerte de encontrarme con un paisano mío al que le había dejado dos pesetas “pa’ completar el billete, y me invitó a ir a su pueblo a pasar la noche. Sin embargo, allí sólo había gente borracha y drogadictos. Mi paisano quiso convencerme para beber con él y entonces fue cuando decidí que yo no quería destrozar mi vida con el alcohol, sinó mejorarla. Me despedí de él y fui a Sevilla, donde trabajé unos meses de camarero en un bar de otro paisano, hasta que discutimos y viajé hacia Barcelona. Al llegar a Plaça Catalunya, yo no sabía “na” y un chaval de mi país me enseñó cómo moverme en las ciudades. A partir de entonces, mi suerte mejoró. Me ha ido bien, no puedo quejarme. Me gano la vida honradamente. Estoy felizmente casado y tengo tres hijos que son tres soles.

Saad Elouzzani

4t B ESO

ANÓNIMO

Ahí estábamos tú y yo, bailando al ritmo de una música que sólo nosotros sabíamos, con una sonrisa en los labios. Nuestro amor se notaba hasta en la atmósfera.

Nos queríamos y no había nada más bonito que eso, pero algo cambió. Ya no estás y la música desaparece con la oscuridad que invade el lugar.

Y sentí algo quebrarse, los llantos no cesaban, la desesperación lo envolvía todo convirtiéndose en delirio. El pánico me tenía al borde del colapso.

Creo que era yo.

De nuevo tengo la puerta abierta,
por si algún día decides volver,
por el “te quiero” que se quedó en el aire,
por el abrazo que dejamos a medias,
por las sonrisas que permanecen en el
olvido

y por el perdón que nunca, jodiosa palabra!,
nos llegamos a decir.

Por el efímero recuerdo
de cuando fuimos felices.

4t B

HISTORY REPEATS ITSELF

Once upon a time, in a town of England, lived King Arthur confined with his husband James due to a deadly virus. They had full service, since they were the Royal Family, so they didn't do anything. But one day everything changed.

2 december 1455

When King Arthur and James got up that morning, they realized they were alone and no longer had servants. They started to scream because “huh-huh”, they couldn't do anything for themselves. Two hours later, Arthur tried to cook breakfast but it was mission impossible, while James tried to find someone in the palace but he couldn't. The day passed by and they didn't do anything at all. At night, they decided to go out and talk to other people but they were all crazy.

3 December 2019

Arthur got up very excited, after dreaming about his ancestors. He didn't understand. He still didn't know that a few months later, History was going to repeat itself.

Gerard Muñoz
4t B ESO

LA HISTÒRIA ES REPETEIX

Hi havia una vegada, a una ciutat d'Anglaterra, el Rei Artur, que vivia confinat amb el seu marit, en James, a causa d'un virus mortal. Tenien servei complet, ja que eren la família Reial, i per tant no feien res. Però un dia va canviar tot.

2 de desembre de 1455

Quan el Rei Artur i en James es van llevar aquell matí, es van adonar que estaven sols i ja no tenien criats. Van començar a cridar perquè ells no sabien fer res sols. Dues hores més tard, l'Artur intentava fer l'esmorzar, però era missió impossible, mentre que en James intentava trobar algú a palau, sense sort. Va passar tot el dia i no van fer res de res. A la nit, van decidir sortir per parlar amb algú, però tothom estava boig.

3 de desembre de 2019

L'Artur es va llevar neguitós, després de somiar amb els seus antecessors. No entenia res. Ell encara no sabia que uns mesos després, la Història es tornaria a repetir.

ANY DAY

One day I was partying with my friends. First we met for dinner and a drink. And then, we went to a disco called Waka at 12. It was the first time I was in a disco and I expected something different. I'd always imagined something else. I had been to parties but it was nothing compared to that.

I was dancing when, all of a sudden, something happened. All the people started screaming and I didn't know why until I saw a person on the ground full of blood. Everyone was paralyzed and no one knew what to do. Me and my friends called the ER and the police, because we saw that a girl had been shot. They arrived very quickly and it all happened very fast, but she was dead.

The cops kicked us out of the disco and they asked us all if we'd seen anything. A young boy who was about 17, said that he had seen someone dressed in black following the girl, and then he lost sight of them. The police checked the security cameras to confirm what he said, but they saw that the boy who killed the girl wore the same bracelet as him and they became suspicious.

Obviously, the boy denied everything and he was released, as they didn't have enough evidence to put him in jail. But then, they found a gun with blood inside a container next to the disco. When the fingerprints were analyzed, they discovered the truth. The boy went to a juvenile center first and by the age of 18 he would stay in jail for 30 years.

Ainhoa Rojas
4t B ESO

UN DIA QUALSEVOL

Un dia vaig anar de festa amb els amics. Primer vam sopar i prendre una copa. I llavors vam anar a una disco que es diu WAKA, a les dotze. Era la primera vegada que estava en una discoteca i esperava que fos diferent. M'imaginava una altra cosa. Havia anat a festes, però no es podia comparar.

Estava ballant quan, de sobte, va passar alguna cosa. La gent va començar a cridar i jo no sabia per què, fins que vaig veure una persona a terra plena de sang. Tothom estava paralitzat, ningú sabia què fer. Els meus amics i jo vam trucar a Emergències i a la policia, perquè vam veure que havien disparat a una noia. Van arribar de seguida i tot va passar molt ràpid, però ja era morta.

Els polis ens van fer fora de la disco i ens van preguntar si havíem vist res. Un noi d'uns disset anys

va dir que havia vist algú vestit de negre seguint la noia, fins que els va perdre de vista. La policia va visualitzar les càmeres de seguretat per confirmar el que havia dit, però van veure que el noi portava un braçalet igual que el de l'assasí, i van començar a sospitar.

Òbviament, el noi ho va negar tot i el van posar en llibertat, ja que no tenien prou proves per empresonar-lo. Però llavors van trobar una pistola amb sang, dins un contenidor a prop de la disco. Quan la van analitzar, van descobrir la veritat. El noi va ser internat a un centre juvenil i va passar trenta anys empresonat.

THE SEPARATION OF 2 BFF

It all started when Yanet and Lara separated because Yanet had to move to another city when they were 15 years old and lived in the same neighborhood.

Yanet and Lara had been best friends since they were 5 years old; since then Yanet and Lara were like sisters. They went to school and came back together, they played and studied together; they were basically inseparable.

However, today Lara woke up with bad news from her best friend: Yanet called her to tell her that she had to go home because in an hour she was going to move to another city. Lara got dressed and ran to her best friend's house immediately, without asking anything else on the phone.

When the two of them met, Lara and Yanet began to cry and hug. Suddenly, Yanet's mother came up with an idea; she thought they could see each other in summer, or when they had holidays: Yanet could go back to see Lara or Lara could visit Yanet's family in the city.

Now the girls were crying and hugging but happy with hope.

Farah Dagou
4th B ESO

LA SEPARACIÓ DE DUES MILLORS AMIGUES

Tot va començar quan la Yanet i la Lara es van separar perquè la Yanet s'havia de mudar a una altra ciutat quan tenien quinze anys i vivien al mateix barri.

La Yanet i la Lara havien estat millors amigues des dels cinc anys i eren com germanes. Anaven a cole i tornaven juntes, jugaven i estudiaven juntes; en resum, eren inseparables.

Aquell matí, però, la Lara es va despertar amb males notícies de la seva amiga: la Yanet li va telefonar per demanar-li que anés a casa seva ràpidament perquè en una hora marxaria a viure a un altre lloc. La Lara es va vestir immediatament i va sortir corrent, sense preguntar res més.

Quan es van trobar les dues, no van parar d'abraçar-se i plorar. La mare de la Yanet va tenir una idea: va pensar que les amigues es podrien veure a l'estiu, quan tinguessin vancances; la Yanet podria tornar per veure la Lara i la Lara també podria anar a la ciutat a visitar-los.

Ara les noies ploraven i a la vegada reien d'alegria.

AM I HER?

My flight was taking off at 9 pm. I was late so I started running down the street to catch the train that would take me to the airport. I was about to cross the road when an ambulance stopped in front of me. Two men came out, took me in and started driving.

Inside the ambulance there were 2 women and a young girl on a stretcher. The men were driving fast. I didn't understand anything, I just thought about my flight and started to freak out. Once I relaxed a little, I asked the woman what I was doing there, but the woman didn't seem to listen. I looked at the girl in the stretcher who had a wound on her forehead; she looked familiar. I didn't know where we were going so I asked again but nobody answered.

We arrived at a hospital, and everything looked familiar: the tiles of the floor, the chairs, the posters on the walls, the nurses. Although I was really confused, I knew that I had been there before. We were entering a room when my mum suddenly appeared. I was astonished. I ran to her and asked her what she was doing there but she didn't answer, she just ran to the girl on the stretcher. I stood there looking. When I entered the room nobody noticed me because my mum was

talking to one of the women in the ambulance. She explained that the girl had been hit by the ambulance when she ran across the road without looking at the traffic lights. She asked my mum for the name of the girl and my mum answered: "Stacy Adams". It was my name!

I shivered. I remembered that one year before, I'd had an accident on my way to the airport. That's why it all looked so familiar to me, I had spent one month there. I realized then that no one could hear me or see me because I was dreaming. I had experienced my own accident from the outside.

Lucía Rivas
4t B ESO

SÓC ELLA?

El meu vol sortia a les 21:00. Arribava tard, així que vaig córrer per agafar el tren de l'aeroport. Just quan anava a creuar el carrer, una ambulància va parar davant meu. Van baixar dos homes, em van ficar dins i van començar a conduir.

Dins l'ambulància hi havia dues dones i una noia jove a la llitera. Els homes conduïen ràpid. Jo no entenien res, només pensava en el meu vol i vaig començar a angoixar-me. Un cop em vaig relaxar, vaig preguntar a la dona què feia jo allà, però no em va sentir. Vaig mirar la noia de la llitera i tenia una ferida

al front; em sonava la seva cara. No sabia on anàvem i vaig tornar a preguntar, però ningú em va contestar.

Vam arribar a un hospital on tot em resultava familiar: les rajoles de terra, les cadires, els pòsters de la paret, les infermeres. Estava confusa, però estava segura que ja havia estat allà abans. Quan entràvem en una habitació, va aparèixer la meva mare. Tot i el shock, vaig preguntar-li què passava, i no em va contestar, tan sols va córrer amb la noia de la llitera. Em vaig quedar allà plantada mirant-la. Quan vaig entrar a l'habitació ningú em va fer cas. La mare parlava amb una de les dones de l'ambulància. Li va explicar que la noia va creuar el carrer sense mirar el semàfor i just en aquell moment passava l'ambulància, així que va rebre un cop. La dona va preguntar a ma mare pel nom de la nena i ella va respondre: "Stacy Adams". El meu nom!

Vaig tremolar. De sobte vaig recordar que feia un any havia tingut un accident camí de l'aeroport. Per això tot em resultava tant familiar. Llavors vaig entendre que ningú em podia veure ni escoltar perquè estava somiant.

Vaig viure el meu propi accident des de fora.

THE BLUE CAT

In a city that was bright like lapis lazuli, 110 millennia ago, instead of people there were only robots, square robots with many buttons whose language was based on screeching beeps. Robotic curiosity was a basic programming feature, and having no real need for life, robots got very bored. One day in an ancient and forgotten cave they found a wonderfully strange book, something they had never seen before, a book that described the physical characteristics of every creature that ever inhabited the city. They were fascinated with the discovery, in such a way that the entire city considered that it was a vital need to know these beasts.

As a result of this peculiar desire, robots invented a machine that could create biological life. His first experiment was a blue cat. This cat brought a fantastic joy to the whole city in such a way that all they thought about was to create more creatures. Before creating the blue cat they had to analyze the book very well to understand what its anatomy was like, however, they were so excited that they did not even consider studying the next beast for more than 15 minutes. The result was two gorgeous bright purple velociraptors, three emerald green brontosaurus, and eight black

wolves. Obviously, it only happened in the laboratory in the north of the city, because throughout the city, absolutely each and every one of the creatures of the happy book had been replicated. All creatures lived in perfect harmony, except for one species: the human, this beast was the only one that enjoyed killing others (although they did not need so). This gave rise to a conflict with the robots, which were desperate. The city was full of new life, but it had become dangerous for them; the solution was obvious, they would have to leave their city to find a new one.

The robots later learned that the name of the city was "Earth" and that humans continued killing out for pleasure. They never regretted more in their lives that they had left all the beasts with such demons.

Mónica Garrido
1r A Batxillerat

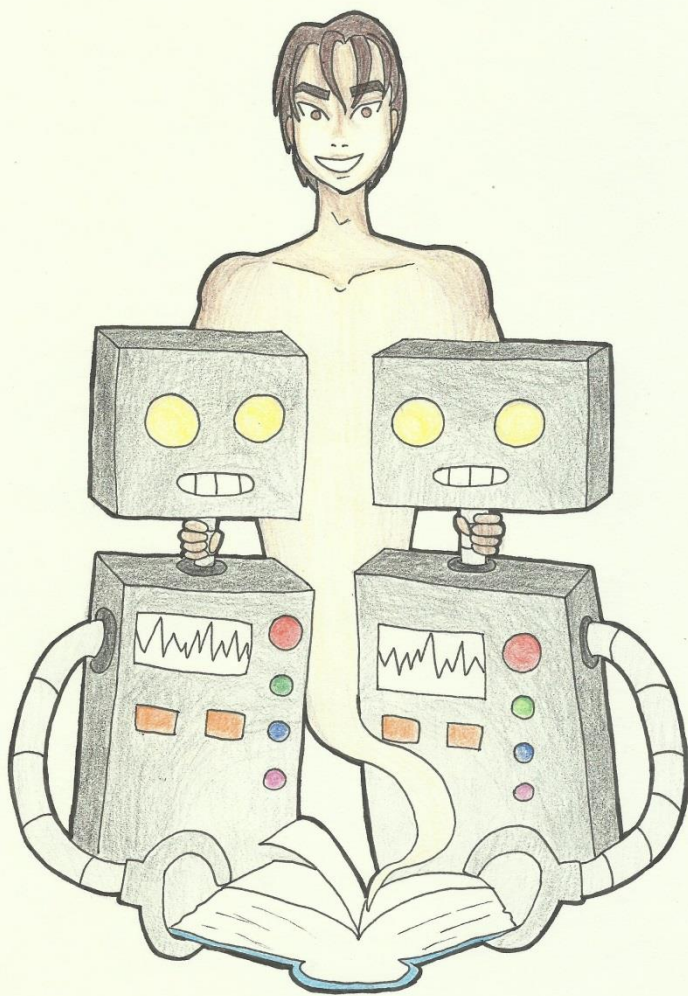
EL GAT BLAU

En una ciutat brillant com el lapislàtzuli, fa 110 mil·lennis, en comptes de persones hi havia només robots quadrats amb molts botons. El seu idioma es basava en xiulets estridents. La curiositat robòtica era una característica bàsica de programació i en no tenir cap necessitat real per viure, els robots s'avorrien molt. Un dia en una cova antiga i oblidada van trobar un

llibre meravellosament estrany, una cosa com mai havien vist. El llibre descrivia les característiques físiques de cada criatura que havia habitat a la ciutat. Van quedar fascinats amb el descobriment, de tal manera que van considerar que era una necessitat vital conèixer aquelles bèsties.

Fruit d'aquest peculiar desig, els robots van inventar una màquina que creava vida biològica. El seu primer experiment va ser un gat blau, el qual va portar una alegria fantàstica a la ciutat. Tant va ser així, que l'únic en què van pensar va ser a crear més criatures. Abans de fer el gat blau, van haver d'analitzar bé el llibre per entendre com era la seva anatomia, però estaven tan emocionats, que no van considerar estudiar la bèstia següent més de quinze minuts. El resultat van ser dos preciosos velociraptors de color morat brillant, tres brontosaurus verd maragda i vuit llops negres. Evidentment, això només va ser al laboratori del nord, perquè a tota la ciutat ja s'havien replicat totes i cadascuna de les criatures del maleït llibre. Totes vivien en perfecta harmonia, excepte una espècie: la humana. Aquesta bèstia era l'única que gaudia matant d'altres espècies sense necessitat. Això va donar origen a un conflicte amb els robots, que estaven desesperats. La ciutat estava plena de nova vida, però s'havia convertit en un lloc perillós per a ells. La solució va ser deixar la seva ciutat i buscar-ne una altra.

Els robots més tard van saber que el nom de la ciutat era Terra i que els humans seguien matant per gust. Es van penedir tota la vida haver deixat les bèsties amb tals dimonis.

THE LOVE LETTER

They started classes and I was thinking about him all day. I got home and called my best friend. I told her what was happening to me. My friend told me that I was in love and that I should talk to him.

I felt insecure so I decided to write him a letter. The next morning I decided to give it to him but it was a windy day and the letter flew to a tree. When I finally had the letter, it fell into a puddle of water so I couldn't deliver it that day.

I got home discouraged because I wanted to see his reaction. I decided to write the letter again and make it better. I was sure that it would be impressive and maybe he would accept me.

The next day I left the letter on his desk and I didn't know at what time the letter reached someone else. Apparently the letter did not arrive as it fell to the ground and someone else picked it up.

I was going through a very bad streak, but I didn't imagine the situation could get to this point. I am not usually good at talking to people, not about these issues. However, I decided to explain everything to him. I also wrote him a song, so everything would be more pleasant. When we were in front of each other, I thought it would be a

complete catastrophe, but it was much better, indeed, it was incredible. He accepted me and now we are very happy together despite all the problems. He has been comprehensive to me and has helped me a lot, that's why I fell in love with him.

Miley Mendoza and Miriam Slitia
1r A Batxillerat

LA CARTA D'AMOR

Van començar les classes i vaig estar pensant en ell tot el dia. Vaig arribar a casa i vaig trucar a la meva millor amiga. Li vaig dir què em passava. Ella em va dir que estava enamorada i que havia de parlar amb ell.

Em sentia insegura i vaig escriure-li una carta. L'endemà al matí volia donar-l'hi, però feia vent i va volar a un arbre. No sabia com baixar-la. Quan ja la tenia, va caure en un bassal i no l'hi vaig poder lliurar.

Vaig arribar a casa desanimada perquè volia veure la seva reacció. Vaig tornar a escriure la carta i millorar-la. Estava segura que seria impressionant i potser ell m'acceptaria.

L'endemà vaig deixar-la a la seva taula, però no li va arribar a ell, ja que va caure a terra i algú la va collir.

Passava una ratxa dolenta, però no m'imaginava que la situació arribés a aquest punt. Normalment no sóc bona parlant amb la gent sobre aquests problemes. Tot i això, vaig decidir explicar-l'hi tot. També li vaig escriure una cançó, perquè fos més agradable. Quan

estàvem l'un davant de l'altre, vaig pensar que seria una catàstrofe, però va ser increïble. Em va acceptar i ara estem molt contents, malgrat els problemes. És molt comprensiu i m'ha ajudat molt, per això me'n vaig enamorar.

LOVE PROHIBITED AT THE NAZI GERMANY

It was in 1935 when Hitler decided to apply his “*final solution*”. The objective was a massive extermination and scheduled of the Jews. The laws of Nuremberg said that the Jews ceased being citizen of the Reich, and prohibited the marriages among Jews and Germans.

At the spring of 1942, two thousand widows from Slovakia were deported to two trains to the area of concentration of Auschwitz. Among them there was the protagonist of this story, Adalia.

“I was 21 years old, I was a widow, without work and Jewish. One day without giving us explanations at all other wives like me were detained and obliged to get into a train that took directly to the areas of concentration. When arrived there, nobody gave us any explanation. We were treated with contempt, and we were obliged to do very hard works and demolish buildings without any type of protection. In case anyone denied making all those works, the guards did not doubt at killing him/her. We slept on piles of straw. We only ate one meal per day and the food was always the same. The other women that surrounded me started to abandon every hope and to die of hunger and of cold. There I met at a person who would become very important for

me."

He began serving in the SS and had to obey orders. He saw that these women were having a bad time and he wanted to help them. One day he approached a girl who must have been the same age and offered her a little more food. Although it was prohibited, he began to have a brief conversation with her. From that day on, they began to talk regardless of the circumstances in which they met. Meetings became more frequent. One day they met to talk about what had happened to her. Her story was forbidden and was limited to an exchange of glances and brief notes when he crossed paths with her, something that went unnoticed by his superior.

When the World War II, they undertook a desperate investigation asking, informing...

"On June 26, 1947, we decided to get married by writing a marriage agreement.

One day, after spending a beautiful summer day on the river Havel, the Gestapo had orders to arrest her for not following the Nuremberg law, as she did not have the right for being a citizen of Germany and because marriages between Jews and Germans were forbidden..."

Lorena Úbeda
1r A Batxillerat

AMOR PROHIBIT A L'ALEMANYA NAZI

Va ser el 1935 quan Hitler va decidir aplicar la seva "solució final". L'objectiu era un extermini massiu i programat dels jueus. Les lleis de Nuremberg deien que els jueus deixaven de ser ciutadans del Reich i prohibien el matrimoni entre jueus i alemanys.

A la primavera de 1942, dues mil dones vídues d'Eslovàquia van ser deportades en dos trens a la zona de concentració d'Auschwitz. Entre elles hi havia la protagonista d'aquesta història, Adalia.

"Tenia 21 anys, era vídua, sense feina i jueva. Un dia sense donar-nos explicacions, totes les altres dones com jo van ser detingudes i obligades a pujar a un tren que portava directament a les zones de concentració. Quan hi vam arribar, ens van tractar amb menyspreu i ens van obligar a fer treballs durs i enderrocar edificis sense cap tipus de protecció. Si algú es negava a fer tots aquells treballs, els guàrdies no dubtaven a matar-la. Vam dormir sobre munts de palla. Només menjàvem un àpat al dia i el menjar sempre era el mateix. Les dones que m'envoltaven van començar a abandonar l'esperança i a morir de fam i de fred. Allà em vaig trobar amb una persona que seria molt important per a mi".

Va començar a servir a les SS i hagué d'obeir les ordres. Va veure que aquestes dones s'ho passaven malament i va voler ajudar-les. Un dia es va apropar a una noia que devia tenir la mateixa edat i li va oferir una mica més de menjar. Tot i que estava prohibit, va començar a mantenir una breu conversa amb ella. A

partir d'aquell dia van començar a parlar independentment de les circumstàncies en què es van conèixer. Les reunions es van fer freqüents. I una vegada van parlar del que li havia passat. La seva història estava prohibida i es limitava a un intercanvi de mirades i breus notes quan es creuava amb ella, cosa que va passar desapercebuda pel seu superior.

Quan va acabar la II Guerra Mundial, van emprendre una investigació desesperada preguntant, informant...

“El 26 de juny de 1947 vam decidir casar-nos mitjançant la redacció d'un acord de matrimoni.

Un dia, després de passar una bonica vetllada d'estiu al riu Havel, ens vam trobar amb la Gestapo amb ordres de detenir a Adalia per no haver fet un seguiment de la llei de Nuremberg, ja que no tenia el dret de ser ciutadana d'Alemanya i perquè els matrimonis entre jueus i alemanys estaven prohibits.”

EVEN AFTER DEATH

He saw his eyes in the dark. It had been ages since those eyes followed him wherever he went. He couldn't stand looking at himself in the mirror, the eyes were reflected and watched him carefully. Those sad blue eyes, if anyone else could watch them they would say they looked benevolent, that those eyes were protecting him. He wouldn't be fooled; those eyes were filled with hatred, well hidden behind the word "love".

Who could have thought that, even after death, the eyes of his father would always follow him? He hated those eyes, they reminded him of all those years he had been captured with the excuse of being protected from the world.

One day, he finally took the courage to tint those beautiful blue eyes in red. After stabbing them that many times, they should have lost their color, but right now, they shined more than ever. Killing his father had been no use after all. He was tired of seeing the eyes, even in his sleep. The only way of avoiding them would be taking his own sad, blue eyes out of their sockets.

Ana María Macías
1r B Batxillerat

FINS I TOT DESPRÉS DE LA MORT

Va veure els seus ulls a les fosques. Feia temps que aquells ulls el seguien on anava. No suportava mirar-se al mirall, els ulls s'hi reflectien i l'observaven atentament. Aquells tristos ulls blaus, si algú els podia veure, diria que tenien un aspecte benèvol, que el protegien. No s'enganyaria; aquells ulls eren plens d'odi, amagat rere la paraula "amor".

Qui podia pensar que, fins i tot després de la mort, els ulls del seu pare el seguirien? Els odiava, li recordaven tots aquells anys que havia estat captiu, amb l'excusa d'estar protegit del món.

Un dia, finalment, va agafar el coratge de tnyir de vermell els bells ulls blaus. Després d'apunyalar-los tantes vegades, haurien d'haver perdut el seu color, però brillaven més que mai. Després de tot, no havia servit de res matar el seu pare. Estava cansat de veure els ulls, fins quan dormia. L'única manera d'evitar-los seria treure els seus propis, tristos ulls blaus de les seves conques.

LES FÊTES DE L'ANNÉE EN FRANCE, LES MOIS, LES SAISONS ET QUELQUES DICTONS

OCTOBRE. Automne

Octobre emmitouflé annonce décembre ensoleillé.

Octobre en bruine, Hiver en ruine.

C'est l'**Halloween**! 31 Octobre. On a peur parce que...

On entend le loup hurler, manger, courir, crier.

On voit des fantômes effrayer, apparaître, parler.

On écoute des squelettes danser, chanter.

On a des citrouilles en ornant des maisons.

On voit des enfants manger des bonbons.

On mange châtaignes, des patates douces, nous nous contentons.

NOVEMBRE

Et le jour suivant, le 1er novembre, on fête *La Toussaint*.

J'aime l'Halloween! Halloween est effrayante!

Les gens se déguisent, les enfants s'amusent.

Danser, manger et avoir peur, c'est l'Halloween!

Si en novembre il tonne, l'année sera bonne.

Brouillard en novembre, l'hiver sera tendre.

L'**11 novembre**, seulement en France,
c'est l'anniversaire de l'armistice de
1918

entre l'Allemagne et la République
Française. Monument aux morts dans
chaque ville est fleuri, aussi.

DÉCEMBRE. Hiver

Si décembre et janvier ne font leur chemin,

Février fait le lutin.

Décembre ensoleillé, été mouillé.

25 décembre, on fête **Noël**! C'est Noël!

En décembre, on est joyeux parce que...

Le Père Noël porte des cadeaux.

Nous mangeons des bons gâteaux

comme la Galette des Rois, et aussi des bons bonbons.

Nous avons trois semaines de vacances

et voilà que l'année avance...

C'est l'hiver, et il fait froid, et c'est du chocolat chaud!

Noël est le meilleur de l'hiver! J'aime l'hiver!

JANVIER

C'est le **1er janvier**! C'est le **jour de l'an**!

On fête le nouvel an, des familles!

Mais comme on dit,

fleur de janvier ne va pas au panier.

Autant de bonnes journées en janvier,

Autant de mauvaises en mai.

FÉVRIER

Février, le plus court des mois,

est de tous le pire à la fois.

Février trop doux promet printemps en courroux.

C'est le **2 février**!

Pour **la Chandeleur** on mange des crêpes en France

et on a de la bonne chance!

C'est **14 février**! On est amoureux parce que...

On fête des amoureux!
 C'est le jour de **la Saint-Valentin**,
 on a des cadeaux pour les petits amis ou petites amies.
 On pense aux cœurs. L'amour est très beau!
 Aimer c'est très beau!
 C'est pourquoi c'est la Saint-Valentin!
 J'aime la Saint-Valentin!
 La Saint-Valentin est merveilleuse!
 Oh, bel février! C'est le mois de l'amour!
 Les cœurs, ils s'aiment toujours!

MARS. Printemps

*Pluie de mars grandit l'herbette
 et souvent annonce disette.*

C'est à cause des gelées, gelées et noyaux
 que les fruits endommagent

8 de Mars, on fête le **jour de la femme**,
 toujours **travailleuse**.

Soit le temps bon ou mauvais,
 avec pluie ou neige.

Mais *Neige de mars*
ne vaut pas fiente de renard.

AVRIL

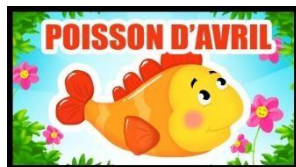
*Au moment où commence avril,
 l'esprit doit se montrer subtil.*

Le premier jour d'avril, c'est le **poisson d'avril!**

Dans ce premier jour de ce mois qu'on dit
 on fait bien des blagues a tous les amis.

Les amis sont très importants.

Ils sont là, les vrais amis, a ton côte,

quand on n'a besoin.

En avril il pleut beaucoup, et il y a des parapluies partout.

Mais faites attention!

Le mois d'avril est cousu de auvais fil.

MAI

Au premier mai, fleurit le bon muguet.

Premier jour de mai, Fête du Travail

Et le 8 de mai, en France on fête

la victoire de 1945, la fin de la 2ème Guerre Mondiale.

C'était vraiment un jour triomphal

pour la démocratie, ce droit fondamental!

Comme dit le dicton,

Pour chaque hirondelle vient son mois de mai.

LES MOIS DU PRINTEMPS

Ces trois mois, **mars, avril, mai**,

sont toujours **le printemps**.

Les arbres verdissent, les fleurs fleurissent,

les oiseaux chantent

et la terre se réveille après le froid hiver.

JUIN. Été

Soleil de juin luit de grand matin.

Le ciel est bleu, l'eau cristalline.

21 juin, fête de la musique! C'est très fantastique!

C'est magnifique!

C'est l'été! Il y a des vacances! L'été est fantastique!

JUILLET

Juin fait pousser le lin et juillet le rend fin.

Pluie du matin, en juillet est bonne au vin.

En France on fête **14 juillet**,

Fête Nationale de tous les français.

En juillet tout est très beau.

Il fait chaud, très, très chaud!

En été on va à la plage.

En été on peut profiter de la plage.

Ou de la montagne, ou de la campagne,
aller de vacances...

L'été, quand les mouettes survolent
la magnifique mer.

Si juillet est beau, fais rebattre tes tonneaux.

AOÛT

Le 15 août c'est la fête de l'Assomption.

Nos vacances d'été trop tôt finiront.

Jamais d'août la sécheresse n'amena la richesse.

SEPTEMBRE

Septembre se nomme le mai de l'automne.

Et au milieu de septembre c'est la rentrée scolaire
et nous revoyons nos amis.

Pas de fêtes à faire. Dommage!

Le 22 septembre

l'automne recommence,

jusqu'à le 21 décembre, quand l'hiver retourne.

L'année s'est passée! Et tout se rétablit.

ON TERMINE

Et nous finirons ce trop long poème
avec des dictons et petites rimes assez dissonant,
où on parle, drôle, des mois, des saisons
et fêtes en France.
Ça, c'est déjà assez! Je suis très blasé!

Alvaro Rivas, Dinaa Borich, Evelyn Rosalía López,
Emely Cristina Hernández,
Nadia Albarral, Paula Martínez
1r B Batxillerat

LES FESTES DE L'ANY A FRANÇA, MESOS, ESTACIONS I ALGUNES DITES POPULARS

OCTUBRE, TARDOR

Octubre abrigat anuncia el desembre assolellat.

Octubre plujós, hivern en ruïnes

És **Halloween! 31 d'octubre**. Tenim por perquè...

Sentim el llop udolar, menjar, córrer, cridar, plorar.

Veiem que els fantasmes espanten, s'apareixen, parlen.

Escoltem els esquelets ballant, cantant.

Tenim carabasses que adornen les cases.

Veiem nens menjant caramels.

Mengem castanyes, moniatos, estem contents

NOVEMBRE

I l'endemà, **l'1 de novembre**, celebrem Tots Sants.

M'encanta Halloween! Halloween fa por! La gent es disfressa, els nens en gaudeixen.

Ballar, menjar i tenir por, això és Halloween!

Si al novembre trona, l'any serà bo.

Boira al novembre, l'hivern serà tendre .

11 de novembre, a França: aniversari de l'armistici de 1918 entre Alemanya i la República Francesa.

Els memorials de guerra de totes les ciutats també estan florits.

DESEMBRE. Hivern

Si desembre i gener no s'obren pas, febrer fa follets.

Desembre assolellat, estiu humit.

25 de desembre, celebrem Nadal! És Nadal!

Al desembre, estem contents perquè...

El Pare Noel porta regals.

Mengem bons pastissos, com el Tortell de Reis, també bombons, caramels, neules i torrons.

Tenim tres setmanes de vacances

i ara l'any continua ...

És hivern, fa fred, quines ganes de xocolata calenta!

Nadal és el millor de l'hivern! M'agrada l'hivern!

GENER

La flor de gener no va a la cistella.

Tants dies bons al gener, tants dies dolents al maig

És l'1 de gener! És el dia d'any nou!

Celebrem l'Any Nou, amb les nostres famílies!

FEBRER

Febrer, el més curt dels mesos, és el pitjor de tots.

Febrer suau, primavera enfadada.

És el **2 de febrer**! Per la **Candelària**, mengem bones
crêpes a la dolça França
i tindrem tot l'any, potser, molta sort!
És el **14 de febrer**! Estem enamorats perquè...
Celebrem els amants! És **Sant Valentí**, finalment...
Tenim regals per a xicots o xicotes.
Pensem en els cors. L'amor és bonic! Estimar, també.
Per això és Sant Valentí!
M'encanta el dia de Sant Valentí!
Sant Valentí és meravellós!
Oh, bonic febrer, mes de l'amor!
Dels cors enamorats, que sempre s'estimen!

MARÇ

*La pluja de març fa créixer l'herba
i sovint anuncia la fam.*

És per les glaçades, gelades i pedra que fruites malmeten
El **8 de març**, celebrem el **Dia de la Dona**,
sempre **Treballadora**, ja sigui amb bon o mal temps,
amb pluja o neu.
Però la neu al març no val ni les caquetes de la guineu.

ABRIL

Quan comença l'abril, la ment ha de ser subtil.

El **primer dia d'abril** és el **dia dels innocents**,
el peix d'abril!

En aquest primer dia d'aquest mes
fem moltes bromes a tots els amics.
Els amics són importants.
Els veritables amics són al vostre costat,
quan els necessiteu.
A l'abril plou molt i hi ha paraigües per tot arreu.

Però amb compte aneu!

El mes d'abril s'ha cosit amb el fil equivocat.

MAIG

L'1 de maig floreix el bon liri de vall.

Primer dia de maig, Dia del Treball.

I el **8 de maig, a França**, celebrem la victòria de 1945
i el final de la Segona Guerra Mundial.

Va ser realment un dia triomfant per a la democràcia,
aquest dret fonamental! Com diu la dita:

Per a cada oreneta arriba el seu mes de maig.

ELS MESOS DE PRIMAVERA

Aquests tres mesos, març, abril, maig,
sempre són primavera.

Els arbres es tornen verds, les flors floreixen, els ocells
canten i la terra es desperta després del fred hivern.

JUNY

El sol de juny brilla a primera hora del matí.

El cel és blau, l'aigua cristal·lina.

21 de juny, festival de música! És fantàstic!

És meravellós! És estiu! Hi ha vacances!

L'estiu és fantàstic!

JULIOL

Juny fa créixer el lli i el juliol fa que acabi.

Pluja del matí, el juliol és bo per al vi.

A França celebrem el **14 de juliol**,

Dia Nacional de tots els francesos

Al juliol tot és molt bonic. Quina calor!

A l'estiu podeu gaudir de la platja, la muntanya o el
camp, marxar de vacances.

A l'estiu les gavines sobrevolen el bell mar.
Si al juliol fa bo, canvieu els barrils.

AGOST

El 15 d'agost és la festa de l'Assumpció.
Les vacances d'estiu massa aviat acabaran.
Mai a l'agost la sequera va portar riquesa

SETEMBRE

Es diu del setembre que és el maig de la tardor.
I a mitjans de setembre tornem a l'escola
i tornem a veure els amics.
No ens queden ja més festes. Llàstima!

RECOMENCEM L'ANY

El 22 de setembre torna a començar la tardor,
fins al 21 de desembre, quan torna l'hivern.
Ha passat ja l'any!

ACABEM

I acabarem ja aquest llarg poema,
amb dites i rimes força dissonants,
on parlem, jocosos, dels mesos, estacions i festes a
França. Ja he treballat prou! Cansat, res no em mou!

LA IMAGINACIÓ PER NADAL

Tot va començar un matí amb el cel blau sense cap núvol i en una ciutat on, normalment, hi ha pau i tranquil·litat als carrers.

“Avui a les notícies informem que un drac blau ha aparegut de sobte al passeig marítim de Barcelona i ataca la ciutat, que està sense control...”

–Aaaaah! Has vist això? Un drac de veritat, de carn i ossos. Aquest vídeo es farà viral a les xarxes! –va cridar un espectador.

–Corre, corre, que ens atrapa! –uns altres.

–Mireu el mòbil i veureu les notícies –va dir un turista.

Últimes notícies. Ens acaben d'informar que un animal exageradament gran de quatre potes i amb molt, molt pèl, està escampant una mena de viscositat transparent per tota la rambla, i deixa carrers i persones enganxoses...

I a tot això direu: qui és el protagonista d'aquesta història? Doncs jo mateix, en Tomàs. Un ésser que tampoc fa gaires aportacions positives a Barcelona. Un nino de drap amb ulls blancs i una samarreta mal feta. El cas és que ens estem carregant tota la civilització Playmòbil, Lego, Barbies... sense deixar rastre. Tot s'ha fos en un caos.

–Va, Biel, que ja estan per sonar les

campanades! Corre, fill, deixa les joguines i vine!

–Vinc, mama. Després hauré de netejar-les,
en Ralf les ha bavejat totes!

Un, dos, tres... i dotze!

–Felicitats a tothom! Feliç any nou, família!

I per a vosaltres també, estimats lectors. Bon nadal
i feliç any nou, i no deixeu mai d'imaginar
aventures per a les vostres joguines. ;)

Maria del Rosal Morillo
1r C Batxillerat

A BUEN ENTENDEDOR, POCAS PALABRAS BASTAN

Érase una vez un niño llamado Rufino que nació en un pueblo remoto a las afueras de la capital. Un pueblo donde el oro y las vestimentas extravagantes que solían llevar los nobles no frecuentaban en las calles como algo común.

Era el hermano más joven dentro de una familia compuesta por cinco miembros, donde todos, exceptuando a la madre, eran varones. Los padres del joven niño no le demostraron mucho interés ni apego, puesto que Rufino nació en una noche fría de invierno con una luna carmesí, y los pedres, creyentes, la asociaban con la resurrección del demonio. Lo veían como un niño endemoniado, y a modo de excusa, no le permitieron heredar nada, ni proseguir el trabajo familiar. Para eso ya educaban y disciplinaban a sus hijos mayores. Tanto fue así, que el pequeño Rufino se crió y creció sin amor familiar, lo que provocó que fuese una persona introvertida.

A lo largo de los años Rufino consiguió independizarse y se mudó a una zona cercana a las montañas nevadas, donde, desde que nació, sentía que pertenecía. Se las apañó para ganarse la vida sin problemas. Cazaba las rarezas de las gélidas rocas y las vendía más tarde en los mercados del

pueblo próximo, hasta que se encontró a ese sabueso tiritando de frío, al lado de un árbol. En un principio lo ignoró, pero simpatizó con él y no le pudo dejar ahí tirado. Así pues, se lo llevó a su morada.

Rufino lo alimentó, le dio un techo y una zona donde dormir calentito, y el chucho se sentía feliz por vivir en ese hogar. El anciano había días en los que regresaba fatigado, otros llegaba feliz de haber hecho grandes ventas y saber que podría pasar bien esa temporada de frío. Y a todo esto, el sabueso siempre estaba junto a él, siéndole fiel hasta el último momento. Cuando Rufino estaba malhumorado, sin decir él una sola palabra, el perro se le acercaba y se echaban todo el día, juntos, sin emitir ningún sonido, pero haciéndose mutua compañía. Y cuando Rufino regresaba feliz, el hogar se tornaba más cálido de lo normal, y ambos compartían su felicidad.

Aquellos quince años en que estuvieron juntos fueron los mejores de sus vidas. Esa compañía que se daban no se podría conseguir con otra persona. Por eso existe ese dicho que dice: “A buen entendedor, pocas palabras bastan.”

Maria del Rosal Morillo
1r C Batxillerat

ETÉREO

Le sentí antes de verlo. Su poder emanaba más de lo que nunca llegué a pensar. Su presencia hizo que el aire se enfriara y el viento pesara. En ese momento el bosque cayó en la oscuridad de la noche, como si la naturaleza se doblegara ante él, ante su poder y capacidad de dominio.

En ese instante escuché su voz. Su vigor hizo que buscara su origen, pero no encontré nada.

—Pronto —dijo una voz profunda.

Mi corazón se aceleró al oírlo. Una extraña sensación revoloteó en mi estómago. Sentí la necesidad de bajar la cabeza y rendirle respeto, pero me contuve. Entonces recordé algo que me dio un escalofrío: “Ahora y siempre”.

Mis ojos buscaron, con el rostro prendido de esperanza por localizar al dueño de esa voz. Lo encontré. Lo vi entre las colinas del bosque. Era alto, todo de negro, con un característico uniforme y una máscara que sólo un verdadero rey podía llegar a poseer, y él tenía una marca en el cuello que lo podía confirmar. Sólo podía ver sus ojos rojos carmesí ardiendo por cientos de años de dolor.

Caminaba como lo que era: un ser poderoso, capaz de acabar con cualquiera. Cuando su mirada se cruzó con la mía, algo en mí se paralizó, se

retorció y sólo pude sostener mi pecho frente a él.

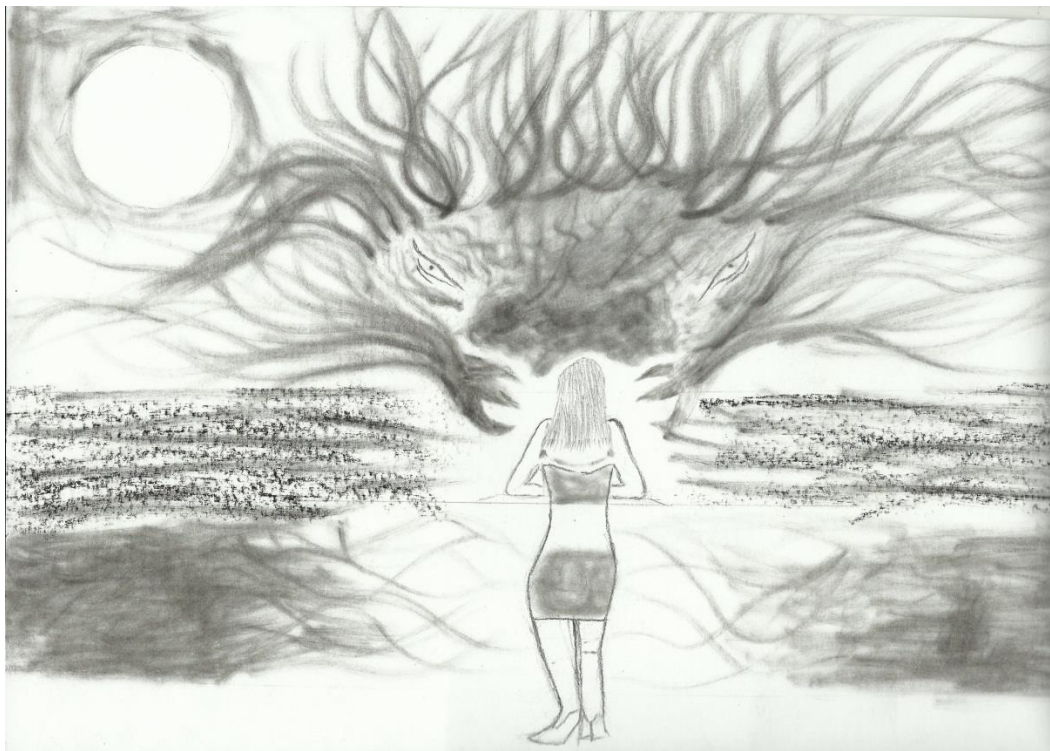
Volví a recordar algo: “Sin palabras ni miradas, ellos se volverán a enfrentar. En la oscuridad, sin miedos ni dolor, el vacío de sus corazones se ha de llenar.”

Mis ojos ardieron y sentí que las lágrimas empezaban a rodar por mi rostro. Mis rodillas chocaron con el suelo y me incliné ante él, pero él ya no estaba allí. En un abrir y cerrar de ojos lo volví a ver, pero esta vez estaba delante mío. De inmediato, vi que él también se arrodillaba y sentí sus labios suaves contra los míos, llenos de desesperación, rabia y dolor. Cuando cerré los ojos por el beso, sentí una paz que desapareció cuando, al volver a abrirlos, él ya no estaba.

Mi corazón y mi cabeza estaban confundidos. Yo no lo conocía, no lo había visto nunca, y aun así, sentí que era parte de él.

En aquel momento, mi cabeza, mi cuerpo y mi alma sólo pudieron hacer una pregunta: “¿Quién eres tú?”

Jennifer Quixalós
1r C Batxillerat

REFLEXIÓN

De repente te encuentras acostado en tu cama, en un día opaco, lluvioso, no sabes cómo has llegado a ese punto de tu vida. Comienzas a recordar tu forma de ser y te preguntas sobre tus acciones y por qué en ese momento te comportaste de esa manera. Te das cuenta de que estás creciendo y que poco a poco vas aprendiendo de todo lo que te rodea. Te preguntas cómo fuiste capaz de sentir, en un determinado momento, que se te iba la vida, que no eras capaz de continuar, que todos a tu alrededor sólo veían lo malo de ti y dejaban de lado el esfuerzo que haces para que ellos se sientan bien. Tratas de ver diferentes puntos de vista y llegas a la conclusión de que todos tenemos una venda en los ojos que nos hace egoístas y limita nuestra capacidad de comprender, de ser conscientes de que hay cosas que por más insignificantes que parezcan, pueden causar mucho daño.

A veces necesitamos que alguien nos anime, que nos dé esa fuerza que nos falta para continuar y llevar a cabo nuestros sueños. Esas metas que en un principio tenemos claras, pero que con el paso del tiempo se nos hacen sueños inalcanzables. Somos adolescentes que cometemos errores, a veces olvidamos lo importantes que somos, y todo porque

nos creemos invencibles. Cuando comenzamos a ser conscientes de la realidad, sentimos que no seremos capaces de afrontarla.

Pero tu fuerza de voluntad no se queda hundida, y a pesar de todo lo que cargas (esas inseguridades que te crea la sociedad, esos estándares que ves lejos de tu alcance, esas frustraciones...), continúas. Y comienzas a comprender que todo lo que en un principio te causaba inseguridad, en realidad son cosas banales.

Finalmente eres feliz cuando puedes comportarte de forma libre y dejas de pensar en el “qué dirán”. Eso te permite concentrarte en esos sueños que te parecían inalcanzables.

Lizzy Valeria Rodríguez
1r C Batxillerat

DARK DREAMS

–John, John! Wake up!

He woke up terrified and crying.

–Quiet, it was just a nightmare.

–It's okay mom, but I'm going to sleep with you.

His mother, his sister Ashley and he had been left alone since his father died a month ago. From that moment, John always began to dream the same kind of things, very dark dreams that horrified him. They were very unpleasant: full of blood, creepy noises, paranormal activity... He dreamed of his father's death and saw a murderer enter the house to kill them all. He also had nightmares with paranormal activity at house. The fact is that over the next days, he began to have strange sensations. He felt there was a presence at home and that was very close to him. For the moment, he didn't say anything because they would think he was crazy, however he was convinced that something was happening and was related to his dreams. He could hear noises and see things moving alone. His sister and mother saw John scared and asked him what was going on. He explained everything to them, but they told him that everything was his imagination and that he was affected because he had had a very special and

strong connection with his dad. Over the days he realized that the ghost he knew was at home, he was someone who wanted to get in touch with him, that person was his father. By signs, the father was able to communicate with his son and told him that what he saw in his dreams was real. He had not died in an accident, someone had murdered him and now the murderer was coming for them, so they had to leave the house. Mom couldn't believe John, but to keep everyone calmer, they went to another house. He had dreamed that the events would take place on February 5, so when that day came, he alerted the police to go to his old house. They did find a man with a gun, but he hadn't killed anyone because his family was no longer there. From that moment on John knew he had a special gift and would use it to help people.

Sara Domènech
1r C Batxillerat

SOMNIS FOSCOS

–John, John! Desperta!

El noi es va despertar aterrit i plorant.

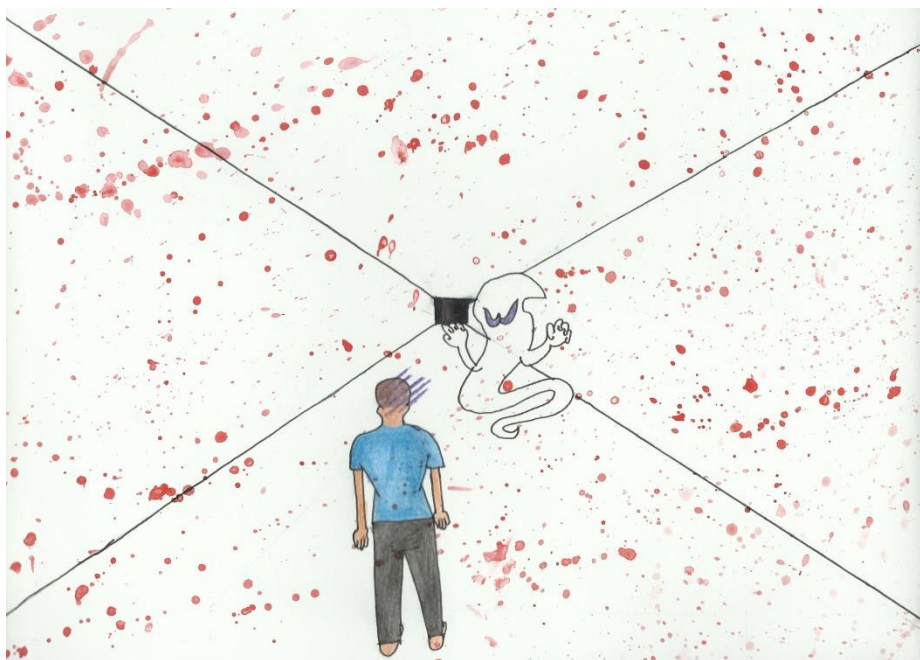
–Tranquil, només ha estat un malson.

–Està bé, mare, però vinc a dormir amb tu.

La seva mare, la seva germana Ashley i ell

havien quedat sols des que el seu pare va morir feia un mes. A partir d'aquell moment, el John va començar a somiar sempre el mateix tipus de coses, somnis foscos que l'horroritzaven. Eren molt desagradables: plens de sang, amb sorolls esgarrifosos, activitat paranormal... Somiava amb la mort del seu pare, veia com entrava un assassí a casa per matar-los a tots. També va tenir malsons amb activitat paranormal a casa. La qüestió és que durant els següents dies va començar a percebre sensacions estranyes, sentia que hi havia una presència a casa, molt propera a ell. De moment, no va dir res perquè pensarien que estava boig, però estava convençut que passava alguna cosa relacionada amb els somnis. Podia sentir sorolls i veure coses que es movien soles. La seva germana i la seva mare van veure en John espantat i li van preguntar què passava. Ell els ho va explicar tot i elles li van dir que tot era la seva imaginació i que estava afectat, ja que tenia una connexió molt forta amb el seu pare. Amb els dies es va adonar que el fantasma que estava a casa era algú que es volia posar en contacte amb ell. Era el seu pare. Per signes, el pare va poder comunicar-se amb el fill. Li va dir que el que veia als somnis era real. No havia mort en un accident. Algú l'havia assassinat i ara l'assassí anava per ells. Havien de fugir. La mare no es creia en John, però per tenir tothom tranquil van anar a una altra casa. El noi havia somiat que els fets tindrien lloc el cinc de febrer, de manera que quan va arribar aquest dia, va avisar la policia perquè anessin a la seva antiga casa. Van trobar un home amb una pistola, però no havia mort ningú perquè la seva família ja no hi era. A partir

d'aquest moment, el John va saber que tenia un do especial i l'utilitzaria per ajudar la gent.

NEW PHASE

I wanted to talk a little bit about my first few months at high school. I started the course with a lot of excitement, as it was a new stage and I was very excited. I really didn't know what to expect, what the course would be like, if some subjects would be difficult or if they would be easy. At the beginning I tried to give the best of myself, but some of the results showed that my study was not enough: some low grades. I couldn't understand these low grades because I paid a lot of attention in class and understood everything quite well.

Gradually I started to get very discouraged and I no longer felt like moving on. I was really looking forward to leaving the course as I saw that I was working hard and the results were bad. Then I focused more on those subjects that were more difficult for me. I put aside the ones that I understood well. The last two weeks I did not stop studying and striving for better results. I was giving my best and little by little the situation got better. I saw a change in Biology or Chemistry and I finally passed them with a higher grade than I expected. Now I think that little by little the situation is going to improve.

I hope I won't get discouraged and give up

like what I thought to do at the beginning.
However, I know it will not be easy.

Nerea Santiño
1r C Batxillerat

NOVA FASE

Volia parlar una mica sobre els meus primers mesos de batxillerat. Vaig començar el curs amb molta il·lusió, ja que era una etapa nova i hi estava molt il·lusionada. Realment no sabia què esperar, com seria el curs, si algunes matèries em costarien molt o si semblarien fàcils. En els primers dies vaig intentar donar el millor de mi, però alguns controls van revelar que no estudiava prou. Algunes notes baixes no sabia a què venien, ja que estava atenta a classe i ho entenia tot bastant bé.

A poc a poc vaig començar a desanimar-me i no em venia de gust seguir endavant. Tenia ganes d'abandonar el curs, veia que m'esforçava i no obtenia resultats. Després em vaig dedicar més a aquelles matèries que em costaven i treia pitjors notes. Vaig deixar de banda les que entenia i no em costaven gaire. Les dues últimes setmanes no vaig deixar d'estudiar i esforçar-me. Donava el millor de mi i a poc a poc vaig anar veient com la situació millorava. Vaig veure un canvi en les matèries que em costaven, com biologia o química, i finalment les vaig aprovar amb una nota superior a la que esperava. Crec que a poc a poc la situació anirà millorant.

Espero no desanimar-me ni rendir-me, com volia fer al principi, però sé que no serà fàcil.

A SCHOOL DAY

This morning is like any other school morning, except for one thing: no one else is at school. The doors are open and unlocked. I was amazed, as it was not normal in my school.

I went down to the staff room, and there was no one, I spent three hours looking for people throughout the school. And I wondered, over and over, *where are all my class mates and teachers?* I could not help but shout out loud “Noooooooooooooooooooo”. And I thought, *quickly, language homework pages 22 and 23 for Tuesday, History 4 and 5 page 34!* OH OH OH OH OH NO NO! Today is Saturday!

Trembling with fear and with a lump in my throat, I remembered that on Saturdays there only is the cleaning lady. I yelled, “CRISTINAAA.... YOU ARE THERE, yes?”, and she assured me with a slow voice and behind my back, “*Yes, Luis, I am here, so please go home, and let me work.*”

I was trembling. I repeated, “No nononooo! No, it cannot be what I heard...

MY GOD!

Luis Miguel Olave
1r Batxillerat Nocturn

UN DÍA ESCOLAR

Esta mañana era como cualquier otra mañana escolar, excepto por una cosa: no había nadie más en la escuela. Las puertas estaban abiertas y desbloqueadas. Me sorprendió, puesto que no es lo normal en mi escuela.

Bajé a la sala de profesores y no había nadie, estuve tres horas buscando gente por todo el recinto.

Me preguntaba una y otra vez: ¿dónde están mis compañeros y profesores? No pude evitar gritar en voz alta: “Nooooooo, nooooooooo, nooooooooo...”. Y pensé, rápidamente, páginas 22 y 23 de deberes de idiomas para el martes, historia 4 i 5, página 34. ¡OH OH OH OH OH NO NO! ¡Hoy es sábado!

*Temblando de miedo y con un nudo en la garganta, recordé que los sábados solo está la señora de la limpieza. Le grité, “CRISTINAAA... ESTÁS AHÍ, ¿sí?” Y me aseguró con voz pausada y a mis espaldas: “Sí, Luis, aquí estoy, así que por favor vete a casa y déjame trabajar...”. Yo estaba temblando. Repetí: “Nonononoo!”. No, no puede ser lo que escuché...
¡DIOS MÍO!*

EL DRAC INVISIBLE

Passen cinc minuts de les dotze quan aquell nen, que ni tan petit per ser nen, ni tan gran per ser jove, s'amaga sota uns llençols que podrien explicar mil i una històries de por. Entre llàgrimes i suor es pregunta qui el vindrà a visitar aquesta nit: Serà el monstre de la vergonya? O potser el de la por?

Ja feia sis nits que el visitava un monstre en forma de drac. Un drac molt gran, de tons ataronjats i vermellorsos com el foc.

Les primeres nits tenia por d'aquella fera. Es despertava tremolant, amb el cor colpejant les costelles, com si li volgués sortir del pit, i amb la sensació de tenir un elefant assegut a sobre.

—És dins del meu cap —es repeteix a ell mateix entre llàgrimes.

És tan intensa la por, que es desperta de sobte. Respira lentament fins que ja no el veu. Sembla que ha marxat, però la veritat és que només està amagat per tornar a aparèixer quan s'adormi. Es queda mirant el sostre, com si la pintura blanca l'anés a salvar dels malsons o fins i tot de la seva realitat. Va al lavabo i es mira en un mirall que no pot reflectir tant dolor. Porta massa temps a l'altre costat del mirall, on pots veure sense ser vist i pots sentir dolor sense que et toquin. Això és el que vol,

que ningú el toqui, que ningú el miri, que ningú el fereixi. I és així com s'ha tornat invisible per a gairebé tothom.

Cau la nit sobre un nen que intenta pensar que tot va bé i pot estar tranquil, però això canvia quan se li tanquen les parpelles abatudes per la son. És en aquest instant quan apareix el monstre en forma de drac, s'escola entre els llençols i li acaricia les cicatrius de l'ànima. Unes cicatrius que mai ha ensenyat a ningú i que només es fan visibles quan la por el torna invisible davant els monstres que el fan sentir petit durant el dia.

Són gairebé les set del matí quan es lleva amb el cor encongit. Agafa la motxilla plena de dubtes i por i camina pel carrer plorant, però sense vessar cap llàgrima; potser perquè si se li queden al voltant de la mirada, poden crear un escut contra la realitat que veu. En arribar a casa, després de perdre una altra batalla contra els monstres, es tanca al lavabo i davant del mirall es treu una roba que no l'ha protegit de la fredor dels altres; es treu unes sabates plenes de fang i impotència i es queda nu. És allà, davant del mirall, on s'adona que no està sol, que a l'espai de pell que hi ha entre les seves ferides i les cicatrius, hi és ell, el drac, que l'acompanyarà a enfrontar-se a les seves pors.

Marta Perán
2n A Batxillerat

LES LLÀGRIMES MÉS VALUOSES

Molts hem sentit a parlar dels diamants, pedres precioses de resistència inimaginable i gran bellesa, però pocs sabem el seu origen.

El que us explicaré va passar fa molt temps, quan el caos regia el món, que s'estava formant, i una força omnipotent posava ordre a l'univers.

Doncs bé, en un dels racons més obscurs del cosmos hi havia un ésser solitari que només volia ser comprès; però a causa de l'obscuritat regnant, vivia marginat. Un dia el va trobar un ésser solitari com ell, que irradiava una claror engegadora. Tots dos es complementaven: un feia que la llum del segon destaqués a l'univers i l'altre il·luminava el món. Semblaven fets l'un per l'altre, així ho creien ells. Però un dia l'ésser que volia posar ordre a l'univers els va separar. L'obscuritat que abans envoltava el primer va tornar i aquest cop no hi havia ningú capaç de donar-li llum i companyia. A poc a poc, la soledat el va envair, deixant-lo sol davant l'adversitat. Es diu que la seva soledat encara es pot sentir, ja que les llàgrimes que va vessar es van transformar en preuades pedres precioses molt difícils de trobar: els diamants.

Daniel Grifón
2n B Batxillerat

L'ORIGEN DE L'ESPAI I DELS ESTELS

Una vegada, fa molt i molt temps, hi va haver una gran guerra entre les estrelles fosques i les brillants. El conflicte va començar per una relació amorosa entre la filla d'un estel fosc i el fill d'una estrella brillant. Es van produir cruentes batalles entre els germans estels de diferent color per controlar cada amant. La guerra va durar molts anys, i les últimes generacions ja no sabien ni per què lluitaven ni per a qui, però la lluita continuava.

Després de molts anys de violència, la guerra va acabar en una batalla en un planeta remot i poc habitat, conegut pels estels amb el nom de Terra.

El rei de les obscures criatures, Anthrax, va morir combatent a favor del seu poble. La mort del solemne rei va provocar la rendició absoluta de l'exèrcit negre i l'anhelada victòria dels estels blancs i brillants. Durant les negociacions de pau, la cort suprema lluminosa va decretar que el territori obscur seria relegat a una regió apartada de l'univers, on els estels negres no fossin cap amenaça. De manera sorprenent, el rei Adamantium, de cames brillants, va establir aquest decret incomprensible per a alguns. Adamantium va al·legar que el seu germà Anthrax no va morir pel seu poble per aïllar-lo a unes zones universals

per a oblidats. Així, doncs, Adamantium va ordenar al seu exèrcit que abandonés aquella zona de l'univers per deixar-la a mans dels restants estels negres. Així, el rei de les comes brillants va abandonar aquell territori, que va quedar a càrrec dels seus germans, els estels negres i obscurs. Malgrat tot, els va advertir que serien vigilats des de la llunyania i que sempre les estrelles blanques i brillants lluirien en la foscor del territori obscur. A més, el rei victoriós va afegir que deixaria un cònsol al territori fosc: Hèlios, un jove soldat de les seves brillants companyies. Sabeu qui era aquest jove? Doncs el fill de l'estrella brillant. D'aquesta manera els dos amants van viure junts al territori de la foscor i van brillar dins el món de l'obscuritat. Des de la terra se'ls pot veure cada nit amb cel serè.

Així doncs, la pau es va restablir a l'univers després de moltes generacions i els dos pobles d'estels van aprendre a conviure en harmonia, malgrat ser tan diferents.

Álvaro Ruiz
2n B Batxillerat

LA HISTÒRIA DELS RELLOTGERS

Us explicaré la història d'uns rellotgers excepcionals.

Fa molt temps, en un país llunyà, s'organitzava un esdeveniment en què convocaven els millors rellotgers del món. Sempre se celebrava aquest certamen el mateix dia de l'any i a la mateixa hora, el dos d'agost, a les dinou. Mai no es canviava de lloc, ni el país. Venien rellotgers de totes les ciutats del planeta, fins i tot d'alguns petits pobles, com Alcúdia, Almagro...

Els concursants, abans de confirmar-ne l'assistència, havien de complir una sèrie de pautes. Havien de portar com a mínim quatre rellotges de les seves col·leccions: dos arreglats per ells i dos per fer una demostració. D'altra banda, havien d'anar equipats amb guants blancs i una lupa d'ull per facilitar la feina. Finalment, havien de portar un rellotge de família; a primer cop d'ull sembla un rellotge com qualsevol altre, però per als rellotgers i per als seus descendents era un objecte especial, irrepètible. Doncs bé, després de demostrar les seves habilitats com a rellotgers, els participants sincronitzaven els rellotges de família amb els dels assistents, de tal manera que fixaven el temps de l'univers.

Actualment, per desgràcia, ja no es fa cap esdeveniment com aquest, per això veiem tan desgavell al món. Heu de saber que els descendents de rellotgers mantenim guardat el rellotge de família intacte i el seu mecanisme mai no s'ha aturat des de l'última sincronització.

Sabíeu que som els guardians del temps?

Karla Belando
2n B Batxillerat